

QUANTUM

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΓΙΑ ΤΙΣ ΦΥΣΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΗΜΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ / ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1996
ΤΟΜΟΣ 3 / ΤΕΥΧΟΣ 6
1.500 ΔΡΧ.

Ο πολυδιάστατος κύβος

- Συνέντευξη με τον
Αλέξανδρο Κεζρή
- *Η σχετικότητα γύρω μας*
- *Το πρόβλημα του Borsuk*
- *Παιχνίδια με τα ονόματα
των χημικών στοιχείων*
- *Το παράδοξο του δορυφόρου*
- *Ωμική αντίσταση στον
πολυδιάστατο κύβο*
- *Εξομολογήσεις ενός λάτρη
των ρολογιών*
- *Η κινηματική του λούνα παρκ*

Δωρεά του Avalon Foundation © 1996, Διοικητικό Συμβούλιο, Εθνική Πινακοθήκη, Ουάσινγκτον

Δεξιά και αριστερά (1909) του Winslow Homer

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΠΡΑΓΜΑ ΠΟΥ ΠΡΟΣΕΧΕΙ ΚΑΝΕΙΣ ΒΛΕΠΟΝΤΑΣ αυτό τον πίνακα είναι οι δύο πάπιες και η παράξενη στάση τους. Μόνο έπειτα από μια δεύτερη, προσεκτικότερη ματιά παρατηρεί στο φόντο την κόκκινη λάμψη, τη βάρκα, τον κυνηγό. Τότε γίνεται αντιληπτό το δράμα που εκτυλίσσεται, και η σκηνή γίνεται ανατριχιαστικά οδυνηρή.

Γιατί, όμως, «Δεξιά και αριστερά»; Το συνηθέστερο είναι να αναφέρουμε τις κατευθύνσεις με την αντίθετη σειρά (ίσως επειδή αυτή είναι και η κατεύθυνση προς την οποία γράφουμε: από τα αριστερά προς τα δεξιά). Ο Winslow Homer φαίνεται πως δίνει έμφαση στο γεγονός ότι

παρατηρούμε τη σκηνή από την «άλλη» κατεύθυνση. Όπως πολύ συχνά χρειάζεται να πούμε «ο κύριος αριστερά από μένα» ή «η καρέκλα στα δεξιά σου», έτσι και ο Homer λέει: «Νά πώς φαίνεται από τη δική τους οπτική γωνία».

Οι φυσικοί πολύ συχνά μεταπηδούν μεταξύ διαφορετικών συστημάτων αναφοράς. Στο παρόν τεύχος, θα βρείτε πολλά άρθρα για να δοκιμάσετε την ικανότητά σας να μην τα χάνετε ζώντας σ' έναν κόσμο όπου «τα πάντα είναι σχετικά». Μπορείτε μάλιστα να ξεκινήσετε από το «Καλειδοσκόπιο», που είναι εξ ολοκλήρου αφιερωμένο στο θέμα της σχετικότητας.

QUANTUM

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ / ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1996

ΤΟΜΟΣ 3 / ΤΕΥΧΟΣ 6

Εικονογράφηση: *Sergey Ivanov*

Σαν να μην έφτανε το ένα παράδοξο —ότι η καλύβα στηρίζεται στα πόδια μιας κότας—, συνέβη κι άλλο ένα. Αρχικά, η καλύβα που βλέπετε στο εξώφυλλο είχε τη συνηθισμένη κυβική δομή. Κατόπιν οι τοίχοι ζωντάνεψαν, και αποφάσισαν να μετατρέψουν την τρισδιάστατη καλύβα σε πολυδιάστατη.

Αρκετά άρθρα του παρόντος τεύχους είναι αφιερωμένα στον πολυδιάστατο κύβο και τις εφαρμογές του. Αρχίστε την περιήγησή σας από τη σελίδα 5, όπου θα πάρετε μια ιδέα για το τι ήταν αυτό που ενέπνευσε τον ευφάνταστο δημιουργό του εξωφύλλου μας.

ΑΡΘΡΑ

- 5 Εις μνήμην René Descartes
Ο πολυδιάστατος κύβος
Vladimir Dubrovsky
- 12 Ν-διάστατη φυσική
Αντίσταση στον πολυδιάστατο κύβο
F. Nedemeyer και Y. Smorodinsky
- 18 Ν-διάστατα μαθηματικά
Το πρόβλημα του Borsuk
Arkady Skopenkov
- 52 Επιστημονικά δικαιώματα
Παιχνίδια με τα ονόματα των στοιχείων
Henry D. Schreiber

ΜΟΝΙΜΕΣ ΣΤΗΛΕΣ

- 2 **Ο κόσμος των κβάντων**
Γεφυρώνοντας το χάσμα
- 16 **Πώς λύνεται;**
- 25 **Σπαζοκεφαλιές**
- 26 **Συνέντευξη**
Ο Αλέξανδρος Κεχρή μιλά στο ελληνικό Quantum
- 36 **Καλειδοσκόπιο**
Η σχετικότητα γύρω μας
- 38 **Στα πεδία της φυσικής**
Εκρήξεις στον αέρα
- 42 **Με λίγη φαντασία**
Εξομολογήσεις ενός λάτρη των ρολογιών
- 47 **Μαθηματικές αναζητήσεις**
Τρίγωνα σε πλέγματα
- 48 **Στο μαυροπίνακα I**
Το χλωμό φως της σελήνης
- 60 **Στο μαυροπίνακα II**
Το παράδοξο του δορυφόρου
- 63 **Σκόπελοι**
Η κινηματική του λούνα παρκ
- 65 **Απαντήσεις, Υποδείξεις και Λύσεις**
- 71 **Παιχνιδότοπος**
Σκακιστικές σπαζοκεφαλιές και πραγματικό σκάκι

Γεφυρώνοντας το χάσμα μεταξύ κλασικής και κβαντικής μηχανικής

Η μεταξύ του να διδάσκεις και να διδάσκεσαι

ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΥ ΔΙΔΑΞΑ σε γυμνάσιο, το 1957, είχα έναν δεκατετράχρονο μαθητή με εξαιρετικές ικανότητες και επιδόσεις στα μαθήματα. Ένα από τα χόμπυ του, μάλιστα, ήταν να ασχολείται με ηλεκτρονικές κατασκευές. Κάποτε ήρθε προβληματισμένος, επειδή αδυνατούσε να κατανοήσει κάποια από τα μαθηματικά της ηλεκτρονικής. Δέχτηκα να τον βοηθήσω. Του έδωσα ένα καλό κολεγιακό εγχειρίδιο άλγεβρας και του ζήτησα να μελετήσει τα περισσότερα προβλήματα του βιβλίου. Το έκανε, και συχνά ερχόταν για να συζητήσουμε γι' αυτά. Κατόπιν του έδωσα ένα βιβλίο απειροστικού λογισμού και αναλυτικής γεωμετρίας, λέγοντάς του να κάνει το ίδιο. Και πάλι ακολούθησε την υπόδειξή μου! Μέσα σε σύντομο χρονικό διάστημα, είχε ετοιμάσει την πρώτη του εργασία προς δημοσίευση στα μαθηματικά (ένα γενικό θεώρημα για τα τριώνυμα), και στα δεκαπέντε του χρόνια εργαζόταν ήδη στο Midwest Research Institute ασχολούμενος με την κατασκευή μαθηματικών μοντέλων της θωρακικής κοιλότητας —απώτερος σκοπός ήταν η βελτίωση της μεθόδου ερμηνείας των ηλεκτροκαρδιογραφημάτων.

Ο μαθητής μου ονομαζόταν Michael C. Mackey. Δεν άργησα να αντιληφθώ ότι το επίπεδό του ξε-

περνούσε κατά πολύ αυτό του γυμνασίου· μιλήσαμε λοιπόν στους γονείς του, για να του επιτρέψουν να εγκαταλείψει το γυμνάσιο πριν από τον κανονικό χρόνο αποφοίτησης. Έτσι και έγινε· ο Mike σπούδασε ως προπτυχιακός φοιτητής στο Πανεπιστήμιο του Κάνσας και ολοκλήρωσε το διδακτορικό του με θέμα τη βιοφυσική στο Πανεπιστήμιο της Ουάσινγκτον στο Σηάτλ. Τώρα είναι καθηγητής βιοφυσικής στο Πανεπιστήμιο McGill και έχει πλούσιο συγγραφικό έργο. (Στη βιβλιοθήκη μου έχω δύο βιβλία του, το *Ion Transport through Biological Membranes* και το *From Clocks to Chaos: The Rhythms of Life* —μαζί με τον Leon Glass.) Ένα πολύ σημαντικό άρθρο του δημοσιεύτηκε τον Οκτώβριο του 1989 στο *Reviews of Modern Physics* και είχε τίτλο «Η δυναμική προέλευση της αυξανόμενης εντροπίας».

Θα προσπαθήσω να σας εξηγήσω γιατί μνημονεύω εδώ αυτό το άρθρο.

Αναζητώντας σχέσεις

Όταν άρχισα να σπουδάζω την κβαντική μηχανική, μου δημιουργούνταν συνεχώς απορίες τις οποίες ήταν μάλλον απίθανο να μου λύσουν οι καθηγητές μου. Ήθελα να κατανοήσω την κβαντική μηχανική, και είχα ήδη αποκτήσει κά-

ποια στιβαρή κατάρτιση στη βασική φυσική μελετώντας τα κλασικά έργα για τη μηχανική (του Goldstein), την ηλεκτροδυναμική (του Jackson), τη θερμοδυναμική (του Callen) και τη στατιστική μηχανική (του Huang). Με προβλημάτιζε ιδιαίτερα ο εξής ισχυρισμός: «Είναι αρκετά σαφές ότι δεν υπάρχει κάποιος παραγωγικός συλλογισμός που να μας οδηγήει στην κυματική εξίσωση του Schrödinger. Όπως όλες οι εξισώσεις της μαθηματικής φυσικής, έτσι και αυτή πρέπει να τεθεί ως αίτημα, και η μοναδική θεμελίωσή της έγκειται στην επιτυχία της σύγκρισης των προβλέψεών της με τα πειραματικά αποτελέσματα» (*Quantum Mechanics*, τόμ. I, Messiah, σελ. 61). Οι καθηγητές μου δυσφορούσαν όταν έθετα ερωτήματα σχετικά με τις θεμελιώδεις, υποκείμενες παραδοχές της κβαντικής μηχανικής. Προπάντων τους ενδιέφεραν οι εφαρμογές της σε μια τεράστια ποικιλία προβλημάτων, όπου αποδεικνυόταν απόλυτα επιτυχής. Όπως και όλοι οι άλλοι φοιτητές, λοιπόν, παρακολούθησα συστηματικά αυτές τις εφαρμογές στη φυσική στερεάς κατάστασης, στην ατομική και την πυρηνική φυσική. Επίσης, διαπίστωσα την τεράστια χρησιμότητα της κβαντικής μηχανικής στην ερμηνεία της χημείας.

Αρκετά χρόνια αργότερα, επα-

νήλθα στη μελέτη των υποκείμενων υποθέσεων της κβαντικής μηχανικής —δεν ήμουν πια φοιτητής, αλλά αυτά τα θεμελιώδη ερωτήματα κέντριζαν και πάλι το ενδιαφέρον μου. Δυστυχώς, η μαθηματική μου γνώση και δεξιότητα δεν βρίσκονταν πλέον στη μεγαλύτερη ακμή τους, και μου ήταν αρκετά δύσκολο να μελετήσω τις λεπτομέρειες των ποικίλων μαθηματικών αποδείξεων. Αρχικά, λοιπόν, ενδιαφέρθηκα για το σχετικά απλό ζήτημα της σταθεράς του Planck. Η κλασική προσέγγιση της ακτινοβολίας του μελανού σώματος οδηγεί σε μια «καταστροφικά» εσφαλμένη κατανομή (πρόκειται για τη λεγόμενη υπερϊώδη καταστροφή). Ο Planck κατόρθωσε να συναγάγει τη σωστή κατανομή θέτοντας ως αίτημα ότι η ανταλλαγή ενέργειας ανάμεσα στη μάζα και την ακτινοβολία δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί συνεχώς, όπως απαιτεί η κλασική θεωρία, αλλά ασυνεχώς, μέσω κβαντών ενέργειας $h\nu$, όπου h είναι μια εμπειρικά προσδιοριζόμενη σταθερά (σήμερα την ονομάζουμε σταθερά του Planck). Τι ήταν όμως αυτή η σταθερά h , και από πού προερχόταν; Θα μπορούσε άραγε να συναχθεί μέσω άλλων θεωρήσεων; Η μήπως ήταν κάποιου είδους παγκόσμια σταθερά, όπως η σταθερά G του νόμου της παγκόσμιας έλξης;

Με μεγάλη ικανοποίηση διαπίστωσα ότι ο Shinichiro Tomonaga (ο οποίος το 1965 τιμήθηκε με το βραβείο Νόμπελ φυσικής, μαζί με τον Richard Feynman και τον Julian Schwinger, για το έργο τους στην κβαντική ηλεκτροδυναμική) έθετε και απαντούσε στο βιβλίο του για την κβαντική μηχανική κάποια από τα ερωτήματα που με απασχολούσαν. Ιδιαίτερα με γοήτεψε το κλασικό φαινόμενο του *αδιαβατικού αναλλοίωτου*: ο Tomonaga, με μια επεξεργασμένη και γενική απόδειξη, τεκμηρίωσε το γεγονός ότι η ενέργεια E είναι ανάλογη της συχνότητας ν , και ότι το πηλίκο E/ν ισούται με την αδιαβατική σταθερά. Ιδού ένα παράδειγμα: αν περάσετε το νήμα ενός απλού εκκρεμούς σε μια τροχαλία και τη στρέψετε πολύ αργά, μειώνοντας το μήκος του αι-

ωρούμενου εκκρεμούς, η συχνότητά του αυξάνεται, καθώς επίσης και το πλάτος ταλάντωσής του, και συνεπώς η ενέργειά του (αφού η ενέργεια είναι ανάλογη με το τετράγωνο του πλάτους ταλάντωσης). Εντούτοις, το πηλίκο της ενέργειας προς τη συχνότητα αυτού του εκκρεμούς παραμένει σταθερό. Η τιμή της σταθεράς δεν προκύπτει από την παραγωγή, αφού πρόκειται για μια σταθερά ολοκλήρωσης. Αυτό το αδιαβατικό αναλλοίωτο, εφόσον οι μεταβολές συντελούνται απείρως αργά, είναι πάντοτε σωστό (αδιαβατική υπόθεση του Ehrenfest), αλλά, αν η μεταβολή είναι ξαφνική ή πραγματοποιηθεί γρήγορα, παρατηρείται ασυνεχής μετάβαση, και η νέα κατάσταση διαφέρει από την αρχική κατά $h\nu$.

Ο άλλος τομέας, στον οποίο βρήκα μια καλύτερη σύνδεση μεταξύ κβαντικής και κλασικής μηχανικής, ήταν η θεωρία των Hamilton-Jacobi. Αυτή η θεωρία μπορεί να καταστήσει εξαιρετικά ευκολότερη την επίλυση ορισμένων περίπλοκων προβλημάτων της μηχανικής, υπάρχει όμως μια αντίστροφη σχέση ανάμεσα στο να καθίσταται εύκολη μια λύση και στην πολυπλοκότητα των μαθηματικών που απαιτούνται για να επιτευχθεί αυτή η απλή λύση. Η κεντρική ιδέα της θεωρίας των Hamilton-Jacobi είναι να βρεθεί ένας μετασχηματισμός της θέσης και της ορμής (των έξι συντεταγμένων στο χώρο των φάσεων) από μια χρονική στιγμή t στην αρχική στιγμή $t = 0$. Αν εφαρμόσετε αυτή τη θεωρία με έναν συγκεκριμένο τρόπο, θα διαπιστώσετε ότι μπορούν να υπάρχουν μέτωπα κύματος της κύριας συνάρτησης $S(q, P, t)$ που διαδίδονται στο χώρο των φάσεων σχεδόν όπως ένα υδάτινο κύμα κινείται στην επιφάνεια του νερού. Αυτά τα μέτωπα κύματος αποτελούν μαθηματικές περιγραφές του υπό εξέταση μηχανικού σωματιδίου. Μέσω μαθηματικών παραγωγίσεων, χωρίς καμία αναφορά στις αρχές της κβαντικής μηχανικής αυτή η ανάλυση οδηγεί, στην εξίσωση $(\nabla W)^2 = 2m(E - V)$, όπου το W ορίζεται από την $S = W - Et$. Αν εφαρμόσουμε την παραπά-

νω εξίσωση στην οπτική, μπορούμε να δείξουμε ότι η ενέργεια E και η συχνότητα ν πρέπει να είναι ανάλογες μεταξύ τους, κάτι που οδηγεί κατευθείαν στην κυματική εξίσωση του Schrödinger, με τη διαφορά ότι η σταθερά h δεν προσδιορίζεται.

Η γεφύρωση αυτού του χάσματος με ικανοποίησε εξαιρετικά, αφού διαπίστωσα ότι υπάρχει ευθεία σύνδεση της κλασικής με την κβαντική φυσική, και η σταθερά h , την οποία ο Planck προσδιόρισε εμπειρικά, έγινε για μένα τόσο εύλογη όσο και η σταθερά G , την οποία ο Cavendish υπολόγισε πειραματικά, παρότι ο Νεύτων δεν την ανέφερε ρητά στη διατύπωση του νόμου της παγκόσμιας έλξης.

Δεν έπαψαν όμως να με απασχολούν η προέλευση της σταθεράς h και τα θεμέλια της κβαντικής συμπεριφοράς. Δεν είναι δυνατόν, άραγε, να οδηγηθούμε στην κβαντική μηχανική μέσω κάποιου είδους λογικής παραγωγής και όχι χρησιμοποιώντας υποθέσεις με έναν αξιωματικό τρόπο;

Γιά να δούμε τι λέει ο πρώην μαθητής μου, ο Mike Mackey.

Ο μαθητής που γίνεται δάσκαλος

Συνάντησα τον Mike πριν από αρκετά χρόνια, και του εξέφρασα την περιέργειά μου όσον αφορά τις υποκείμενες ιδέες της κβαντικής μηχανικής. Συζητήσαμε για τη θεωρία των κρυμμένων μεταβλητών και για την παράξενη σχέση με τη θερμοδυναμική στο αδιαβατικό αναλλοίωτο. Του εξήγησα ότι ανησυχούσα πως οι μαθηματικές μου ικανότητες ήταν ανεπαρκείς και οι γνώσεις μου ξεπερασμένες, για τη μελέτη ενός τέτοιου ζητήματος. Γνωρίζοντας την αξιοθαύμαστη μαθηματική του ικανότητα, τον παρακάλεσα θερμά να εξετάσει εκείνος θεωρητικά ορισμένα από αυτά τα θέματα. Το άρθρο που ανέφερα παραπάνω ήταν ο καρπός των προσπαθειών του.

Στην εργασία του, ο Mike ασχολήθηκε με το θεμελιώδες ερώτημα, γιατί η εντροπία ενός συστήματος να προσεγγίζει μια μέγιστη τιμή,

αφού όλοι οι νόμοι της φυσικής διατυπώνονται για αντιστρεπτά δυναμικά συστήματα; Ο Mike υποστηρίζει ότι «οι γνωστοί μας φυσικοί νόμοι μπορεί να μη βρίσκονται στα θεμέλια της θερμοδυναμικής συμπεριφοράς την οποία παρατηρούμε καθημερινά». Επιπλέον επισημαίνει πως είτε «οι φυσικοί νόμοι είναι εσφαλμένοι και ακόμη δεν έχουν ανακαλυφθεί καταλληλότερες διατυπώσεις με όρους μη αντιστρεπτών ημιδυναμικών συστημάτων» είτε «άλλα φαινόμενα ίσως αποκρύπτουν τη λειτουργία αυτών των αντιστρεπτών συστημάτων, με αποτέλεσμα τα τελευταία να φαίνονται στον παρατηρητή μη αντιστρεπτά».

Το διδάγμα που αποκόμισα εγώ από αυτή την εργασία ήταν το εξής: αν ο Δεύτερος Νόμος της θερμοδυναμικής είναι σωστός και καθολικός, τότε πρέπει να υπάρχουν «κρυμμένες μεταβλητές» που απαιτούν νέους φυσικούς νόμους, ή πρέπει να υπάρχουν άλλα φαινόμενα, τα οποία δεν μας είναι οικεία ή οι μηχανισμοί τους μας είναι άγνωστοι. Και στις δύο περιπτώσεις, αυτά τα συμπεράσματα παρέχουν συναρπαστικές προοπτικές στους ικανούς νέους επιστήμονες, ώστε να δημιουργήσουν νέα γνώση ως θεωρητικοί ή να επιτύχουν νέες ανακαλύψεις ως πειραματιστές.

Δεν κρύβω την αμηχανία και την έκπληξη που ένιωσα διαπιστώνοντας ότι αδυνατούσα να παρακολουθήσω τα πολύπλοκα μαθηματικά της εργασίας του Mike. Από την άλλη, όμως, με χαροποιούσε το γεγονός ότι εκείνος ο παράξενος νεαρός που είχα γνωρίσει κάποτε διέθετε πλέον αξιοθαύμαστη γνώση και μπορούσε να δημιουργήσει μια τόσο όμορφη εργασία. Αυτό είναι οπωσδήποτε ένα από τα πολυτιμότερα βραβεία που προσφέρει η διδασκαλία.

—Bill G. Aldridge

Ο **Bill Aldridge** είναι διευθυντής της Ένωσης Καθηγητών Θετικών Επιστημών (NSTA) των ΗΠΑ και εκδότης του αμερικανικού Quantum.

QUANTUM

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΓΙΑ ΤΙΣ ΦΥΣΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΗΜΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ

Έκδοση της Ένωσης Καθηγητών Θετικών Επιστημών (NSTA) των ΗΠΑ και του Γραφείου Κvant της Ρωσικής Ακαδημίας Επιστημών, με τη σύμπραξη της Αμερικανικής Ένωσης Καθηγητών Φυσικής (AAPT) και του Εθνικού Συμβουλίου Καθηγητών Μαθηματικών (NCTM) των ΗΠΑ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

Εκδότης

Bill G. Aldridge, Διοικητικός διευθυντής, NSTA

Αντιπροστέλλον εκδότης

Sergey Krotov, Διευθυντής, Γραφείο Kvant, Καθηγητής Φυσικής, Πολιτειακό Πανεπιστήμιο της Μόσχας

Ιδρυτικοί διευθυντές σύνταξης

Yuri Ossipyan, Πρόεδρος, Γραφείο Kvant

Sheldon Lee Glashow, Βραβείο Νόμπελ (Φυσική), Πανεπιστήμιο του Χάρβαρντ

William P. Thurston, Μετάλλιο Φιλντς (Μαθηματικά), Πανεπιστήμιο της Καλιφόρνιας, Μπέρκλεϋ

Διευθυντές σύνταξης στη Φυσική

Larry D. Kirkpatrick, Καθηγητής Φυσικής, Πολιτειακό Πανεπιστήμιο της Μοντάνας

Albert L. Stasenko, Καθηγητής Φυσικής, Ινστιτούτο Φυσικής και Τεχνολογίας της Μόσχας

Διευθυντές σύνταξης στα Μαθηματικά

Mark E. Saul, Σύμβουλος Υπολογιστών, Σχολή του Μπρόνξβιλ, Νέα Υόρκη

Vladimir Dubrovsky, Επίκουρος καθηγητής Μαθηματικών, Πολιτειακό Πανεπιστήμιο της Μόσχας

Αρχιουντάκτης
Timothy Weber

Υπεύθυνος εικονογράφησης
Sergey Ivanov

Σύμβουλος επί διεθνών θεμάτων
Edward Lozansky

Σύμβουλοι σύνταξης

Alexander Buzdin, Καθηγητής Φυσικής, Πολιτειακό Πανεπιστήμιο της Μόσχας

Yuli Danilov, Ερευνητής Α' Βαθμίδας, Ινστιτούτο Kurchatov

Larissa Panyushkina, Αρχιουντάκτρια, Γραφείο Kvant

Συμβουλευτική επιτροπή

Bernard V. Khoury, Ανώτερος εκτελεστικός υπάλληλος, AAPT

Linda Rosen, Διοικητικός διευθυντής, NCTM

George Berzsenyi, Καθηγητής Μαθηματικών, Ινστιτούτο Τεχνολογίας Rose-Hulman, Ιντιάνα

Arthur Eisenkraft, Τμήμα Θετικών Επιστημών, Λύκειο Fox Lane, Νέα Υόρκη

Karen Johnston, Καθηγήτρια Φυσικής, Πολιτειακό Πανεπιστήμιο Βόρειας Καρολίνας

Margaret J. Kenney, Καθηγήτρια Μαθηματικών, Κολέγιο της Βοστώνης, Μασσαχουσέτη

Alexander Soifer, Καθηγητής Μαθηματικών, Πανεπιστήμιο του Κολοράντο, Κολοράντο Σπρινγκς

Barbara I. Stott, Καθηγήτρια Μαθηματικών, Λύκειο του Ρίβερντεϊλ, Λουιζιάνα

Ted Vittitoe, Συνταξιούχος καθηγητής Φυσικής, Πάρρις, Φλόριντα

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

Εκδότης / Διευθυντής

Αλέκος Μάραλης

Μετάφραση και Επιστημονική επιμέλεια

Σ' αυτό το τεύχος συνεργάστηκαν οι κ.κ.: **Στέλιος Ζαχαρίου** -μαθηματικός,

Γιώργος Κατσιλιέρης -φυσικός, **Μιχάλης Λάμπρου** -μαθηματικός, **Κώστας Σκανδάλης** -μαθηματικός,

Στέλιος Τσγκούρας -φυσικός, **Γιώργος Κυριακόπουλος** και **Αλέκος Μάραλης** -φυσικός

Γλωσσική επιμέλεια

Γιώργος Κυριακόπουλος

Τυποχεινική επιμέλεια

Ηρακλής Ντούσης

Υπεύθυνη λογιστικής

Μαρία Μάραλη

Ιδρυτικός διευθυντής σύνταξης και Ειδικός συνεργάτης:

Γιώργος Ευαγγελόπουλος

Επιστημονικοί σύμβουλοι

Μιχάλης Λάμπρου, Αναπληρωτής καθηγητής Μαθηματικών, Πανεπιστήμιο Κρήτης

Κώστας Σκανδάλης, Επίκουρος καθηγητής Μαθηματικών, Πανεπιστήμιο Κρήτης

Στέφανος Τραχανάς, φυσικός, Ειδικός επιστήμων Α' βαθμίδας, Ίδρυμα Τεχνολογίας και Έρευνας

Θεοδόσης Χριστοδουλάκης, Επίκουρος καθηγητής Φυσικής, Πανεπιστήμιο Αθηνών

Στοιχειοθεσία, αεριοποίηση

Δ. Τερπονέρα

Φιλμ, μοντάζ

Γ. Κεραμάς

Εκτύπωση

Ν. Πουλόπουλος

Βιβλιοδεσία

Θ. Αρχοντουλάκης

Το Quantum εκδίδεται στις ΗΠΑ από τον Εκδοτικό οίκο Springer και στην Ελλάδα από τις Εκδόσεις Κάτοπτρο. Υπεύθυνος για την ελληνική έκδοση σύμφωνα με το νόμο: Αλ. Μάραλης

Quantum, δίμηνο περιοδικό. ISSN: 1106-2681.
Copyright © για την ελληνική γλώσσα: Αλ. Μάραλης.
Διαφημίσεις και κεντρική διάθεση: Εκδόσεις Κάτοπτρο,
Ιωάννων 10 και Διοφρομήλη, 114 71 Αθήνα,
τηλ.: (01) 3643272, 3645098, fax: (01) 3641864.
Βιβλιοπωλείο: Νέα στοά Αρακείου (Πανεπιστημίου 49),
105 64 Αθήνα, τηλ.: (01) 3247785.

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή μετάδοση με οποιοδήποτε μέσον όλου ή μέρους του περιοδικού χωρίς την έγγραφη άδεια του εκδότη.
Τιμή κάθε τεύχους στα βιβλιοπωλεία: 1.500 δρχ.
Ετήσια συνδρομή: 8.000 δρχ. για ιδιώτες, 14.000 δρχ. για βιβλιοθήκες, ιδρύματα και οργανισμούς.
Τιμή παλαιών τευχών στα βιβλιοπωλεία: 1.500 δρχ.

Ο πολυδιάστατος κύβος

Μια σύντομη περιήγηση στις πολλές διαστάσεις

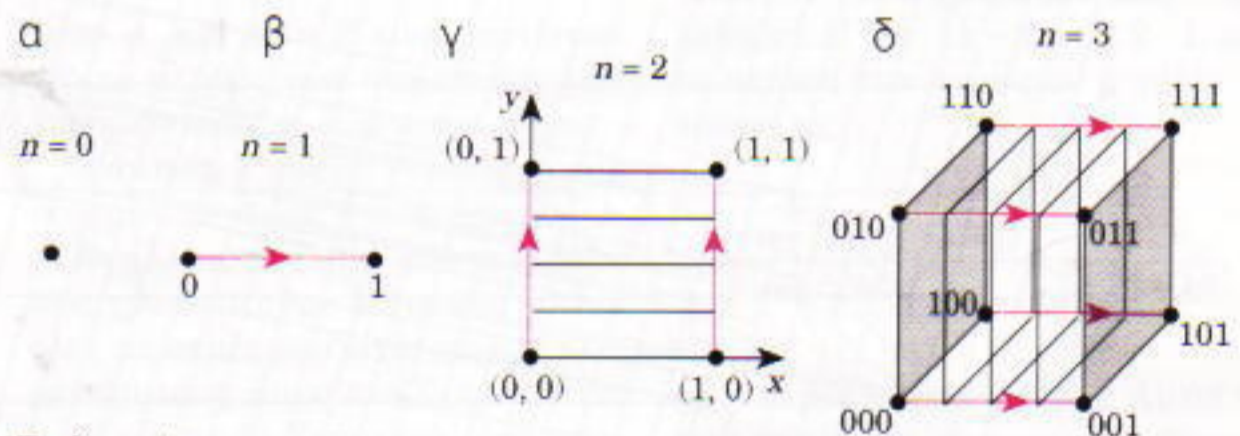
Vladimir Dubrovsky

ΦΕΤΟΣ ΣΥΜΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ 400 χρόνια από τη γέννηση του σπουδαίου γάλλου μαθηματικού και φιλοσόφου Καρτέσιου. Ένα από τα μεγαλύτερα μαθηματικά του επιτεύγματα, που το μοιράζεται με τον Pierre Fermat, είναι η θεμελίωση της αναλυτικής γεωμετρίας. Με την ανάπτυξη της αναλυτικής γεωμετρίας, οι μαθηματικοί οδηγήθηκαν στην έννοια του πολυδιάστατου χώρου, που σύντομα έγινε ίσως η δημοφιλέστερη στο ευρύ κοινό μαθηματική αφαίρεση, χωρίς όμως να αποφευχθούν διάφορες μυστικιστικές και πνευματιστικές παρερμηνείες. Αποφασίσαμε να τιμήσουμε αυτή την επέτειο με μια σειρά άρθρων για το απλούστερο πολυδιάστατο αντικείμενο — τον κύβο — και τις εφαρμογές του. Αν και όλα τα άρθρα είναι, κατά αρχήν, αυτόνομα, είναι ίσως προτιμότερο να αρχίσετε με αυτό εδώ, στο οποίο κατασκευάζουμε τον n -διάστατο κύβο εξαρχής, και προσπαθούμε να εξερευνήσουμε τη γεωμετρική του δομή.

Βήμα προς βήμα

Θα κατανοήσουμε ευκολότερα τον πολυδιάστατο κύβο αν τον «αναπτύξουμε» αρχίζοντας με τον απλούστερο από όλους τους κύβους, το σημείο (το οποίο μπορούμε να θεωρήσουμε ως κύβο μηδενικής διάστασης), και προσθέτουμε μία διάσταση κάθε φορά, καθώς θα προχωρούμε σταδιακά.

Ας πάρουμε ένα σημείο (Σχήμα 1α) και ας το μετακινήσουμε κατά

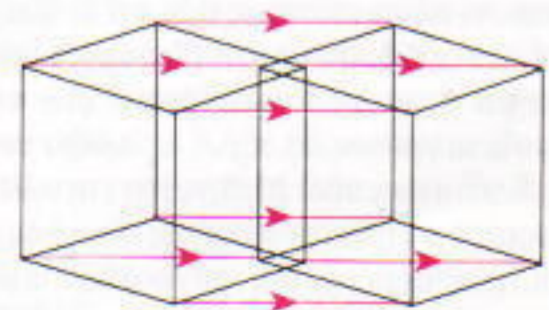
Σχήμα 1

μοναδιαία απόσταση. Προκύπτει ένα ευθύγραμμο τμήμα, ή ένας μονοδιάστατος κύβος (Σχήμα 1β). Μπορούμε να τον φανταζόμαστε ως το διάστημα $0 \leq x \leq 1$ του άξονα των x . Ας μετατοπίσουμε τώρα το τμήμα κάθετα προς τον εαυτό του κατά μοναδιαία απόσταση (Σχήμα 1γ). Προκύπτει ένα τετράγωνο — ο διδιάστατος κύβος. Για να τον περιγράψουμε, χρειαζόμαστε δύο συντεταγμένες, x και y : Στο πλαίσιο του Σχήματος 1γ, ο κύβος δίνεται από το ζεύγος των ανισοτήτων $\{0 \leq x \leq 1, 0 \leq y \leq 1\}$. Αν μετατοπίσουμε το τετράγωνο κάθετα προς το επίπεδό του κατά μοναδιαία απόσταση (Σχήμα 1δ), θα πάρουμε τον τρισδιάστατο κύβο $\{(x, y, z): 0 \leq x \leq 1, 0 \leq y \leq 1, 0 \leq z \leq 1\}$.

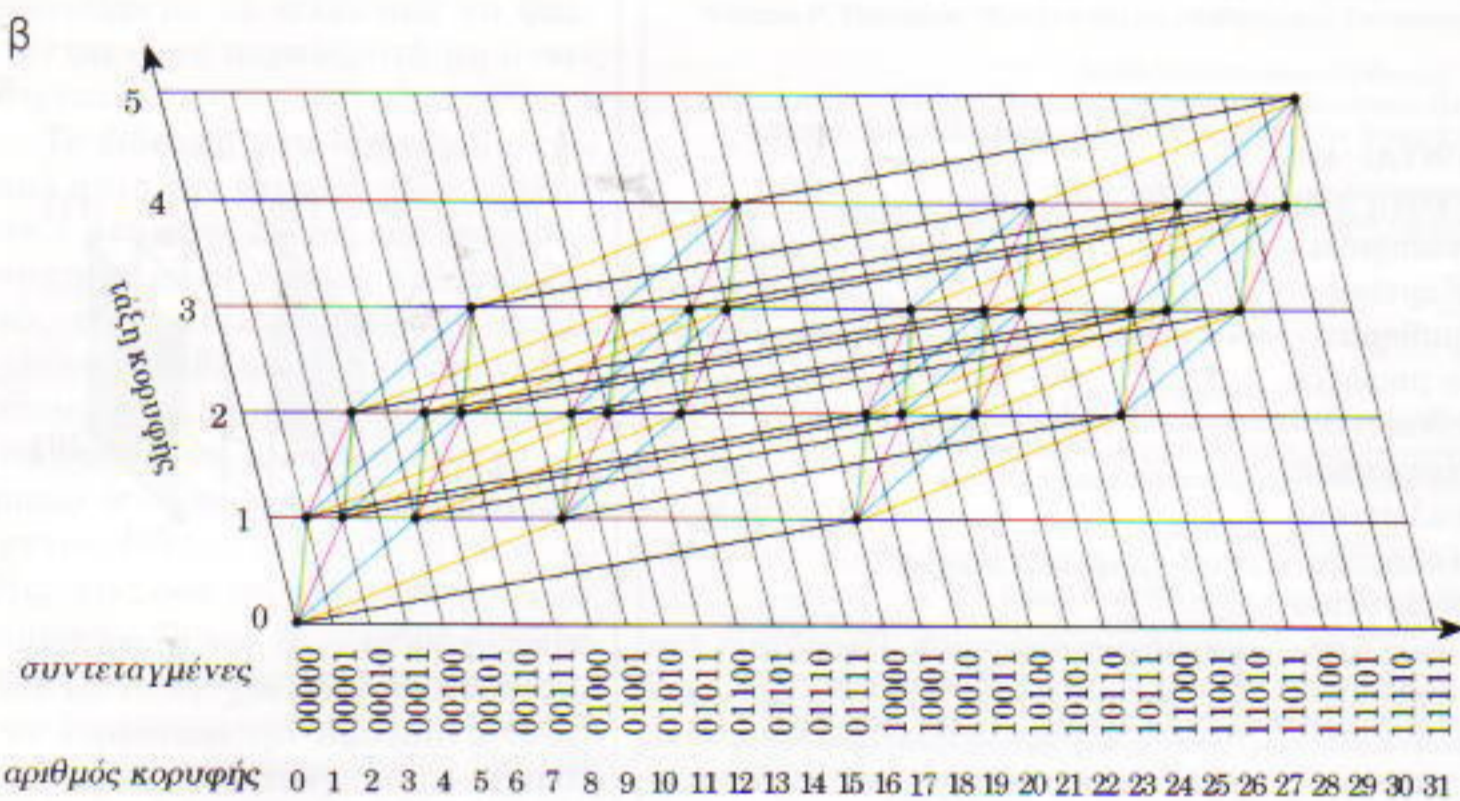
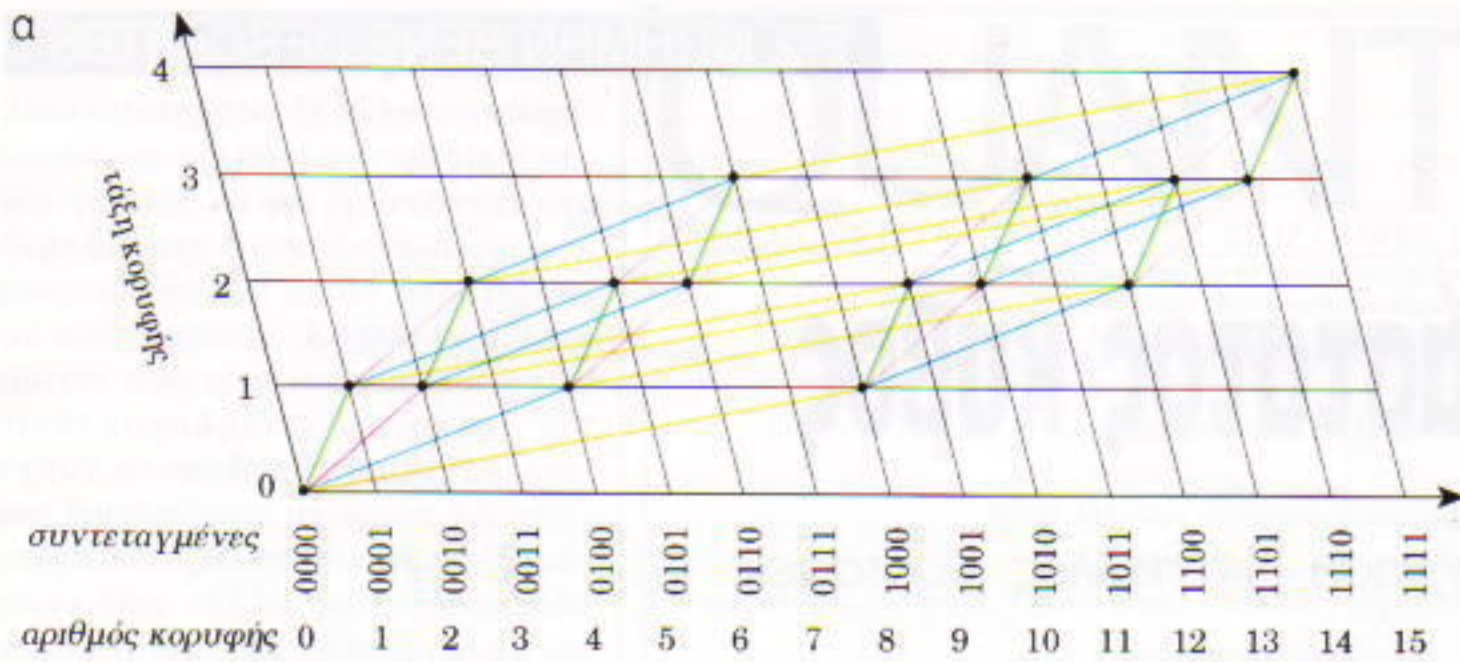
Ας κάνουμε τώρα το επόμενο βήμα: θα θεωρήσουμε το σχήμα που διαγράφεται όταν μετακινούμε τον τρισδιάστατο κύβο μας κατά μοναδιαία απόσταση. Η σχεδίαση αυτού του σχήματος στο επίπεδο δεν αποτελεί πρόβλημα — δείτε το Σχήμα 2. Το πραγματικά δύσκολο είναι να φανταστούμε τον κύβο να μετακι-

νείται «κάθετα προς τον εαυτό του». Μερικοί άνθρωποι ισχυρίζονται ότι έχουν αναπτύξει την ικανότητα να βλέπουν αυτή την τέταρτη διάσταση. Όσοι δεν έχουν φτάσει σ' αυτό το βαθμό τελειότητας μπορούν, σε πρώτο στάδιο, να αρκεστούν στη δύναμη της αναλογίας, στη σταδιακή κατασκευή μέσω μετακίνησης και, φυσικά, στον τυπικό αλγεβρικό ορισμό. Ο συνδυασμός όλων αυτών είναι επαρκής για να εξερευνήσουμε ακόμη και ένα τέτοιο απόκοσμο αντικείμενο όπως ο τετραδιάστατος κύβος, καθώς και κύβους ακόμη μεγαλύτερης διάστασης.

Επομένως, μετατοπίζοντας έναν συνηθισμένο κύβο παίρνουμε τον

Σχήμα 2

Σχήμα 3

τετραδιάστατο κύβο. Θεωρήθηκε τόσο σημαντικός, ώστε του δόθηκε η ειδική ονομασία «υπερκύβος». Ο τετραδιάστατος κύβος δημιουργεί τον κύβο πέντε διαστάσεων, και ούτω καθεξής.

Με όρους συντεταγμένων, το n -οστό βήμα της κατασκευής ισοδυναμεί με την προσθήκη στις $n - 1$ προηγούμενες συντεταγμένες μιας νέας, n -οστής συντεταγμένης, που κυμαίνεται από το 0 έως το 1. Έτσι, ο υπερκύβος ορίζεται ως το σύνολο τετράδων αριθμών (x, y, z, u) που ικανοποιούν τις ανισότητες $0 \leq x \leq 1, 0 \leq y \leq 1, 0 \leq z \leq 1, 0 \leq u \leq 1$. Παρόμοιο σύστημα διπλών ανισοτήτων για τις συντεταγμένες x_1, x_2, \dots, x_n ορίζει τον n -διάστατο κύβο. Μολονότι —αν θέλουμε να είμαστε ακριβείς— αυτός ο ορισμός περιγράφει μόνο έναν συγκεκριμένο (μοναδιαίο) κύβο σε κάθε δεδομένο σύστημα συντεταγμένων,

η γενικότητα δεν βλάπτεται, διότι για κάθε κύβο μπορούμε πάντα να διαλέξουμε ένα σύστημα συντεταγμένων στο οποίο να ικανοποιούνται οι ίδιες ανισότητες. (Μπορείτε να εξηγήσετε πώς;)

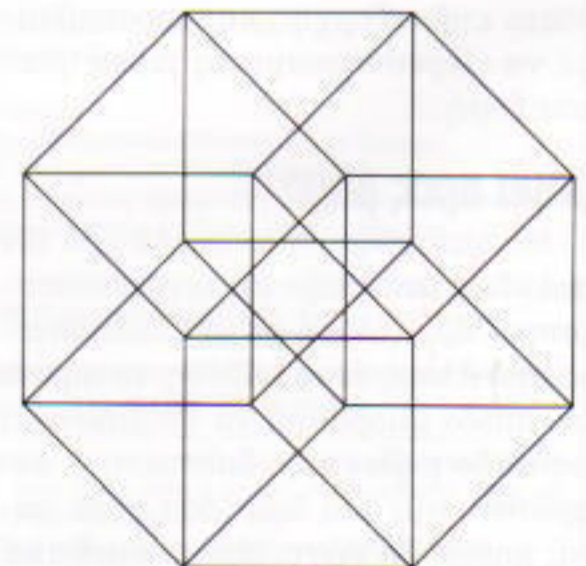
Μια κατάλληλη «μετατόπιση» στο επίπεδο μας οδηγεί σε μια εικόνα του n -διάστατου κύβου. Σχεδιάζουμε ένα τμήμα ξεκινώντας από την αρχή των αξόνων (ας πούμε, το πράσινο στα Σχήματα 3α ή 3β) και στη συνέχεια σχεδιάζουμε ένα ακόμη τμήμα από το ίδιο σημείο (ας πούμε το κόκκινο). Έπειτα, μεταφέρουμε το πρώτο τμήμα κατά μήκος του δεύτερου, ώστε να προκύψει ένα παραλληλόγραμμο (το οποίο αντιπροσωπεύει μια τετράγωνη έδρα του ευρισκόμενου στο χώρο κύβου μας). Κατόπιν, μεταφέρουμε το παραλληλόγραμμο κατά μήκος ενός τρίτου τμήματος (ας πού-

με, του μπλε), οπότε προκύπτει η εικόνα ενός συνηθισμένου κύβου, κ.ο.κ. Αυτή η δουλειά είναι εύκολη, και μάλιστα ευχάριστη, διότι παίρνοντας διαφορετικά κατευθυντήρια τμήματα μπορούμε να δημιουργήσουμε ποικίλους σχηματισμούς (συγκρίνετε τα Σχήματα 3α και 3β και τη συμμετρική εικόνα του υπερκύβου στο Σχήμα 4). Είναι ενδιαφέρον ότι ανεξάρτητα από τον τρόπο επιλογής των κατευθυντήριων τμημάτων (εκτός από την περίπτωση κατά την οποία ανήκουν στην ίδια ευθεία) παράγεται ένα σχέδιο που είναι μια πραγματικά δυνατή παράλληλη προβολή του n -διάστατου κύβου στο επίπεδο. Μεταφέρει σωστά την αμοιβαία διευθέτηση κορυφών και ακμών, και δείχνει ποιες ακμές είναι παράλληλες μεταξύ τους. Ωστόσο, τα σχέδια του Σχήματος 3 έχουν μερικές επιπλέον ιδιότητες, και κατασκευάστηκαν με τη χρήση ενός ειδικού κα-

νόνα. Ας τα εξετάσουμε λεπτομερέστερα.

Σχεδίαση και απαρίθμηση

Από τους προηγούμενους ορισμούς γίνεται φανερό ότι οι συντεταγμένες (a_1, a_2, \dots, a_n) μιας κορυφής A του n -

Σχήμα 4

διάστατου κύβου είναι μηδενικά και μονάδες. Υπολογίζουμε δύο αριθμούς: τον $x(A) = a_1 2^n + a_2 2^{n-1} + \dots + a_n 2^0$ (δηλαδή, τον αριθμό με δυαδική αναπαράσταση $a_1 a_2 \dots a_n$) και τον $y(A) = a_1 + a_2 + \dots + a_n$ (το πλήθος των μοναδιαίων συντεταγμένων, που ονομάζεται τάξη της κορυφής A). Θεωρούμε ένα τυχαίο, όχι αναγκαστικά ορθογώνιο, σύστημα συντεταγμένων στο επίπεδο, και για κάθε κορυφή A σχεδιάζουμε το σημείο με συντεταγμένες $(x(A), y(A))$. Όλα αυτά τα σημεία είναι κόμβοι του ακέρατου πλέγματος (ως προς επιλεγμένες συντεταγμένες). Συνδέουμε τώρα με ένα ευθύγραμμο τμήμα κάθε ζεύγος σημείων A και B με συντεταγμένες x που διαφέρουν κατά δύναμη του 2 ($|x(A) - x(B)| = 2^k$). Αφήνω τους αναγνώστες να επαληθεύσουν ότι το διάγραμμα που προκύπτει είναι πράγματι σχέδιο του n -διάστατου κύβου. Μπορούμε να σχεδιάσουμε αυτό τον κύβο σταδιακά αρχίζοντας από το τμήμα που συνδέει την αρχή με το σημείο $(1, 2^n)$ και μετακινώντας αυτό το τμήμα κατά τη διεύθυνση του τμήματος που συνδέει την αρχή με το $(1, 2^1)$, έπειτα κατά τη διεύθυνση αυτού που συνδέει την αρχή με το $(1, 2^2)$, το $(1, 2^3)$, κ.ο.κ. Η τελική μετατόπιση γίνεται κατά μήκος του τμήματος που συνδέει την αρχή με το $(1, 2^{n-1})$. Ένα περίεργο χαρακτηριστικό αυτού του σχεδίου είναι ότι όλες οι κορυφές ανήκουν στις ακέρατες ευθείες $x = k$, $k = 0, 1, \dots, 2^n - 1$, μία κορυφή σε κάθε ευθεία. «Οριζόντια» ανήκουν στις $n + 1$ ευθείες $y = 0, 1, \dots, n$, καθεμία από τις οποίες περιέχει όλες τις κορυφές ίδιας τάξης. Επομένως, αυτός ο τρόπος σχεδιασμού μάς εξυπηρετεί όποτε χρησιμοποιούμε την έννοια της τάξης, και τέτοιες περιπτώσεις προκύπτουν συνεχώς στα προβλήματα του n -διάστατου κύβου που εξετάζουμε σ' αυτό το τεύχος. Θα δώσουμε ένα παράδειγμα όπου τα σχέδια αυτά θα μας βοηθήσουν στην απαρίθμηση των στοιχείων (κορυφών, ακμών, εδρών) του n -διάστατου κύβου.

Πρώτα απ' όλα, βλέπουμε ότι το πλήθος των κορυφών K_n ισούται με 2^n , διότι μπορούμε να τις αριθμήσουμε χρησιμοποιώντας τους αριθμούς από το 0 έως το $2^n - 1$, όπως στο Σχή-

μα 3. Διαφορετικά, μπορούμε να παρατηρήσουμε ότι κάθε βήμα της κατασκευής διπλασιάζει το πλήθος των κορυφών των κύβων μας: στις κορυφές του αρχικού κύβου προσθέτουμε τις κορυφές του μετατοπισμένου αντιγράφου. Μπορούμε επίσης να εξετάσουμε πώς μεταβάλλεται το πλήθος των ακμών A_n σε κάθε βήμα. Στις ακμές του αρχικού κύβου προσθέτουμε τις ακμές των μετακινούμενων αντιγράφων και τις ακμές που σχηματίζονται από τις κορυφές κατά τη μετακίνηση του κύβου. Αυτό μπορούμε να το εκφράσουμε με τον τύπο

$$A_{n+1} = 2A_n + K_n, \quad (1)$$

όπου A_n και $K_n = 2^n$ είναι, αντίστοιχα, το πλήθος των ακμών και των κορυφών ενός n -διάστατου κύβου.

Άσκηση 1. Βρείτε έναν τύπο που εκφράζει το A_n ως συνάρτηση του n .

Εναλλακτικά, ας φανταστούμε πως χρωματίζουμε με το ίδιο χρώμα όλες τις ακμές που είναι παράλληλες μεταξύ τους, όπως στο Σχήμα 3 (για $n = 4$ και $n = 5$). Υπάρχουν τόσα χρώματα όσες είναι οι ακμές που ξεκινούν από την αρχή, διότι όλες αυτές οι ακμές είναι χρωματισμένες διαφορετικά. Ταυτόχρονα, μπορούμε να θεωρήσουμε ότι οι ακμές *οποιοδήποτε* χρώματος διαγράφονται από τις κορυφές ενός κύβου μικρότερης (κατά 1) διάστασης, διότι δεν έχει σημασία η σειρά με την οποία εμφανίζονται οι κατευθυντήριες ακμές στην κατασκευή μας. Μπορείτε τώρα να βρείτε μέσα σε δέκα δευτερόλεπτα πόσες είναι συνολικά οι ακμές;

Αυτός ο χρωματισμός μπορεί να χρησιμοποιηθεί επίσης για να υπολογιστεί το πλήθος των κορυφών δεδομένης τάξης k . Αν ξεκινήσουμε από την αρχή, μπορούμε να φτάσουμε σε οποιαδήποτε από αυτές ακολουθώντας μια διαδρομή αποτελούμενη από k ακμές. Όλες οι ακμές που διασχίζουμε κατά τη διαδρομή μας έχουν διαφορετικό χρώμα, διότι σε κάθε βήμα της κατασκευής ο «κινούμενος» κύβος ακολουθεί νέα κατεύθυνση. Το χρώμα του πρώτου τμήματος μπορούμε να το επιλέξουμε με n τρόπους, του δεύτερου με $n - 1$ τρόπους (έχουμε ήδη χρησιμοποιήσει ένα χρώ-

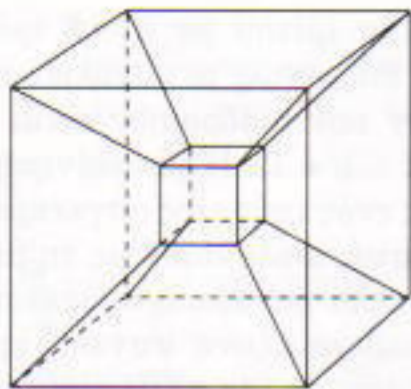
μα), του τρίτου με $n - 2$ τρόπους, κ.ο.κ. Επομένως, το συνολικό πλήθος αυτών των διαδρομών είναι $n(n - 1)\dots(n - k + 1)$. Η μετακίνηση κατά μήκος ενός τμήματος συγκεκριμένου χρώματος ισοδυναμεί με τη μετακίνηση κατά μοναδιαία απόσταση στον αντίστοιχο άξονα συντεταγμένων —δηλαδή, με την αντικατάσταση της αντίστοιχης μηδενικής συντεταγμένης με τη μονάδα. Συνεπώς, οι συντεταγμένες του άκρου μιας διαδρομής εξαρτώνται μόνο από το σύνολο των χρωμάτων των τμημάτων της και όχι από τη σειρά τους. Έτσι, το πλήθος των διαδρομών που οδηγούν από την αρχή στην ίδια κορυφή τάξης k ισούται με το πλήθος των μεταθέσεων των k χρωμάτων τους —δηλαδή, με $k! = k \cdot (k - 1) \cdot \dots \cdot 2 \cdot 1$, και το πλήθος των κορυφών k τάξης ισούται με

$$\frac{n(n-1)\dots(n-k+1)}{k!} = \frac{n!}{(n-k)!k!},$$

που συμβολίζεται με $\binom{n}{k}$. Αυτοί οι αριθμοί είναι οι πασίγνωστοι *διωνυμικοί συντελεστές*. (Αυτό δεν θα ξαφνιάσει τους αναγνώστες που είναι εξοικειωμένοι με τη συνδυαστική χρήση αυτών των συντελεστών. Όταν απαριθμούμε τις κορυφές τάξης k , επιλέγουμε k από τις n συντεταγμένες να έχουν τιμή 1 και οι υπόλοιπες να έχουν τιμή 0.) Με την ευκαιρία, και αφού το συνολικό πλήθος των κορυφών είναι 2^n , παίρνουμε τη σχέση

$$\binom{n}{0} + \binom{n}{1} + \dots + \binom{n}{n} = 2^n.$$

Ο μονοδιάστατος σκελετός που σχηματίζουν οι κορυφές και οι ακμές του n -διάστατου κύβου μάς δίνει μια χοντρική μόνο ιδέα της δομής του. Οι ακμές πρέπει να συνδεθούν με δισδιάστατες έδρες, αυτές πάλι με τρισδιάστατες έδρες, κ.ο.κ., έως τις έδρες $(n - 1)$ διαστάσεων που αποτελούν το σύνορό του. Κάθε έδρα είναι κύβος σε μια συγκεκριμένη διάσταση. Το Σχήμα 5, μία ακόμη εικόνα του υπερκύβου, μπορεί να μας βοηθήσει να καταλάβουμε τη διευσθέτηση των τρισδιάστατων «υπερεδρών» του. Στην

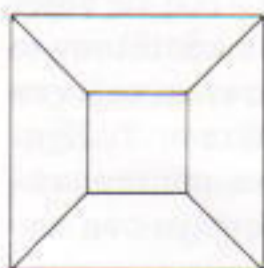

Σχήμα 5

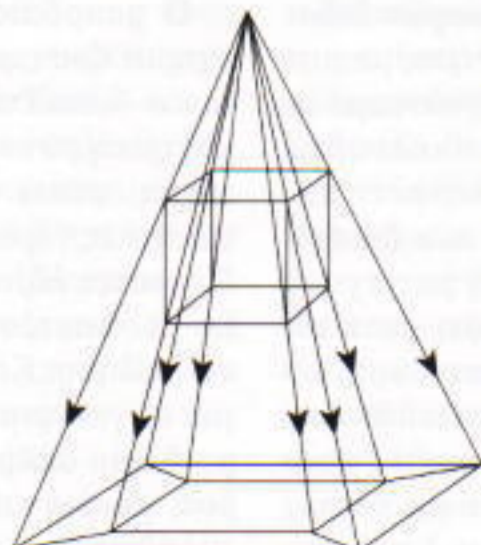
πραγματικότητα, αυτή η εικόνα είναι ένα δισδιάστατο σχέδιο ενός τρισδιάστατου σχηματισμού — της κεντρικής προβολής του υπερκύβου στον τρισδιάστατο χώρο. Η παρόμοια προβολή του συνηθισμένου κύβου στο επίπεδο παρουσιάζεται στο Σχήμα 6. Στο Σχήμα 5 μπορούμε επίσης να δούμε καθαρά τις 24 δισδιάστατες έδρες του υπερκύβου. Μπορείτε όμως να φανταστείτε το τετραδιάστατο εσωτερικό που φράσσεται από τους οκτώ κύβους (οι έξι από τους οποίους έχουν τη μορφή κολούρης τετράπλευρης πυραμίδας) που εμφανίζονται σ' αυτό το σχήμα;

Κατά τη βήμα προς βήμα κατασκευή μας, οι έδρες k διαστάσεων του n -διάστατου κύβου είναι αυτές που ανήκουν στον $(n-1)$ διαστάσεων γεννήτορα κύβο και στο μετατοπιζόμενο αντίγραφο του και αυτές που διαγράφονται από τις $(k-1)$ διαστάσεων έδρες του καθώς μετακινείται. Προκύπτει έτσι ένας αναδρομικός τύπος για τον υπολογισμό του πλήθους $E_{n,k}$ των k -διάστατων εδρών, παρόμοιος με την εξίσωση (1).

Άσκηση 2. Αποδείξτε ότι $E_{n,k} = 2E_{n-1,k} + E_{n-1,k-1}$, για $0 \leq k \leq n-1$ με $E_{n,n} = 1$, $E_{n,0} = K_n = 2^n$. Να εκφράσετε το $E_{n,k}$ ως συνάρτηση των n και k .

Σχήμα 6

Με όρους συντεταγμένων, μια έδρα k διαστάσεων αποτελείται από σημεία που έχουν σταθερές τις $n-k$ συντεταγμένες τους και ίσες με 1 ή 0, ενώ οι υπόλοιπες k συντεταγμένες κυμαίνονται μεταξύ 0 και 1. Με βάση αυτή την περιγραφή μπορούμε να συναγάγουμε άμεσα τον τύπο για το $E_{n,k}$.

Αναπτύσσοντας την υπερδιαίσθησή μας

Θα ήταν πολύ δύσκολο να φανταστούμε έναν πολυδιάστατο κύβο χωρίς τη βοήθεια διαγραμμάτων όπως αυτών στα Σχήματα 3 και 5. Από την άλλη πλευρά, όμως, τέτοια διαγράμματα μπορεί να είναι παραπλανητικά. Για παράδειγμα, μπορείτε να δείτε στο Σχήμα 5 μια σφαίρα (υπερσφαίρα!) που διέρχεται από όλες τις κορυφές του υπερκύβου, ή τις σφαίρες που εφάπτονται με τις 32 ακμές ή τις 24 τετραγωνικές έδρες; Είναι ακόμη δυσκολότερο να διακρίνουμε την εγγεγραμμένη σφαίρα που εφάπτεται με τα κέντρα όλων των τρισδιάστατων εδρών, αφήνοντάς τις όλες στο εξωτερικό της. Είτε τις βλέπετε είτε όχι, αυτές οι σφαίρες υπάρχουν πραγματικά και μπορούμε να υπολογίσουμε τις ακτίνες τους χρησιμοποιώντας τον γνωστό ορισμό της (ευκλείδειας) απόστασης μεταξύ των σημείων (x_1, x_2, \dots, x_n) και (y_1, y_2, \dots, y_n) , που δίνεται από τον τύπο

$$\sqrt{(x_1 - y_1)^2 + \dots + (x_n - y_n)^2}.$$

Ας υπολογίσουμε την ακτίνα της περιγεγραμμένης στον n -διάστατο κύβο σφαίρας. Για ευκολία, υποθέτουμε ότι το μήκος ακμής του κύβου είναι 2, και τοποθετούμε την αρχή του συστήματος συντεταγμένων στο κέντρο του. Τότε, οι συντεταγμένες κάθε κορυφής είναι 1 ή -1, και η απόστασή της από το κέντρο ισούται με

$$\sqrt{1^2 + \dots + 1^2} = \sqrt{n}.$$

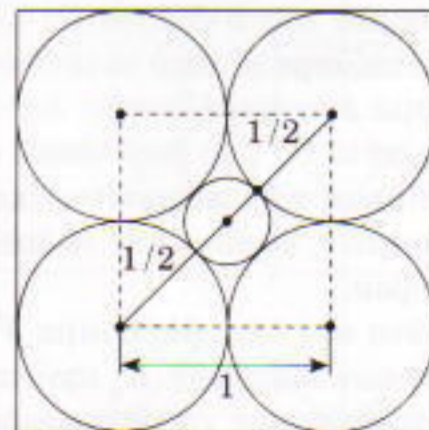
Άρα, όλες οι κορυφές

ανήκουν στη σφαίρα που δίνεται από την εξίσωση $x_1^2 + x_2^2 + \dots + x_n^2 = n$. Για την εγγεγραμμένη σφαίρα, εξετάζουμε μια έδρα διάστασης $(n-1)$ —ας πούμε, αυτή που δίνεται από την εξίσωση $x_1 = 1$. Το κέντρο της —το σημείο $(1, 0, \dots, 0)$ — βρίσκεται σε μοναδιαία απόσταση από το κέντρο του κύβου, ενώ όλα τα άλλα της σημεία $(1, x_2, \dots, x_n)$ απέχουν περισσότερο, διότι $\sqrt{1^2 + x_2^2 + \dots + x_n^2} > 1$. Συνεπώς αυτή η έδρα, και παρόμοια κάθε άλλη έδρα του κύβου, εφάπτεται της μοναδιαίας σφαίρας που έχει ως κέντρο της το κέντρο του κύβου —δηλαδή, αυτή η σφαίρα είναι εγγεγραμμένη στον κύβο.

Άσκηση 3. Βρείτε για όλα τα n και k τη διάμετρο της σφαίρας που εφάπτεται με όλες τις k -διάστατες έδρες του n -διάστατου μοναδιαίου κύβου.

Η ακτίνα της εγγεγραμμένης στον μοναδιαίο κύβο σφαίρας είναι η ίδια $(1/2)$ για κάθε διάσταση. Από την άλλη πλευρά, αν εφαρμόσουμε το προηγούμενο επιχείρημα σ' έναν κύβο με μοναδιαίο μήκος ακμής, βλέπουμε ότι η ακτίνα του περιγεγραμμένου κύκλου, $\sqrt{n}/2$, αυξάνεται απεριόριστα όσο αυξάνει η διάσταση n .

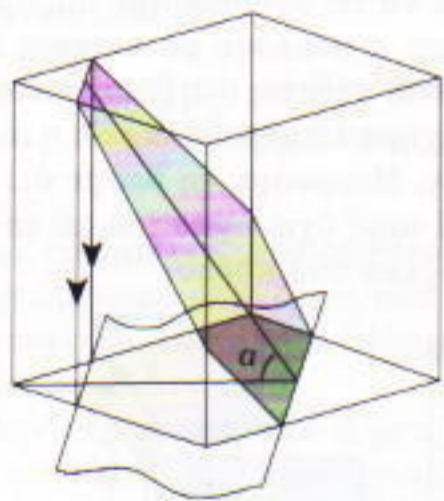
Θέλω να επισημάνω ένα παράδοξο γεγονός σχετικά με τον n -διάστατο κύβο και τις σφαίρες του. Ας πάρουμε έναν κύβο με μήκος ακμής 2. Σε καθεμιά από τις 2^n γωνίες του εγγράφουμε μια σφαίρα διαμέτρου 1 (δείτε το παράδειγμα των δύο διαστάσεων στο διάγραμμα του Σχήματος 7). Όταν δύο από αυτές τις σφαίρες είναι διαδοχικές κατά μήκος μιας ακμής, εφάπτονται, και επιπλέον τα κέντρα όλων τους σχηματίζουν έναν n -διάστατο κύβο με μήκος ακμής 1. Θεωρούμε τώρα τη σφαίρα που έχει κέντρο το κέντρο του κύβου και εφά-

Σχήμα 7

πεται με όλες τις γωνιακές σφαίρες. Διαισθητικά συμπεραίνουμε ότι πρέπει να βρίσκεται στο εσωτερικό του κύβου. Προσέξτε όμως: η διάμετρός της ισούται με την απόσταση μεταξύ δύο απέναντι γωνιακών σφαιρών μείον τις ακτίνες τους —δηλαδή, με $\sqrt{n} - 1$. Και αυτός ο αριθμός είναι μεγαλύτερος του 2 για $n \geq 10$. Επομένως, όταν το n είναι αρκετά μεγάλο, αυτή η σφαίρα εκτείνεται πέρα από τον κύβο!

Οι προσπάθειές μας να αποκτήσουμε εικόνα του πολυδιάστατου κύβου είναι παρόμοιες με αυτές που θα είχαν κάνει οι κάτοικοι της Επιπεδοχώρας,¹ ενός φανταστικού κόσμου δύο διαστάσεων, για να καταφέρουν να κατανοήσουν τη δομή του συνηθισμένου κύβου. Θα είχαν προσπαθήσει να σχεδιάσουν τις προβολές του στο επίπεδο, προσέγγιση όμοια με αυτή που έχουμε χρησιμοποιήσει μέχρι τώρα. Θα δοκίμαζαν επίσης να κατασκευάσουν και να μελετήσουν κωνικές τομές του κύβου. Για να αποκτήσουν μια λεπτομερέστερη εικόνα, θα σχεδιάζαν ίσως μια σειρά «αξονικών τομογραφιών» του κύβου —δηλαδή, τομές με ένα επίπεδο που κινείται προς μια σταθερή κατεύθυνση, ας πούμε κάθετα προς την κύρια (τη μεγαλύτερη) διαγώνιο του κύβου. Μια τέτοια τομή φαίνεται στο Σχήμα 8. Αν οι κάτοικοι της Επιπεδοχώρας ήταν αρκετά έξυπνοι, θα μπορούσαν πιθανότατα

Σχήμα 8

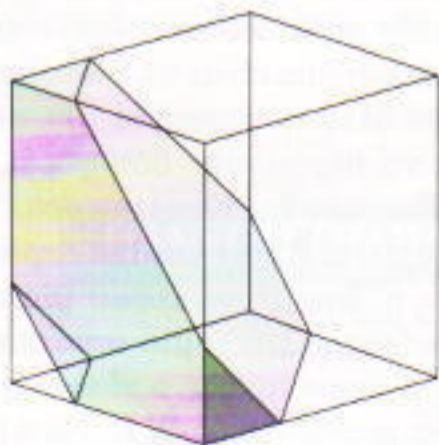
1. *Flatland — A Romance of Many Dimensions*, του αγγλου λογιου, θεολόγου και συγγραφέα Edwin A. Abbott (1838-1926). (Στα ελληνικά: *Η Επιπεδοχώρα — Μυθιστορία πολλών διαστάσεων*, Εκδόσεις Επιλογή, Θεσσαλονίκη, 1988.)

να βρουν μια εύκολη μέθοδο σχεδιασμού των *προβολών* αυτών των τομών στη βάση του κύβου: αυτές προκύπτουν απλώς ως τομές της βάσης με μια λωρίδα που είναι κάθετη προς τη διαγώνιο και έχει πλάτος $w = \sqrt{2}/2$ —το μισό της διαγωνίου της βάσης. Εμείς μπορούμε να το δούμε αυτό άμεσα από το σχήμα. Οι κάτοικοι της Επιπεδοχώρας θα μπορούσαν να το συναγάγουν αλγεβρικά.

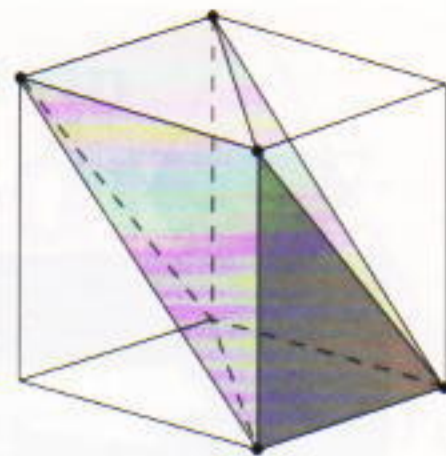
Πράγματι, η εξίσωση συντεταγμένων ενός επιπέδου κάθετου προς τη διαγώνιο του κύβου παίρνει τη μορφή $x + y + z = c$. Τα σημεία της τομής ικανοποιούν επιπλέον τις ανισότητες $0 \leq x, y, z \leq 1$. Η προβολή του σημείου (x, y, z) στη βάση —δηλαδή στο επίπεδο (x, y) — είναι απλώς το $(x, y, 0)$. Επομένως, στις συντεταγμένες (x, y) , η προβολή αυτής της τομής δίνεται από τις ανισότητες $0 \leq x \leq 1, 0 \leq y \leq 1$ και $c - 1 \leq x + y \leq c$ (αφού $x + y = c - z$, όπου $0 \leq z \leq 1$). Οι δύο πρώτες διπλές ανισότητες ορίζουν τη βάση του κύβου, ενώ η τρίτη ορίζει τη λωρίδα.

Παρατηρήστε ότι το πλήθος των πλευρών ενός σχήματος δεν αλλάζει με αυτή την προβολή. Έτσι, οι κάτοικοι της Επιπεδοχώρας θα ανακάλυπταν ότι η κινούμενη τομή είναι ένα τρίγωνο (στην περίπτωση αυτή ισόπλευρο) που μεγαλώνει. Σε μια συγκεκριμένη στιγμή, οι γωνίες του αποκόπτονται και σταδιακά μετασχηματίζεται σε κανονικό εξάγωνο. Έπειτα, η όλη διαδικασία αντιστρέφεται.

Όπως οι κάτοικοι της Επιπεδοχώρας, μπορούμε να υποβάλουμε τον υπερκύβο σε τομογραφία, τέμνοντάς τον με ένα κινούμενο υπερεπίπεδο —δηλαδή, τον τρισδιάστατο χώρο— κάθετο προς τη διαγώνιο του. Οι τομές είναι συγκεκριμένα τρισδιάστα-

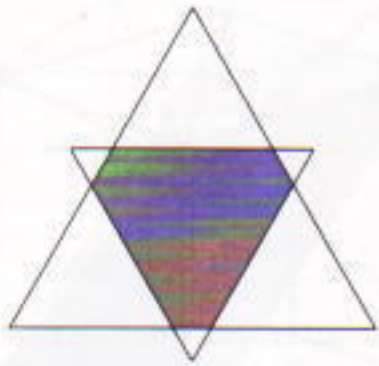
Σχήμα 9

Σχήμα 10

τα πολύεδρα, και οι προβολές τους στη βάση του υπερκύβου είναι τα στερεά που προκύπτουν από την τομή της βάσης (η οποία είναι ένας συνηθισμένος κύβος) με το στρώμα που βρίσκεται ανάμεσα σε δύο παράλληλα επίπεδα που είναι κάθετα στη διαγώνιο του κύβου της βάσης και απέχουν μεταξύ τους απόσταση ίση με το $1/3$ της διαγωνίου (Σχήμα 9). Αυτό μπορείτε να το αποδείξετε χρησιμοποιώντας συντεταγμένες, όπως ακριβώς κάναμε και προηγουμένως. Για να προκύψει ένα ακριβές αντίγραφο της τομής από την προβολή της, πρέπει να επεκτείνουμε την τελευταία, διπλασιάζοντάς την, σε κατεύθυνση κάθετη προς το στρώμα. Έτσι, η τομή ξεκινά ως σημείο, μετατρέπεται σ' ένα κανονικό τετράεδρο που μεγαλώνει, και σε μια συγκεκριμένη στιγμή οι γωνίες αποκόπτονται. Τα «ακρωτηριασμένα» τμήματα συνεχίζουν να μεγαλώνουν έως ότου οι τομές φτάσουν στα μέσα των ακμών του τετραέδρου. Εκείνη τη στιγμή, η τομή διέρχεται από το κέντρο του υπερκύβου και μετατρέπεται στιγμιαία σε κανονικό οκτάεδρο (δείτε το Σχήμα 10, όπου παρουσιάζεται σμικρυσμένο κατά το ήμισυ, σύμφωνα με την κατασκευή μας). Από αυτό το σημείο θα δούμε την ταινία να προβάλλεται αντιστροφικά.

Μπορούμε να φανταστούμε με έναν διαφορετικό τρόπο τις «τομογραφίες» μας και να θεωρήσουμε τον (συνηθισμένο) κύβο ως την τομή των δύο τριέδρων γωνιών που σχηματίζουν οι τριάδες των εδρών δύο απέναντι κορυφών του. Κάθε στιγμή, η τομή του κινούμενου επιπέδου με αυτές τις γωνίες είναι ένα ισόπλευρο τρίγωνο, ενώ η τομή του με τον κύβο είναι η τομή αυτών των δύο

Σχήμα 11

τριγώνων (Σχήμα 11), από τα οποία το ένα μεγαλώνει και το άλλο μικραίνει. Αφήνω για τους αναγνώστες την εξέταση των τομών του υπερκύβου από αυτή την οπτική γωνία. Η κύρια διαφορά έγκειται στο ότι τα τρίγωνα πρέπει να αντικατασταθούν από κανονικά τετράεδρα. Μπορεί επίσης να θελήσετε να σχεδιάσετε «τομογραφίες» του υπερκύβου σε διαφορετικές κατευθύνσεις ή να ερευνήσετε τα πολύγωνα που προκύπτουν όταν τέμνουμε τον υπερκύβο με ένα δισδιάστατο επίπεδο.

Είναι φανερό ότι μπορούμε να εφαρμόσουμε τους προηγούμενους συλλογισμούς σε κύβους τυχαίας διάστασης n . Ειδικότερα, μπορούμε να σχεδιάσουμε το υπερεπίπεδο τομής έτσι ώστε να διέρχεται από όλες τις κορυφές δεδομένης τάξης k (ικανοποιούν όλες τη γραμμική εξίσωση $x_1 + x_2 + \dots + x_n = k$). Καταλήγουμε έτσι στο εξής περίεργο γεγονός:² η τομή του n -διάστατου κύβου με το υπερεπίπεδο που διέρχεται από τις κορυφές τάξης k «συμπίπτει» (έπειτα από συστολή της) με το στρώμα του $(n-1)$ -διάστατου κύβου το οποίο περιέχεται μεταξύ των δύο τομών που διέρχονται από τις κορυφές τάξης $k-1$ και τάξης k . Συνεπώς, αν απαριθμήσουμε τις κορυφές όλων αυτών των τομών και συγκρίνουμε τα αποτελέσματα, καταλήγουμε στον γνωστό τύπο των διωνυμικών συντελεστών:

$$\binom{n}{k} = \binom{n-1}{k-1} + \binom{n-1}{k}$$

Εφαρμογές

Δεν πρέπει να μας εκπλήσσει το γεγονός ότι στην πρόσφατη, εντυπω-

2. Το παρατήρησε ο μωσχοβίτης μαθηματικός D. Ryzhkov.

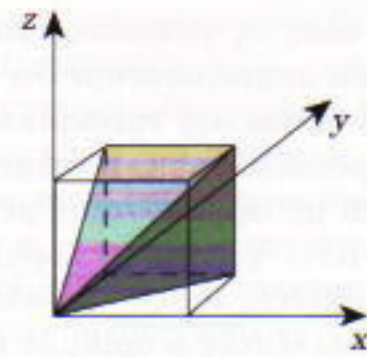
σιακή κατάρριψη της εξηντάχρονης εικασίας του Borsuk (σχετικά με την οποία μπορείτε να διαβάσετε στο άρθρο του A. Skopenkov στο παρόν τεύχος) εμφανίζεται ο n -διάστατος κύβος. Η ίδια η διατύπωση του προβλήματος αφορά n -διάστατα σχήματα. Ένα αξιοσημείωτο χαρακτηριστικό της είναι ότι οι κορυφές του κύβου κατά την κατασκευή ταυτίζονται με τα υποσύνολα ενός πεπερασμένου συνόλου! Αυτός ο σύνδεσμος μεταξύ της γεωμετρίας και της συνδυαστικής αποδεικνύεται χρήσιμος και σε μερικά καθαρά συνδυαστικά προβλήματα.

Ανακαλύπτουμε μία ακόμη μετενοάρκωση του κύβου στη θεωρία πληροφορικής, στην οποία οι κορυφές του θεωρούνται σημεία του απλούστερου δυαδικού «χώρου κωδίκων». Εκεί, ο υπολογισμός μας του πλήθους των κορυφών μιας συγκεκριμένης τάξης χρησιμοποιείται για να εκτιμηθεί το μέγιστο δυνατό μέγεθος ενός κώδικα «διόρθωσης σφαλμάτων τάξης k ».

Μερικές από τις εφαρμογές του πολυδιάστατου κύβου είναι πράγματι εντυπωσιακές. Στις «Σπαζοκεφαλίες Εγκιβωτισμού» (δείτε τα τεύχη Μαρτίου/Απριλίου και Μαΐου/Ιουνίου 1996) συναντήσατε την αξιοσημείωτη ακολουθία

121312141213121...

με την οποία επιλύεται ο διάσημος «Πύργος του Ανόι» και ένα πλήθος παρόμοιων σπαζοκεφαλιών. Αν ξεκινήσουμε από την αρχή και, διαβάζοντας ένα ένα τα ψηφία της ακολουθίας, κινηθούμε κατά μήκος των ακμών του n -διάστατου κύβου επιλέγοντας την ακμή που είναι παράλληλη με τον i -οστό άξονα συντεταγμένων κάθε φορά που το επόμενο ψηφίο της ακολουθίας είναι το i , θα επισκεφθούμε όλες τις κορυφές του κύβου χωρίς να περάσουμε δύο φορές από την ίδια ακμή. (Επαληθεύστε το!) Έτσι, έχουμε λύσει για την περίπτωση του n -διάστατου κύβου μία ακόμη σπαζοκεφαλιά — μια σπαζοκεφαλιά που δημιούργησε ο εξαιρετος ιρλανδός μαθηματικός W.R. Hamilton, για να παρουσιάσει μερικές από τις ανακαλύψεις του. Αυτή έχει ως εξής:

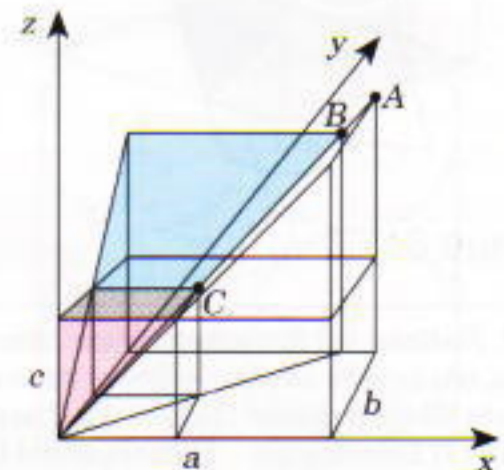

Σχήμα 12

επισκεφθείτε όλες τις κορυφές ενός δεδομένου πολυέδρου (στην αρχική διατύπωση δεν ήταν παρά δωδεκάεδρο) χωρίς να διασχίσετε καμιά ακμή του πάνω από μία φορά. Τέτοιες διαδρομές ονομάζονται *χαμιλτονιανοί περίπατοι*.

Τελειώνουμε με μια εφαρμογή του κύβου που δεν είναι συνδυαστική αλλά αλγεβρική. Θα αποδείξουμε την περίφημη ανισότητα του Cauchy για τους αριθμητικούς και τους γεωμετρικούς μέσους. Η απόδειξη θα γίνει μόνο για τρεις αριθμούς, ωστόσο ο τρόπος γενίκευσής της είναι προφανής.

Ας αρχίσουμε με ένα παλιό αλλά πάντα γοητευτικό πρόβλημα: *χωρίστε τον κύβο σε τρεις ίσες πυραμίδες*. Η λύση, όταν δεν τη γνωρίζετε, δεν βρίσκεται και τόσο εύκολα. Πρέπει να πάρουμε τις τρεις ισόπλευρες πυραμίδες που έχουν βάσεις τρεις έδρες του κύβου με κοινή κορυφή, και κοινή τους κορυφή την απέναντι κορυφή του κύβου. Αν τοποθετήσουμε τον κύβο στο σύστημα συντεταγμένων όπως κάναμε σ' αυτό το άρθρο, μπορούμε να τις ονομάσουμε πυραμίδες x , y και z , ανάλογα με το ποιος άξονας είναι κάθετος στη βάση καθεμιάς. Στο Σχήμα 12 παρουσιάζεται η πυραμίδα y . Μπορούμε να δούμε ότι καθεμιά τους έχει όγκο ίσο με το $1/3$ του όγκου του κύβου.

Σχήμα 13

Η ανισότητα του Cauchy μάς λέει ότι για κάθε τριάδα θετικών αριθμών x, y, z ισχύει

$$\frac{x+y+z}{3} \geq \sqrt[3]{xyz}.$$

Ας πάρουμε, λοιπόν, τρεις θετικούς αριθμούς x, y, z . Χωρίς βλάβη της γενικότητας, μπορούμε να υποθέσουμε ότι $x \geq y \geq z$. Θέτουμε τότε $\sqrt[3]{x} = a, \sqrt[3]{y} = b, \sqrt[3]{z} = c$. Οι αριθμοί a, b, c είναι επίσης θετικοί, και $a \geq b \geq c$. Θεωρούμε ένα ορθογώνιο παραλληλεπίπεδο με ακμές a, b και c πάνω στους άξονες x, y, z , αντίστοιχα (Σχήμα 13).

Σχεδιάζουμε από την αρχή των αξόνων μια ακτίνα κατά μήκος της διαγωνίου του κύβου. Η ακτίνα θα συναντήσει πρώτα την έδρα $z = c$ του παραλληλεπίπεδου στο σημείο $C(c, c, c)$, μετά την έδρα $y = b$ στο σημείο $B(b, b, b)$ και μετά την έδρα $x = a$ στο σημείο $A(a, a, a)$. Θεωρήστε τους τρεις κύβους με διαγωνίους τα τμήματα που συνδέουν την αρχή με τα σημεία A, B και C . Πάρτε την πυραμίδα x στον πρώτο από αυτούς, την y στον δεύτερο και την z στον τρίτο (Σχήμα 13). Οι πυραμίδες αυτές καλύπτουν το παραλληλεπίπεδο, και οι όγκοι τους ισούνται με $a^3/3, b^3/3$ και $c^3/3$. Αφού ο όγκος του παραλληλεπίπεδου ισούται με abc , έχουμε $abc \leq (a^3 + b^3 + c^3)/3$.

Αν θέσουμε $x = a^3, y = b^3, z = c^3$, μπορούμε να ξαναγράψουμε αυτή την ανισότητα ως

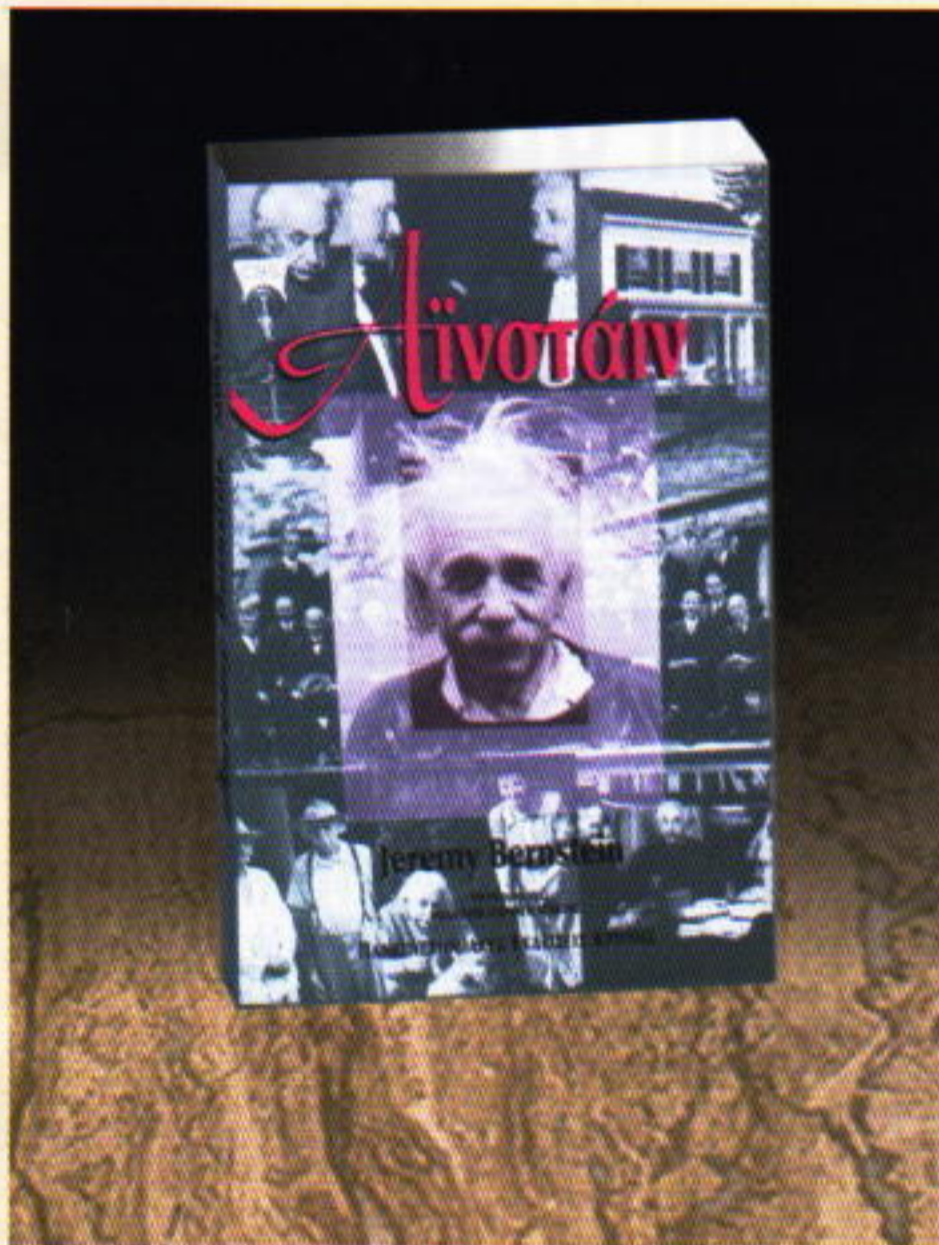
$$\frac{x+y+z}{3} \geq \sqrt[3]{xyz},$$

με τον αριθμητικό μέσο αριστερά και τον γεωμετρικό μέσο δεξιά, που είναι η ανισότητα την οποία θέλαμε να αποδείξουμε.

Στην περίπτωση των n μεταβλητών, ο n -διάστατος κύβος χωρίζεται σε n ίσες n -διάστατες πυραμίδες οι οποίες έχουν βάσεις τις $(n-1)$ -διάστατες έδρες του που συντρέχουν σε μια κορυφή, ενώ ο αριθμός 3 αντικαθίσταται παντού με το n . ●

**ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ, ΥΠΟΔΕΙΞΕΙΣ
ΚΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΣΤΗ ΣΕΛ. 65**

J. Bernstein Αϊνστάιν

Ο ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ ΠΟΥ ΘΑ ΔΙΑΛΕΞΕΙ ΑΥΤΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ, κατά πάσα πιθανότητα έχει ήδη επηρεαστεί από τη σκέψη του Albert Einstein. Είναι όμως εξίσου πιθανόν και να μην την έχει καταλάβει. Αν όντως είναι έτσι, το διαυγές και συνάμα προκλητικό αυτό βιβλιαράκι απευθύνεται σ' αυτόν. Ο συγγραφέας του όμως προσφέρει κάτι περισσότερο από μια ανάλυση του έργου και της επίδρασης του Αϊνστάιν στους επιστήμονες. Εισάγει επίσης τον μέσο αναγνώστη στα πιο κεντρικά ζητήματα που απασχολούν τη Φυσική κατά το μεγαλύτερο μέρος του αιώνα μας: μια περίοδο που –όπως πιστεύει ο συγγραφέας– οι μελλοντικές γενιές θα την αναφέρουν ως «Εποχή του Αϊνστάιν».

[14 x 21 cm, σελ. 262 – 3600 δρχ.]

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΡΗΤΗΣ

ΗΡΑΚΛΕΙΟ: Νέα Κτίρια Φυσικού Τ.Θ. 1527 – 711 10
ΤΗΛ. (081) 394235, 394232, FAX: 394236
ΑΘΗΝΑ: Μάνης 5 – 106 81 ΤΗΛ. (01) 3818372, FAX: 3301583
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ: «Στοά του βιβλίου», Νέα Στοά Αρσακείου,
Πανεπιστημίου 49, Αθήνα.

Αντίσταση στον πολυδιάστατο κύβο

Η άσπρη σημαία είναι το σημάδι πως παραδίδεστε και πως τα κάστρα πια για πάντα καταρρέουν.

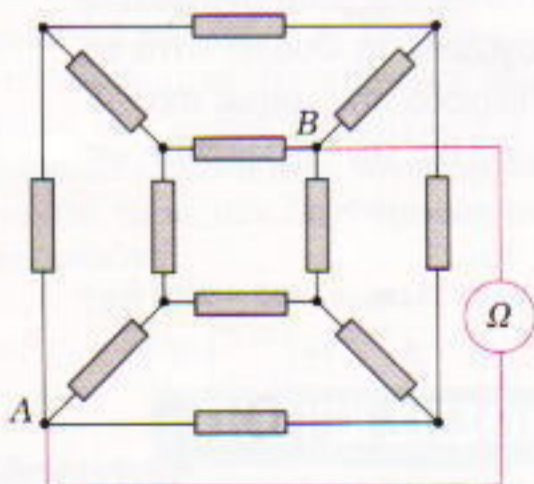
—Νίκος Εγγονόπουλος

F. Nedemeyer και Y. Smorodinsky

ΕΝΑ ΔΗΜΟΦΙΛΕΣ ΖΗΤΗΜΑ ΣΤΙΣ μαθηματικές λέσχες της Μόσχας κατά τα τέλη της δεκαετίας του 1940 ήταν το πρόβλημα της ολικής ηλεκτρικής αντίστασης ενός συρμάτινου κύβου. Δεν γνωρίζουμε ποιος το πρωτοσκέφτηκε ή το ανακάλυψε σε κάποιο παλιό βιβλίο. Προκάλεσε εξαιρετικό ενδιαφέρον, και σύντομα το γνώριζαν όλοι. Αργότερα έγινε ένα συνηθισμένο ζήτημα εξετάσεων, και κατέληξε να θεωρείται σχεδόν τετριμμένο.

Μπορούμε να το διατυπώσουμε ως εξής: υπολογίστε την αντίσταση R_3 μεταξύ των σημείων A και B του κυκλώματος του Σχήματος 1, αν όλες οι αντιστάσεις ισούνται με 1Ω .

Ο αναγνώστης μπορεί να αναρω-

Σχήμα 1

1. Δείτε και το άρθρο «Κυκλώματα και συμμετρία» στο τεύχος Σεπτεμβρίου / Οκτωβρίου 1995 του ελληνικού *Quantum*.

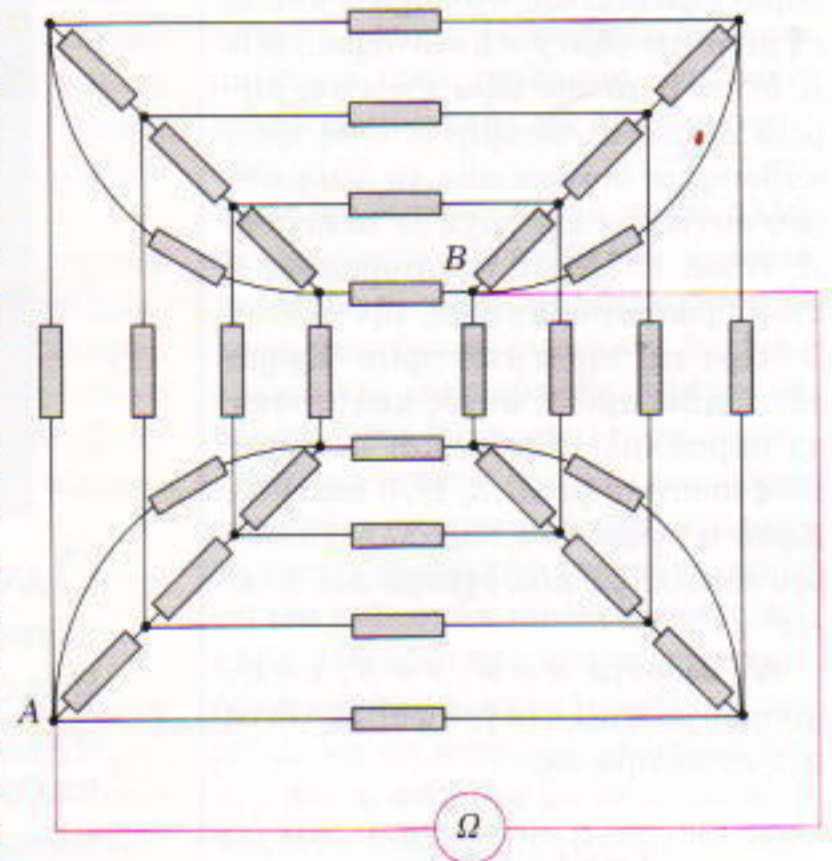
τηθεί: «Ποιο είναι το ιδιαίτερο ενδιαφέρον αυτού του προβλήματος; Πρέπει να εκτελέσουμε έναν μάλλον επίπονο και βαρετό υπολογισμό χρησιμοποιώντας τους κανόνες του Kirchhoff· ουσιαστικά πρόκειται για ένα ανιαρό πρόβλημα φυσικής».

Αν ζητήσουμε, επομένως, από τον ίδιο αναγνώστη να υπολογίσει την ολική αντίσταση R_3 μεταξύ των κόμβων A και B του κυκλώματος του Σχήματος 2, πιθανότατα θα εξαγριωθεί —τι αλλόκοτη ιδέα το να σκεφτούμε και μόνο έναν τέτοιο κουραστικό υπολογισμό!

Τα προβλήματα αυτά, όμως, κρύβουν όμορφες γεωμετρικές και αλγεβρικές σχέσεις (δεν είναι τυχαίο ότι το πρόβλημα συζητιόταν σε κύκλους μαθηματικών) που θα μας βοηθήσουν να τα επιλύσουμε χωρίς «βαρετούς υπολογισμούς», και οι οποίες θα μας οδηγήσουν σε μια απρόοπτη γενίκευση.

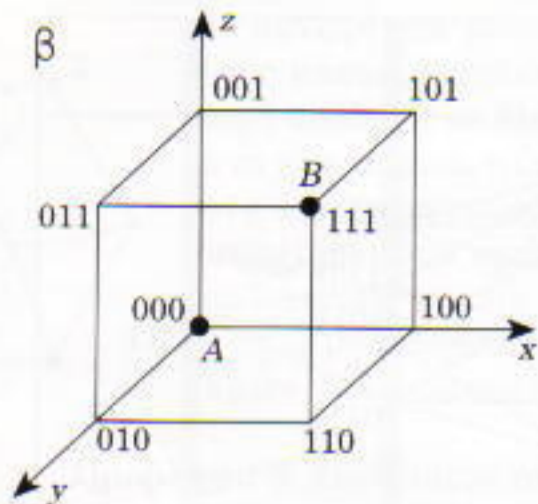
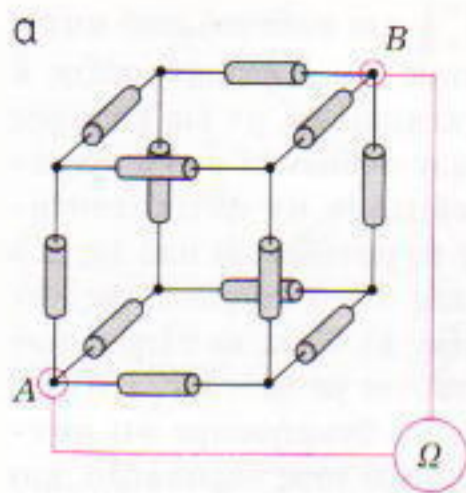
Στις τρεις και στις τέσσερις διαστάσεις

Ας ξεκινήσουμε με μια προφανή γεωμετρική παρατήρηση: το κύκλωμα του Σχήματος 1 είναι ισοδύναμο

Σχήμα 2

με το κύκλωμα ενός συνηθισμένου κύβου, όπως αυτό εικονίζεται στο Σχήμα 3α. Ως μοντέλο του κύβου μας θεωρούμε τον τυπικό μοναδιαίο κύβο σ' ένα χώρο συντεταγμένων όπου οι κόμβοι A και B αντιπροσωπεύονται από τις κορυφές $(0, 0, 0)$ και $(1, 1, 1)$ του κύβου και κάθε ακμή του κύβου θεωρείται ως μια αντίσταση 1Ω . Παρατηρήστε ότι όλες οι συντεταγμένες των κορυφών του κύβου (και μόνο αυτές) είναι 0 και 1. Ας ορίσουμε ως τάξη μιας κορυφής το άθροισμα των συντεταγμένων της. Τότε, αν εφαρμόσουμε κάποια τάση μεταξύ των

Αντίσταση του n -διάστατου κύβου

Είναι φυσικό να επιθυμούμε να γενικεύσουμε το πρόβλημά μας σε κύβους διάστασης $n = 5, 6, 7, 8$, κ.λπ. Αυτές οι περιπτώσεις θα μπορούσαν να αντιμετωπιστούν με την ίδια μέθοδο που χρησιμοποιήσαμε για $n = 3$ και $n = 4$. (Με την ευκαιρία, πόση είναι η ολική αντίσταση στην περίπτωση $n = 2$;) Πάντως, δεν θα έχουμε το δικαίωμα να θεωρούμε τους εαυτούς μας μαθηματικούς αν δεν μπορέσουμε να υπολογίσουμε άμεσα, και για κάθε n , την ολική αντίσταση R_n μεταξύ δύο απέναντι κορυφών ενός κύβου n διαστάσεων (ο ορισμός του n -διάστατου κύβου δίνεται στο άρθρο που αναφέραμε προηγουμένως).

Ίσως αναρωτιέστε τι νόημα έχει το πρόβλημα από φυσική άποψη, μια και ο n -διάστατος κύβος, για $n > 3$, αποτελεί απλώς μια μαθηματική αφαιρεση —δεν υπάρχει «στην πραγματικότητα». Αποδεικνύεται όμως ότι έχει φυσικό νόημα! Το συγκεκριμένο πρόβλημα είναι ένα απολύτως «πραγματικό» ερώτημα φυσικής. Παρότι ο ίδιος ο n -διάστατος κύβος, για $n > 3$, δεν μπορεί να ενταχθεί στον τρισδιάστατο χώρο μας, ο «δισδιάστατος σκελετός του», «το πλέγμα των ακμών του», εμπίπτει στο χώρο μας δίχως πρόβλημα. Στο Σχήμα 2 (ή στο Σχήμα 5) βλέπετε πώς γίνεται αυτό στην περίπτωση του τετραδιάστατου κύβου. Αλλά και η γενική περίπτωση δεν παρουσιάζει κανένα πρόβλημα. Στην πραγματικότητα, είναι δυνατόν να αποδειχτεί ότι κάθε γράφημα (και όχι μόνο αυτό των ακμών του κύβου) μπορεί να ενταχθεί στον τρισδιάστατο χώρο έτσι ώστε να μην τέμνεται με τον εαυτό του. Αυτό είναι ένα μάλλον απλό μαθηματικό θεώρημα, και δεν θα ασχοληθούμε εδώ με την απόδειξή του.

Είναι ενδιαφέρον ότι το γράφημα των

Σχήμα 3

σημείων A και B , οι κορυφές ίδιας τάξης θα έχουν το ίδιο δυναμικό —θα είναι ισοδυναμικές— αυτό καθίσταται προφανές από τη συμμετρία του σχηματισμού. Επομένως, μπορούμε να βραχυκυκλώσουμε τις κορυφές αυτές χωρίς να μεταβάλουμε τη συνολική αντίσταση του κυκλώματος. Το κύκλωμα που προκύπτει αποτελείται από τρεις ομάδες αντιστάσεων που συνδέονται σε σειρά· καθεμιά από τις εν λόγω ομάδες αποτελείται από αντιστάσεις που συνδέονται μεταξύ τους παράλληλα (βλ. το δεξιό τμήμα του Σχήματος 4). Επομένως, για την τελική απάντηση δεν χρειαζόμαστε ούτε μολύβι: η αντίσταση R_3 ισούται με $5/6 \Omega$.

Για να υπολογίσουμε την ολική αντίσταση του κυκλώματος του Σχήματος 2, πρέπει να παρατηρήσουμε ότι αυτό είναι ισοδύναμο με το κύκλωμα ενός «τετραδιάστατου κύβου»

(δείτε το άρθρο «Ο πολυδιάστατος κύβος» στο παρόν τεύχος). Αυτή η γεωμετρική παρατήρηση είναι λιγότερο προφανής. Πάντως, μπορείτε να επιβεβαιώσετε ότι είναι αληθής συγκρίνοντας το Σχήμα 2 με τις εικόνες του τετραδιάστατου κύβου στο εν λόγω άρθρο. Ο υπολογισμός της ολικής αντίστασης γίνεται όπως ακριβώς στην περίπτωση του συνηθισμένου κύβου —δείτε το Σχήμα 5. Εκμεταλλευόμαστε και πάλι το γεγονός ότι οι κορυφές ίδιας τάξης είναι ισοδυναμικές, και επομένως μπορούμε να τις βραχυκυκλώσουμε χωρίς να μεταβληθεί η ολική αντίσταση μεταξύ των A και B . Η απάντηση, λοιπόν, είναι $R_4 = 2/3 \Omega$.

Άσκηση 1. Βρείτε την αντίσταση R_5 μεταξύ των διαγωνίως απέναντι κορυφών ενός πενταδιάστατου κύβου, αν η αντίσταση κάθε ακμής του είναι 1Ω .

τάξη	0	1	2	Σ			
πλήθος κορυφών	1	+	2	+	1	=	4
πλήθος ακμών	2		+	2		=	4
κύκλωμα							
αντιστάσεις	$1/2$		+	$1/2$		=	1

Σχήμα 4

τάξη	0	1	2	3	Σ					
πλήθος κορυφών	1	+	3	+	3	+	1	=	8	
πλήθος ακμών	3		+	6		+	3	=	12	
κύκλωμα										
αντιστάσεις	$1/3$		+	$1/6$		+	$1/3$		=	$5/6$

τάξη	0	1	2	3	4	Σ				
	0000	1000 0100 0010 0001	1100 1010 0110 1001 0101 0011	1110 1101 1011 0111	1111					
πλήθος κορυφών	1	+	4	+	6	+	4	+	1	= 16
πλήθος ακμών		4	+	12	+	12	+	4		= 32
κύκλωμα										
αντιστάσεις	1/4	+	1/12	+	1/12	+	1/4			= 2/3

Σχήμα 5

ακμών του τρισδιάστατου κύβου μπορεί να ενταχθεί χωρίς να τέμνεται με τον εαυτό του όχι μόνο στο χώρο (όπου βρίσκεται εξ ορισμού) αλλά και στο επίπεδο (Σχήμα 1). Αυτό όμως είναι αδύνατον για τον τετραδιάστατο κύβο —και πολύ περισσότερο για τις μεγαλύτερες διαστάσεις. Αυτή είναι μια συνέπεια του γενικού θεωρήματος Kuratowski για τα επίπεδα γραφήματα (δείτε, για παράδειγμα, το άρθρο «Γραφήματα» στο τεύχος Ιανουαρίου / Φεβρουαρίου 1996 του ελληνικού *Quantum*).

Είναι φανερό ότι μπορούμε να υπολογίσουμε την R_n με τον ίδιο ουσιαστικά τρόπο με τον οποίο υπολογίσαμε τις R_3 και R_4 . Μπορείτε να παρακολουθήσετε την πορεία της απόδειξης στο Σχήμα 6. Η απάντηση είναι

τάξη	0	1	2	...	$k-1$	k	...	$n-1$	n							
πλήθος κορυφών	1	+	n	+	$\frac{n(n-1)}{2}$	+	...	+	$\binom{n}{k}$	+	...	+	n	+	1	= 2^n
πλήθος ακμών		n	+	$n(n-1)$	+	...	+	$(n-k)\binom{n}{k}$	+	...	+	n			= ;	
αντιστάσεις	$\frac{1}{n}$	+	$\frac{1}{n(n-1)}$	+	...	+	$\frac{1}{n\binom{n}{k}}$	+	...	+	$\frac{1}{n}$				= ;	

Σχήμα 6

k είναι $\binom{n}{k}$, και καθενιά από αυτές συνδέεται με $n-k$ κορυφές τάξης $k+1$ (συγκεκριμένα, με τις κορυφές εκείνες των οποίων οι συντεταγμένες προκύπτουν αν αντικαταστήσουμε με τη μονάδα μία από τις $n-k$ μηδενικές συντεταγμένες της κορυφής τάξης k). Έτσι, το πλήθος των ακμών ισούται με $(n-k)\binom{n}{k}$. Αυτές μπορούμε να θεωρήσουμε ότι συνδέονται μεταξύ τους παράλληλα, και η ολική τους αντίσταση είναι $1/[(n-k)\binom{n}{k}]$, γεγονός που μας οδηγεί στην εξίσωση (1).

Άσκηση 2. Αποδείξτε ότι η εξίσωση (1) μπορεί να γραφτεί ως

$$R_n = \frac{1}{n} \sum_{k=0}^{n-1} \frac{1}{\binom{n-1}{k}} \quad (2)$$

Για τους περισσότερους αναγνώστες μας αυτή η άσκηση δεν πρέπει να παρουσιάσει σοβαρές δυσκολίες. Και στη συνέχεια, ιδού δύο όμορφοι τύποι για την R_n . Θα είναι εύκολο να συναγάγετε τον έναν από τον άλλο, αλλά αποτελεί πραγματική πρόκληση το να αποδείξετε ότι ο καθένας τους δίνει τη σωστή τιμή για την R_n .

Πρόβλημα 1. Αποδείξτε ότι

$$R_n = \sum_{k=0}^{n-1} \frac{1}{(n-k)2^n} \quad (3)$$

Πρόβλημα 2. Αποδείξτε την αναδρομική σχέση

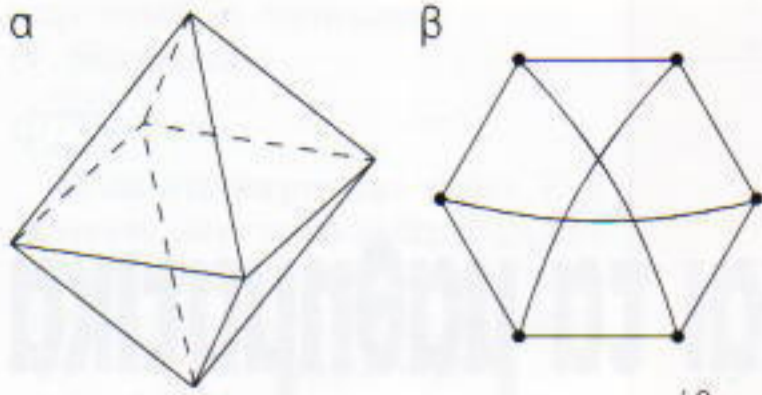
$$R_n = \frac{1}{n} + \frac{1}{2} R_{n-1}$$

και αλγεβρικά (χρησιμοποιώντας την εξίσωση (3)) και γεωμετρικά. Επαληθεύστε τους υπολογισμούς μας για τις μικρές τιμές του n χρησιμοποιώντας αυτή τη σχέση και την αρχική τιμή $R_1 = 1$.

Επεκτάσεις

Η μέθοδος που χρησιμοποιήσαμε για να υπολογίσουμε την R_n μπορεί να εφαρμοστεί και σε άλλα προβλήματα —για παράδειγμα, στο εξής.

Άσκηση 3. Βρείτε την ολική αντίσταση μεταξύ δύο διαδοχικών κορυφών ενός τρισδιάστατου συρμάτινου κύβου, αν η αντίσταση κάθε ακμής είναι 1Ω .

Σχήμα 7

Αντί να αλλάζουμε τα σημεία σύνδεσης του ωμομέτρου, έχει περισσότερο ενδιαφέρον να αλλάξουμε τη μορφή του κυκλώματος. Ιδού ορισμένα παραδείγματα που μπορούν να υπολογιστούν με τον ίδιο ακριβώς τρόπο.

Άσκηση 4. Υποθέτουμε ότι οι αντιστάσεις όλων των συρμάτων που σχηματίζουν τα επόμενα κυκλώματα είναι 1Ω . Βρείτε την ολική αντίσταση μεταξύ δύο διαδοχικών κόμβων (α) ενός m -γώνου, (β) ενός τετραέδρου, (γ) ενός κυκλώματος με m κόμβους που όλοι συνδέονται ανά δύο, (δ) ενός οκταέδρου (Σχήμα 7α), (ε) ενός εξαγώνου στο οποίο είναι συνδεδεμένες οι απέναντι κορυφές (Σχήμα 7β).

Και τώρα, σας έχουμε μια έκπληξη: όλοι οι τύποι των δύο τελευταίων ασκήσεων είναι ειδικές περιπτώσεις ενός γενικού τύπου. Πριν τον γράψουμε, μπορείτε να δοκιμάσετε να

τον συναγάγετε μόνοι σας —σας κάνουμε απλώς μια μικρή υπόδειξη: σε όλα αυτά τα κυκλώματα, η ζητούμενη αντίσταση εκφράζεται συναρτήσει δύο αριθμών: του πλήθους m των κόμβων και του πλήθους s των ακμών που ξεκινούν από κάθε κόμβο.

Πρόβλημα 3. Υποθέτουμε ότι ένα κύκλωμα έχει m κόμβους και ότι κάθε κόμβος συνδέεται μέσω συρμάτων αντίστασης 1Ω με s άλλους κόμβους. Υποθέτουμε επίσης ότι όλα τα σύρματα είναι «ισοδύναμα», με την έννοια ότι για οποιοδήποτε δύο ακμές AB και CD μπορούμε να ορίσουμε μια αμφιμονοσήμαντη αντιστοιχία μεταξύ κόμβων, έτσι ώστε οι κόμβοι A και B να αντιστοιχούν στους C και D και κάθε ζεύγος κόμβων θα είναι συνδεδεμένο αν και μόνο αν συνδέονται οι αντιστοιχοί τους κόμβοι. Τότε,² η αντίσταση μεταξύ δύο δια-

δοχικών κόμβων ισούται με

$$R = \frac{2}{s} \left(1 - \frac{1}{m} \right). \quad (4)$$

Αν εφαρμόσουμε αυτό τον τύπο στον πρωταγωνιστή της ιστορίας μας, τον n -διάστατο κύβο ($m = 2^n$, $s = n$), παίρνουμε την ολική αντίσταση μεταξύ των άκρων μιας ακμής

$$R = \frac{2}{n} \left(1 - \frac{1}{2^n} \right).$$

Προσπαθήστε να επαληθεύσετε μόνοι σας το αποτέλεσμα. Είναι ενδιαφέρον ότι αυτός ο τύπος ισχύει και για κάθε άπειρο κύκλωμα.

Πρόβλημα 4. Αποδείξτε τον τύπο (4) για άπειρα τετραγωνικά ($s = 4$, $m = \infty$), τριγωνικά ($s = 6$, $m = \infty$) και εξαγωνικά πλέγματα ($s = 3$, $m = \infty$) του επιπέδου.

Ακόμη περισσότερο ενδιαφέρον (αλλά δυστυχώς, καθόλου στοιχειώδες!) είναι το πρόβλημα του υπολογισμού της αντίστασης μεταξύ δύο διαγωνίως διαδοχικών κόμβων ενός άπειρου τετραγωνικού πλέγματος αντιστάσεων 1Ω : παρότι δεν φαίνεται να υπάρχει καμία σύνδεση του προβλήματος με τον κύκλο, η απάντηση είναι $2/\pi \Omega$. ■

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ, ΥΠΟΔΕΙΞΕΙΣ
ΚΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΣΤΗ ΣΕΛ. 65

**ΤΟ
ΜΟΝΑΔΙΚΟ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΓΙΑ
ΤΙΣ
ΦΥΣΙΚΕΣ
ΕΠΙΣΤΗΜΕΣ
ΚΑΙ
ΤΑ
ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ**

QUANTUM

Ένα πολύτιμο δώρο!

Συμπληρώστε την κάρτα συνδρομής και χαρίστε το *Quantum* στον εαυτό σας, στους φίλους σας, στους συναδέλφους σας, στα παιδιά σας, στους μαθητές σας, στους γονείς σας...

Αποφασίστε το τώρα.

Μπορείτε να πληρώσετε και με την πιστωτική κάρτα σας (Diners ή Visa). Η αξία του περιοδικού είναι ανεκτίμητη· η τιμή της συνδρομής χαμηλή.

κάτοπτρο

Εκδόσεις: Ισαύρων 10 και Δαφνομήλη, 114 71 Αθήνα
Τηλ.: (01) 3643272, 3645098. Fax: (01) 3641864
Βιβλιοπωλείο: Νέα στοά Αρσακείου (Πανεπιστημίου 49), 105 64 Αθήνα
Τηλ.: (01) 3247785

Προκλήσεις στη φυσική και τα μαθηματικά

Μαθηματικά

M76

Τριπλή δευτεροβάθμια. Είναι δυνατόν να βρεθούν τρία δευτεροβάθμια πολυώνυμα $f(x)$, $g(x)$, $h(x)$, τέτοια ώστε η εξίσωση $f(g(h(x))) = 0$ να έχει τις οκτώ ρίζες 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 και 8; (S. Tokarev)

M77

Ο τρίτος κύκλος. Έστω A ένα από τα σημεία τομής δύο κύκλων του επιπέδου. Σχεδιάζουμε σε κάθε κύκλο μια διάμετρο παράλληλη προς την εφαπτόμενη στον άλλο κύκλο στο σημείο A . Αποδείξτε ότι τα άκρα των διαμέτρων ανήκουν σε έναν κύκλο. (S. Berlov)

M78

Άθροισμα πολυωνυμικών μετατοπίσεων. (α) Αποδείξτε ότι για κάθε μη μηδενικό πολυώνυμο $f(x)$ άρτιου βαθμού υπάρχει ένας θετικός ακέραιος k τέτοιος ώστε το πολυώνυμο

$$F_k(x) = f(x) + f(x+1) + f(x+2) + \dots + f(x+k)$$

να μην έχει πραγματικές ρίζες.

(β) Αποδείξτε ότι, όταν ένα πολυώνυμο $f(x)$ είναι περιττού βαθμού, τότε για κάποιο συγκεκριμένο k το πολυώνυμο $F_k(x)$ που ορίσαμε προηγουμένως έχει μία ακριβώς πραγματική ρίζα. (S. Berlov, K. Kohas)

M79

Η πληρωμή του Σίσυφου. Ο Σίσυφος άρχισε μια νέα δουλειά: υπάρχουν τρεις σωροί με μεγάλες πέτρες που πρέπει να μετακινεί, μία πέτρα την κάθε φορά, από τον ένα σωρό

στον άλλο. Ο Δίας του δίνει για κάθε πέτρα που μεταφέρει ένα ποσό νομισμάτων ίσο με τη διαφορά μεταξύ του πλήθους των πετρών του σωρού στον οποίο προστίθεται η πέτρα και του σωρού απ' όπου αφαιρείται. (Η μετακινούμενη πέτρα δεν περιλαμβάνεται σ' αυτό τον υπολογισμό: έτσι, όταν ο Σίσυφος μεταφέρει μια πέτρα από ένα σωρό με a πέτρες σ' ένα σωρό με b πέτρες, παίρνει $b - a - 1$ νομίσματα.) Όταν η διαφορά είναι αρνητική, ο Σίσυφος επιστρέφει το αντίστοιχο ποσό στον Δία. (Αν δεν έχει χρήματα, ο μεγαλόθυμος Δίας του επιτρέπει να μεταφέρει την πέτρα επί πιστώσει.) Κάποια στιγμή, όλες οι πέτρες βρίσκονται στους αρχικούς τους σωρούς. Ποιο είναι το μεγαλύτερο χρηματικό ποσό που θα μπορούσε να έχει συγκεντρώσει ο Σίσυφος μέχρι εκείνη τη στιγμή; (I. Izmestyev)

M80

Διαιρετότητα μερικών άθροισμάτων. Υπάρχει ακολουθία θετικών ακεραίων που περιέχει όλους τους θετικούς ακεραίους μία μόνο φορά, τέτοια ώστε το άθροισμα των πρώτων k όρων της να διαιρείται με το k για κάθε $k = 1, 2, 3, \dots$; (A. Sharovalov)

Φυσική

Φ76

Ο γυμναστής στο τραμπολίνο. Ένας γυμναστής πέφτει από ύψος $H = 12$ m σ' ένα οριζόντιο ελαστικό τραμπολίνο και βυθίζεται μέσα του σε μήκος $h = 1$ m. Εκτιμήστε πόσο μεγαλύτερη από το βάρος του γυμναστή είναι η μέγιστη δύναμη που ασκεί το τραμπολίνο σ' αυτόν, αν θεωρήσετε ότι οι διαστάσεις του τρα-

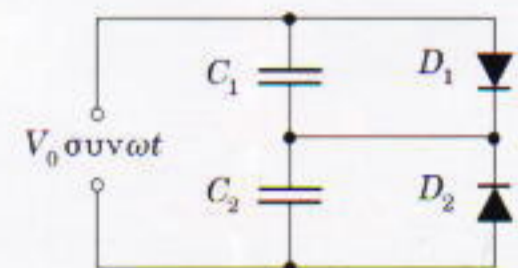
μπολίνο είναι πολύ μεγαλύτερες του h και ότι η μάζα του είναι αμελητέα. (A. Izergin, S. Manida, V. Saulit)

Φ77

Τριχοειδής σωλήνας. Ένας τριχοειδής σωλήνας σχήματος Π , με μήκος σκελών $l = 10$ cm και διαμέτρους $d_1 = 0,1$ mm και $d_2 = 0,2$ mm αντίστοιχα, βυθίζεται αργά, με τα δύο στόμια του προς τα κάτω, σε δοχείο με νερό. Βρείτε τη θέση της στάθμης του νερού στο φαρδύ σκέλος, όταν στο στενό η στάθμη του νερού βρίσκεται στο ίδιο επίπεδο με αυτή στο δοχείο. Αμελήστε τον όγκο του οριζόντιου τμήματος του σωλήνα. Θεωρήστε την ατμοσφαιρική πίεση σταθερή. Ο συντελεστής επιφανειακής τάσης είναι $\sigma = 0,07$ N/m. (B. Bukhovtsev)

Φ78

Κύκλωμα με διόδους. Το κύκλωμα του σχήματος αποτελείται από δύο πυκνωτές χωρητικότητας C_1 και C_2 ($C_2 > C_1$) και δύο ιδανικές διόδους D_1 και D_2 , και τροφοδοτείται από γεννήτρια εναλλασσόμενης τάσης $V = V_0 \sin \omega t$. Βρείτε στη μόνιμη κατάσταση πώς μεταβάλλεται με το χρόνο η τάση στις άκρες κάθε πυκνωτή,

και παραστήστε αυτές τις μεταβολές γραφικά. (Η ιδανική διόδος έχει μηδενική αντίσταση όταν το ηλεκτρικό πεδίο που εφαρμόζεται έχει την αγωγίμη φορά, και άπειρη αντίσταση

στην αντίθετη περίπτωση.)
(V. Skorovarov)

Φ79

Μέσα στο μαγνητικό πεδίο. Ένα ομογενές μαγνητικό πεδίο μεταβάλλεται με σταθερό ρυθμό (δηλαδή το μέτρο του μεταβάλλεται σε συνάρτηση με το χρόνο σύμφωνα με τη σχέση $B = kt$). Με ένα κομμάτι χαλκού πυκνότητας d , μάζας m και ειδικής αντίστασης ρ φτιάχνουμε ένα ομογενές σύρμα, το οποίο στη συνέχεια λυγίζουμε σχηματίζοντας έναν κλειστό βρόχο. Πόσο είναι το μέγιστο ρεύμα που μπορεί να διαρρέει τον εν λόγω βρόχο, αν τον τοποθετήσουμε κάθετα μέσα στο μαγνητικό πεδίο;
(I. Slobodetsky)

Φ80

Φακός από δύο μισά. Ένας κυκλικός φακός διαμέτρου D αποτελείται από δύο ημικυκλικούς φακούς συγκολλημένους κατά διάμετρο. Οι εστιακές αποστάσεις των ημικυκλικών φακών είναι F και $2F$. Μια σημειακή πηγή φωτός τοποθετείται σε απόσταση a μπροστά από το φακό και επί του κύριου οπτικού του άξονα, και μια οθόνη σε απόσταση $2a$ πίσω από το φακό και κάθετα στον κύριο οπτικό του άξονα. Μελετήστε γραφικά πώς μεταβάλλεται η λαμπρότητα του ειδώλου κατά μήκος της οθόνης όταν η φωτεινή πηγή μετακινείται στον κύριο οπτικό άξονα του φακού.

**ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ, ΥΠΟΔΕΙΞΕΙΣ
ΚΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΣΤΗ ΣΕΛ. 65**

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ ΤΕΥΧΗ

Το Quantum εκδίδεται στα ελληνικά από τον Μάιο του 1994. Μέχρι σήμερα έχουν κυκλοφορήσει 16 τεύχη. Αυτά, για όσο χρόνο θα υπάρχουν διαθέσιμα αντίστοιχά τους, μπορείτε να τα προμηθευτείτε από τα βιβλιοπωλεία, από τα γραφεία ή το βιβλιοπωλείο του περιοδικού, ή με αντικαταβολή. Η τιμή τους είναι ίδια με αυτή του τρέχοντος τεύχους.

Το Quantum είναι περιοδικό βιβλιοθήκης· φροντίστε να μη χάσετε κανένα τεύχος του.

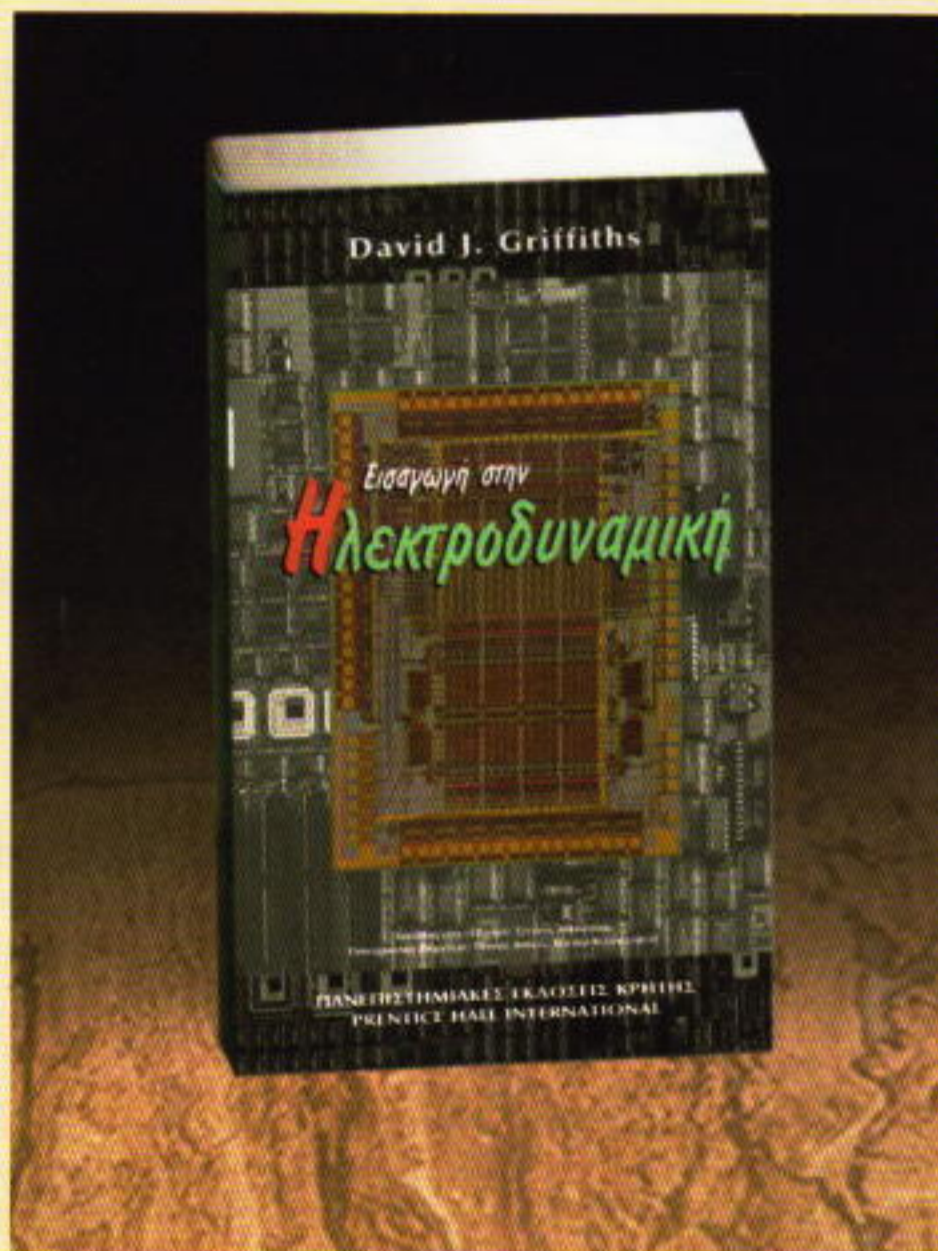
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ QUANTUM

Βιβλιοπωλείο: Νέα Στοά Αρσακείου
(Πανεπιστημίου 49), 105 64 Αθήνα
Τηλ.: 3247785

D.J. GRIFFITHS

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΗΝ

ΗΛΕΚΤΡΟΔΥΝΑΜΙΚΗ

ΤΟΜΟΣ Ι

ΣΧΕΔΙΑΣΜΕΝΟ ΠΡΩΤΙΣΤΩΣ ΓΙΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ Ηλεκτρισμού και Μαγνητισμού σε μέσο πανεπιστημιακό επίπεδο, το βιβλίο αυτό θεωρείται διεθνώς το καλύτερο σύγγραμμα ηλεκτρομαγνητικής θεωρίας που διαθέτουμε. Ο αναγνώστης θα βρει εδώ μια διαυγή και ευσύνοπτη εισαγωγή στις βασικές αρχές της ηλεκτρομαγνητικής θεωρίας, αλλά και μια πλούσια συλλογή από πλήρως ανεπτυγμένα παραδείγματα και ασκήσεις (πολλές με τις απαντήσεις τους) που τον παρακινούν σε μελέτη και τον βοηθούν στην κατανόηση του θέματος. Επίσης, προσεκτικά επιλεγμένες αναφορές στην πρόσφατη βιβλιογραφία προτρέπουν σε περαιτέρω έρευνα ειδικότερων θεμάτων. Μια σημαντική προσθήκη στην ελληνόγλωσση πανεπιστημιακή βιβλιογραφία.

[17 x 24 cm, σελ. 400 - 5500 δρχ.]

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΡΗΤΗΣ

ΗΡΑΚΛΕΙΟ: Νέα Κτίρια Φυσικού, Τ.Θ. 1527 - 711 10

ΤΗΛ. (081) 394235, 394232, FAX: 394236

ΑΘΗΝΑ: Μάνης 5 - 106 81 ΤΗΛ. (01) 3818372, FAX: 3301583

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ: «Στοά του βιβλίου», Νέα Στοά Αρσακείου,
Πανεπιστημίου 49, Αθήνα.

Το πρόβλημα του Borsuk

«Για τις ανθισμένες κερασιές κίνησα...
Μα το κουπί πάγωσε στο χέρι μου:
Ιτιές σκεπάζαν την ακτή.»

—Basho¹

Arkady Skopenkov

ΤΟ 1933 Ο ΠΟΛΩΝΟΣ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚός Karol Borsuk απέδειξε το εξής θεώρημα:

ΘΕΩΡΗΜΑ. Κάθε φραγμένο επίπεδο σχήμα μπορεί να χωριστεί σε τρία τμήματα μικρότερης διαμέτρου.

(Διάμετρος ενός σχήματος είναι η μέγιστη απόσταση μεταξύ των σημείων του.)

Επίσης, πρότεινε την ακόλουθη γενίκευση του αποτελέσματός του, η οποία υπήρξε για χρόνια ένα από τα συναρπαστικότερα προβλήματα της συνδυαστικής γεωμετρίας:

ΕΙΚΑΣΙΑ ΤΟΥ BORSUK. Κάθε φραγμένο n -διάστατο σχήμα μπορεί να διαιρεθεί σε $n + 1$ τμήματα μικρότερης διαμέτρου.

Αυτό αληθεύει προφανώς για $n = 1$. Επίσης, μπορούμε εύκολα να βρούμε n -διάστατα σχήματα που είναι αδύνατον να διαιρεθούν σε n τμήματα μικρότερης διαμέτρου. Για $n = 3$, το απλούστερο παράδειγμα είναι το κανονικό τετράεδρο: η διάμετρος του ισούται με το μήκος της ακμής του και, ανεξάρτητα από το πώς θα χωριστεί σε τρία τμήματα, ένα από αυτά θα περιέχει δύο από τις τέσσερις κορυφές —δηλαδή, θα έχει την ίδια διάμετρο με ολόκληρο το στερεό. Το παράδειγμα αυτό γενικεύεται άμεσα σε οποιαδήποτε διάσταση: το αντίστοιχο n -διάστατο πολύεδρο με τις $n + 1$

ισοπέχουσες κορυφές ονομάζεται n -διάστατο άπλοκο.

Άσκηση 1. Γράψτε τις συντεταγμένες των κορυφών ενός τετραδιάστατου κανονικού άπλοκου.

Η εικασία του Borsuk αποδείχτηκε για τις τρεις διαστάσεις το 1955, από τον άγγλο μαθηματικό H.G. Eggleston.² Αργότερα η εικασία αποδείχτηκε για τη n -διάστατη σφαίρα και για τα κεντρικώς συμμετρικά κυρτά σώματα, και μετά για όλα τα λεία στερεά (αυτά που δεν περιέχουν «γωνίες»). Η πλήρης λύση έμοιαζε να απέχει μία μόλις ανάσα. Το 1993, όμως, δύο ισραηλινοί μαθηματικοί, ο D. Kahn και ο G. Kalai, ακολουθώντας μια ιδέα των Erdős, Larman και Boltyansky που αφορούσε τη χρήση συνδυαστικών επιχειρημάτων για την κατασκευή ενός αντιπαραδείγματος, ανακάλυψαν ένα αντιπάρδειγμα στην εικασία του Borsuk! Απέδειξαν ότι ένα συγκεκριμένο σύνολο κορυφών του n -διάστατου κύβου μπορεί να διασπαστεί σε τμήματα μικρότερης διαμέτρου μόνο όταν το πλήθος των τμημάτων αυξάνει με το n σε αναλογία ίση, κατά προσέγγιση, με $1,2^{\sqrt{n}}$. Όταν το n είναι αρκε-

τά μεγάλο, το πλήθος αυτό είναι, φυσικά, μεγαλύτερο από το $n + 1$.

Έτσι, η υπόθεση απλώς κατέρρευσε! Τέτοιες καταστροφές, πάντως, δεν είναι και τόσο σπάνιες στα μαθηματικά.

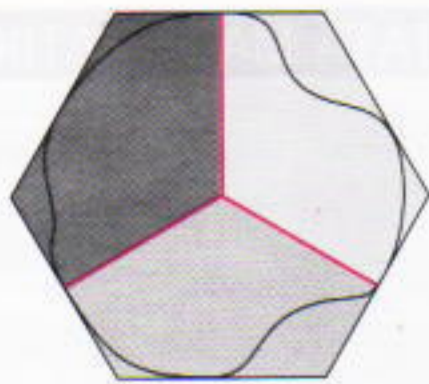
Η κατασκευή αυτού του αντιπαραδείγματος είναι ένα από τα ελάχιστα σημαντικά αποτελέσματα των σύγχρονων μαθηματικών που για να γίνουν κατανοητά, όχι βέβαια σε όλες τις λεπτομέρειές τους, δεν απαιτούν την παρακολούθηση ενός εξάμηνου ειδικού πανεπιστημιακού προγράμματος. Κύριος σκοπός του παρόντος άρθρου, λοιπόν, είναι η περιγραφή αυτής της αξιοσημείωτης εφαρμογής της συνδυαστικής στη γεωμετρία. Πριν ασχοληθούμε με αυτήν, όμως, θα ήθελα να κάνω ορισμένες παρεκβάσεις, που σκοπεύουν να ξεκαθαρίσουν τις ιδέες οι οποίες κρύβονται πίσω από την κατασκευή και να συλλάβουν το πνεύμα του προβλήματος.

Το πρόβλημα του Borsuk στο επίπεδο

Θα ξεκινήσω με μια περιγραφή της λύσης του προβλήματος στη δισδιάστατη περίπτωση. Πρακτικά δεν έχει σχέση με το αντιπάρδειγμα αυτό καθ' εαυτό, αλλά είναι από μόνη της χρήσιμη και επιδεικνύει το εύρος των ιδεών που συνδέονται με το πρόβλημα.

2. Μια απλοποιημένη μορφή αυτής της απόδειξης μπορείτε να βρείτε στο *Results and Problems in Combinatorial Geometry* των V. Boltyansky και I. Gohberg (Cambridge University Press, 1985).

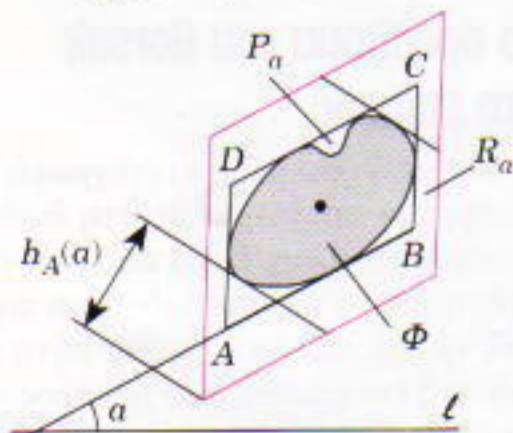
1. Ιάπωνας ποιητής (1644-1694). (Σ.τ.μ.)

Σχήμα 1

Παρατηρούμε ότι ένα κανονικό εξάγωνο είναι δυνατόν να χωριστεί σε τρία πεντάγωνα μικρότερης διαμέτρου (Σχήμα 1). Επομένως, αρκεί να δείξουμε ότι κάθε επίπεδο σχήμα Φ μπορεί να καλυφθεί από ένα εξάγωνο της ίδιας διαμέτρου $d = \text{διαμ.}\Phi$ —δηλαδή, με ένα εξάγωνο οι απέναντι πλευρές του οποίου έχουν απόσταση d . Η κατασκευή αυτού του εξαγώνου βασίζεται στην έννοια της συνέχειας.

Ας θεωρήσουμε μια σταθερή προσανατολισμένη ευθεία ℓ στο επίπεδο. Περιγράψουμε το δεδομένο σχήμα Φ με το (μικρότερο δυνατό) παραλληλόγραμμο $P_a = ABCD$ με $\angle BAD = 60^\circ$, και έτσι ώστε η γωνία μεταξύ της ℓ και της AB να ισούται με a (Σχήμα 2). Απομακρύνουμε τις απέναντι πλευρές του παραλληλογράμμου σε απόσταση d και το μετασχηματίζουμε σ' ένα ρόμβο R_a με το ίδιο κέντρο. Αποκόπτουμε τα μεγαλύτερα δυνατά ισόπλευρα τρίγωνα από τις δύο γωνίες 60° του ρόμβου έτσι ώστε το σχήμα Φ να καλύπτεται ακόμη από το εξάγωνο που απομένει, και συμβολίζουμε με $h_A(a)$ και $h_C(a)$ τα ύψη των δύο ισόπλευρων τριγώνων (όπως στο Σχήμα 2). Όταν η πλευρά AB εκτελέσει μια ημιστροφή, προκύπτουν το ίδιο παραλληλόγραμμο και ο ίδιος ρόμβος όπως αρχικά ($P_{a+180^\circ} = P_a$ και $R_{a+180^\circ} = R_a$), με τη διαφορά ότι

Σχήμα 2

τα A, C (και τα B, D) εναλλάσσουν τις θέσεις τους. Αυτό σημαίνει ότι $h_A(a + 180^\circ) - h_C(a + 180^\circ) = h_A(a) - h_C(a)$. Αφού η διαφορά $f(x) = h_A(a) - h_C(a)$ είναι συνεχής συνάρτηση του a , μπορούμε να εφαρμόσουμε το θεώρημα της μέσης τιμής και να συμπεράνουμε ότι $h_A(a_0) = h_C(a_0)$ για κάποια συγκεκριμένη γωνία a_0 , με $a \leq a_0 \leq a + 180^\circ$ (διότι είτε $f(a) = f(a + 180^\circ) = 0$ είτε τα $f(a)$ και $f(a + 180^\circ)$ έχουν διαφορετικά πρόσημα). Για τη γωνία $a + a_0$, η απόσταση ανάμεσα στις τομές με τις οποίες αποκόπτουμε τα τρίγωνα είναι μικρότερη ή ίση με d , οπότε μπορούμε να απομακρύνουμε τις τομές, αν χρειάζεται, ώστε η απόσταση να γίνει ακριβώς ίση με d και έτσι να προκύψει το ζητούμενο εξάγωνο.

Γεωμετρία του συνόλου των υποσυνόλων

Η κατασκευή των Kahn-Kalai βασίζεται στην εκτίμηση του πλήθους συγκεκριμένων υποσυνόλων ενός πεπερασμένου συνόλου. Θα ξεκινήσουμε λοιπόν καθορίζοντας τη σύνδεση μεταξύ αυτών των υποσυνόλων και των κορυφών ενός πολυδιάστατου κύβου.

Ας αναπαραστήσουμε τα υποσύνολα του πεπερασμένου συνόλου $X = \{1, 2, \dots, n\}$ ως σημεία του επιπέδου. Θα διευθετήσουμε αυτά τα σημεία σε $n + 1$ «ορόφους» —δηλαδή, σε οριζόντιες ευθείες αριθμημένες με $0, 1, \dots, n$ από κάτω προς τα πάνω. Το κενό σύνολο \emptyset θα τοποθετηθεί στο «ισόγειο» (μηδενικός ορόφος), τα σύνολα με ένα στοιχείο, $\{1\}, \{2\}, \dots, \{n\}$ στον πρώτο, κ.ο.κ. Στον τελευταίο (n -οστό) ορόφο, υπάρχει ένας μόνο «ένοικος»: ολόκληρο το σύνολο X . Το πλήθος των σημείων στον k -οστό ορόφο ισούται με

$$\binom{n}{k} = \frac{n \cdot (n-1) \cdot \dots \cdot (n-k+1)}{k \cdot (k-1) \cdot \dots \cdot 2 \cdot 1}$$

(Δείτε το άρθρο «Ο πολυδιάστατος κύβος» στο παρόν τεύχος.)

Συνδέουμε με μια ευθεία κάθε ζεύγος σημείων του διαγράμματός μας που αντιστοιχεί σε σύνολα τα οποία διαφέρουν κατά ένα στοιχείο —τα σημεία αυτά θα βρίσκονται πάντα σε γειτονικούς ορόφους. Το Σχήμα 3 παρουσιάζει τα γραφήματα που προκύπτουν για $n = 0, 1, 2, 3$.

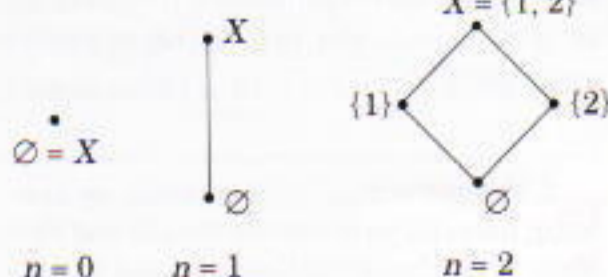
Ασκηση 2. Σχεδιάστε το γράφημα για $n = 4$.

Τι προκύπτει λοιπόν; Ναι, είναι n -διάστατοι κύβοι —ακριβέστερα, τα γραφήματα των κορυφών και των ακμών τους. Αυτό είναι φανερό για μικρές τιμές του n . Για τις περιπτώσεις $n \geq 4$, μπορείτε να ανατρέξετε στο άρθρο που προαναφέραμε, όπου θα βρείτε μια λεπτομερή παρουσίαση αυτών των περίπλοκων αντικειμένων. Πάντως, η «απέριττη» εκδοχή του κύβου —αυτή που περιλαμβάνει μόνο τις κορυφές— είναι απόλυτα επαρκής για τους σκοπούς μας. Στην πραγματικότητα, θα ασχοληθούμε μόνο με τις κορυφές του «κανονικού» μοναδιαίου κύβου —δηλαδή, με n -ψήφια σύνολα από μηδενικά και μονάδες.

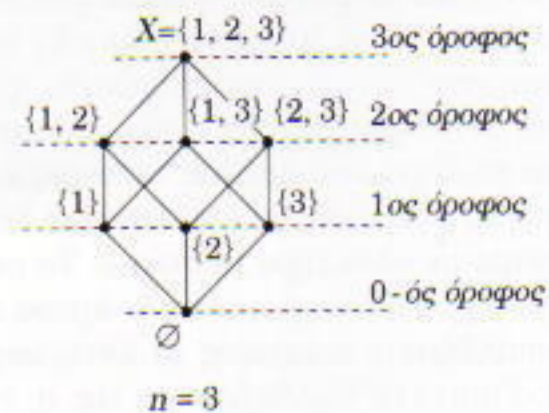
Από γεωμετρική άποψη, αυτά τα σύνολα θεωρούνται συντεταγμένες σημείων (των κορυφών του κύβου) του n -διάστατου χώρου. Η απόσταση μεταξύ δύο τέτοιων σημείων $\alpha = (\alpha_1, \alpha_2, \dots, \alpha_n)$ και $\beta = (\beta_1, \beta_2, \dots, \beta_n)$ ορίζεται από τον γνωστό τύπο

$$\sqrt{(\alpha_1 - \beta_1)^2 + (\alpha_2 - \beta_2)^2 + \dots + (\alpha_n - \beta_n)^2}$$

Στόχος μας είναι να επιλέξουμε ένα υποσύνολο από αυτά τα σημεία το

Σχήμα 3

οποίο δεν θα είναι δυνατόν να διαμεριστεί σε $n + 1$ τμήματα με διάμετρο μικρότερη από αυτήν ολόκληρου του υποσυνόλου. Θα ήταν πιο βολικό να αναφερόμαστε σε τετράγωνα αποστάσεων και όχι στις ίδιες τις αποστάσεις (αυτό δεν αλλάζει το πρόβλημα). Ωστόσο, για τα εν λόγω σημεία (με τα α_i και β_i ίσα με 0 ή 1), $(\alpha_i - \beta_i)^2 = |\alpha_i - \beta_i|$, και επομένως μπορούμε να μετράμε τις αποστάσεις με τον τύπο $|\alpha_1 - \beta_1| + |\alpha_2 - \beta_2| + \dots + |\alpha_n - \beta_n|$, που ορίζει τη λεγόμενη *απόσταση Hamming*. Η απόσταση αυτή μπορεί να περιγραφεί ως το πλήθος των «διαφορών» μεταξύ των α και β —δηλαδή, το πλήθος των ψηφίων της μιας από τις δύο ακολουθίες που είναι διαφορετικά από τα αντιστοιχα ψηφία της άλλης.

Από συνδυαστική άποψη, κάθε σημείο $(\alpha_1, \dots, \alpha_n)$ μπορεί να συνδεθεί με το υποσύνολο A του X που αποτελείται από όλους εκείνους τους αριθμούς i για τους οποίους έχουμε $\alpha_i = 1$. Παρατηρήστε ότι με όρους υποσυνόλων η απόσταση Hamming ισούται με το πλήθος των σημείων που ανήκουν στο ένα ακριβώς από τα δύο υποσύνολα. Το σύνολο όλων αυτών των σημείων ονομάζεται *συμμετρική διαφορά* των υποσυνόλων.

Ας δούμε πώς ενεργεί

Για να συνηθίσουμε αυτή την αντιστοιχία, ας λύσουμε το ακόλουθο πρόβλημα.

Καλύτεροι με τον δικό τους τρόπο. Όλοι όσοι διαγωνίστηκαν σε μια μαθηματική ολυμπιάδα κέρδισαν ένα ειδικό προσωπικό βραβείο, επειδή ήταν αδύνατον να συγκριθούν οι επιδόσεις τους: κανένας δεν έλυσε όλα τα προβλήματα που είχε λύσει κάποιος άλλος. Ποιο είναι το μέγιστο δυνατό πλήθος διαγωνιζομένων, αν το συνολικό πλήθος των προβλημάτων είναι n ;

Κάθε διαγωνιζόμενος χαρακτηρίζεται από το πλήθος των προβλημάτων που έλυσε. Κανένα από αυτά τα σύνολα δεν περιέχεται σε κάποιο άλλο. Αν ονομάσουμε *μη συγκρίσιμη* μια τέτοια συλλογή συνόλων, το πρόβλημά μας μπορεί να επαναδιατυπωθεί ως εξής: «βρείτε το μεγαλύτερο μέγεθος μιας μη συγκρίσιμης οικογένειας υποσυνόλων ενός συνό-

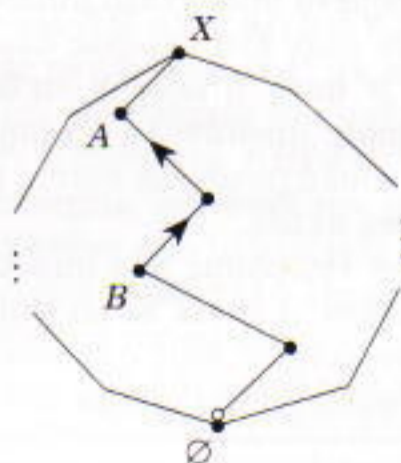
λου n στοιχείων».

Παρατηρούμε ότι όλα τα υποσύνολα k στοιχείων του συνόλου $X = \{1, 2, \dots, n\}$ (δηλαδή, «τα σημεία του k -οστού ορόφου») σχηματίζουν μια μη συγκρίσιμη οικογένεια. Το μέγεθος αυτής της οικογένειας είναι $\binom{n}{k}$.

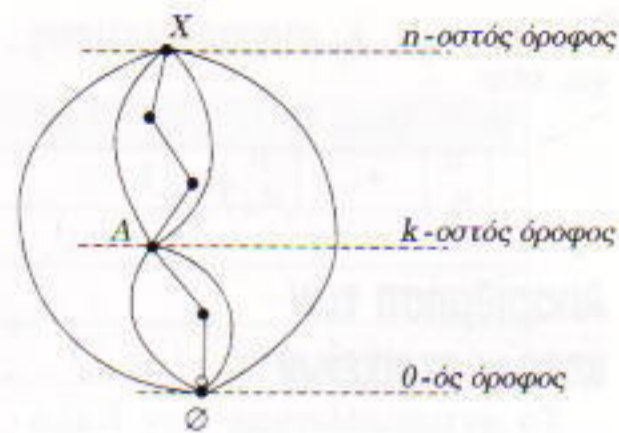
Άσκηση 3. Αποδείξτε ότι το $\binom{n}{k}$ παίρνει τη μέγιστή του τιμή για $k = \lfloor n/2 \rfloor$, όπου με $\lfloor a \rfloor$ συμβολίζουμε το ακέραιο μέρος του a .

Επομένως, υπάρχει μια μη συγκρίσιμη οικογένεια αποτελούμενη από $\binom{n}{\lfloor n/2 \rfloor}$ υποσύνολα. Θα αποδείξουμε ότι αυτό το πλήθος δεν μπορεί να αυξηθεί. Ας χρησιμοποιήσουμε την αναπαράσταση των συνόλων ως κορυφών του n -διάστατου κύβου. Ένα υποσύνολο A περιέχει το υποσύνολο B αν είναι δυνατόν να καταλήξουμε από το B στο A προσθέτοντας σταδιακά ένα πλήθος στοιχείων. Αυτός ο βαθμιαίος μετασχηματισμός του B στο A αντιστοιχεί σε μια διαδρομή του γραφήματός μας η οποία αποτελείται από μια συνεχή σειρά ακμών που κατευθύνονται προς τα πάνω και συνδέουν το B με το A . Θα ονομάζουμε αλυσίδα κάθε τέτοια διαδρομή από τη χαμηλότερη κορυφή \emptyset έως την υψηλότερη X (Σχήμα 4). Επομένως, $B \subset A$ αν και μόνο αν τα αντιστοιχα σημεία (που ταυτίζουμε με τα υποσύνολα) ανήκουν σε μια αλυσίδα στην οποία το B βρίσκεται χαμηλότερα από το A . Έπεται ότι μια αλυσίδα διέρχεται το πολύ από ένα σημείο μιας μη συγκρίσιμης οικογένειας, γεγονός που μας οδηγεί στην επόμενη σχέση:

(μέγεθος οποιασδήποτε μη συγκρίσιμης οικογένειας) \leq (συνολικό πλήθος αλυσίδων) + (ελάχιστο πλήθος αλυσίδων που διέρχονται από ένα σημείο).

Σχήμα 4

Σχήμα 5

Ας υπολογίσουμε τον αριθμητή και τον παρονομαστή του δεξιού μέλους. Κάθε αλυσίδα $\emptyset \subset \{i_1\} \subset \{i_1, i_2\} \subset \dots \subset \{i_1, \dots, i_n\} = X$ καθορίζεται μονοσήμαντα από τη σειρά με την οποία θα συμπεριλάβουμε τους αριθμούς 1, 2, ..., n , κατά την κίνησή μας από το \emptyset στο X —δηλαδή, από τις μεταθέσεις (i_1, \dots, i_n) του συνόλου X . Είναι γνωστό ότι το πλήθος αυτών των μεταθέσεων είναι $n! = 1 \cdot 2 \cdot \dots \cdot n$, και αυτός είναι ο αριθμητής μας. Ας θεωρήσουμε τώρα τις αλυσίδες που διέρχονται από ένα σταθερό σημείο A του k -οστού ορόφου. Το σημείο A χωρίζει καθεμία από αυτές σε ένα άνω και σε ένα κάτω τμήμα (Σχήμα 5). Αφού το A έχει k στοιχεία, τα υποσύνολά του σχηματίζουν έναν k -διάστατο κύβο, ο οποίος περιέχει το κάτω τμήμα όλων των αλυσίδων που διέρχονται από το A . Επομένως, το πλήθος των κάτω τμημάτων ισούται με $k!$. Παρόμοια, κάθε σύνολο που περιέχει το A προκύπτει από το A με την προσθήκη ενός υποσυνόλου της συνολοδιαφοράς $X \setminus A$. Αφού τα υποσύνολα του $(n - k)$ στοιχείων συνόλου $X \setminus A$ σχηματίζουν έναν $(n - k)$ -διάστατο κύβο, το πλήθος των άνω τμημάτων των αλυσίδων που διέρχονται από το A ισούται με $(n - k)!$, και το συνολικό πλήθος αυτών των αλυσίδων είναι $k!(n - k)!$. Το πλήθος αυτό γίνεται ελάχιστο για $k = \lfloor n/2 \rfloor$ (συγκρίνετε με την Άσκηση 3). Συνεπώς, το μέγεθος μιας μη συγκρίσιμης οικογένειας είναι το πολύ

$$\frac{n!}{\lfloor n/2 \rfloor!(n - \lfloor n/2 \rfloor)!} = \binom{n}{\lfloor n/2 \rfloor}$$

και η απόδειξη ολοκληρώθηκε.

Άσκηση 4. Αποδείξτε ότι, αν τα υποσύνολα A_1, \dots, A_m ενός συνόλου n στοιχείων σχηματίζουν μια μη συγκρίσιμη οικογένεια και αποτελού-

νται από a_1, \dots, a_m στοιχεία, αντίστοιχα, τότε

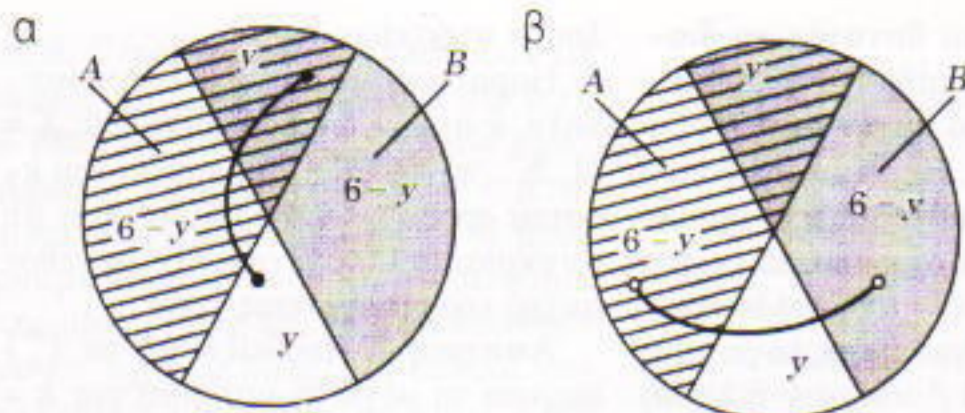
$$\binom{n}{a_1}^{-1} + \dots + \binom{n}{a_m}^{-1} \leq 1.$$

Απαρίθμηση των Κοινών Στοιχείων

Το αντιπαράδειγμα των Kahn-Kalai είναι μια εξαιρετικά πολύπλοκη «πολυώροφη» δομή που περιέχει σύνολα, σύνολα συνόλων και ακόμη σύνολα από σύνολα συνόλων. Έτσι, προσπάθησα να επινοήσω μερικά προβλήματα στα οποία κάποιες από τις βασικές ιδέες εμφανίζονται με περισσότερο απτή, αν όχι κοινοποιημένη μορφή. Είναι φυσικό, λοιπόν, το ότι μερικές διατυπώσεις είναι μάλλον παράδοξες (είναι τεχνητά προβλήματα), αλλά ελπίζω πως θα σας βοηθήσουν να κατανοήσετε τα βασικά σημεία της κατασκευής που θα ακολουθήσει. Παρεμπιπτόντως, το πρώτο πρόβλημα χρησιμοποιήθηκε κατά την προετοιμασία της ρωσικής ομάδας πριν από τη Διεθνή Μαθηματική Ολυμπιάδα.

Η δωδεκάδα του ζαχαροπλάστη. Μια οικοδέσποινα μπορεί να φτιάξει k διαφορετικά είδη κέικ. Κάποτε προσκάλεσε 66 άτομα σε μια μεγάλη δεξίωση, στην οποία κάθε ομάδα 36 ατόμων έφαγε από ένα κέικ. Αποδείχτηκε ότι δεν υπήρξαν δύο ομάδες που να έφαγαν το ίδιο είδος κέικ και να περιλαμβάνουν 18 ακριβώς κοινά άτομα. Αποδείξτε ότι η ζαχαροπλαστική ικανότητα της οικοδέσποινας είναι αρκετή για να καλέσει σε δείπνο 12 άτομα και να προσφέρει σε κάθε ομάδα 6 προσκεκλημένων από ένα κέικ έτσι ώστε να μην υπάρχουν ομάδες που θα πάρουν το ίδιο είδος κέικ και θα έχουν 3 ακριβώς κοινά άτομα.

Λύση. Διαιρούμε τους 66 καλεσμένους της δεξίωσης σε 11 ομάδες G_1, \dots, G_{11} , των 6 ατόμων. Αριθμούμε τους 12 καλεσμένους στο δείπνο με $0, 1, 2, \dots, 11$. Προσφέρουμε σε κάθε ομάδα $\{i_1, i_2, \dots, i_6\}$ (όπου $0 \leq i_1 < i_2 < \dots < i_6 \leq 11$) ένα κέικ του ίδιου είδους με αυτό που έφαγε στη δεξίωση η ομάδα $G_{i_1} \cup G_{i_2} \cup \dots \cup G_{i_6}$ όταν $i_1 \neq 0$, ή ίδιο με αυτό που έφαγε η ομάδα $G_{i_2} \cup \dots \cup G_{i_6}$ (δηλαδή, οι καλεσμέ-

Σχήμα 6

νοι που δεν περιλαμβάνονται³ στο σύνολο $G_{i_2} \cup \dots \cup G_{i_6}$ αν $i_1 = 0$. Μπορούμε να επαληθεύσουμε άμεσα ότι με αυτή την κατανομή των κέικ ικανοποιείται η συνθήκη για το δείπνο. (Για παράδειγμα, αν υποθέσουμε ότι δύο ομάδες $\{i_1, i_2, \dots, i_6\}$ και $\{j_1, j_2, \dots, j_6\}$ με $i_1 \neq 0$ και $j_1 \neq 0$ έχουν τρία άτομα κοινά —ας πούμε τα a, b, c —, τότε οι αντίστοιχες ομάδες στη δεξίωση $G_{i_1} \cup G_{i_2} \cup \dots \cup G_{i_6}$ και $G_{j_1} \cup G_{j_2} \cup \dots \cup G_{j_6}$ θα είχαν 18 άτομα κοινά —την ένωση $G_a \cup G_b \cup G_c$ —, αντίθετα προς την υπόθεση του προβλήματος.)

Άσκηση 5. Αποδείξτε ότι η πρόταση του προβλήματος παραμένει αληθής αν αντικαταστήσουμε τους αριθμούς 66, 36, 18 και 12, 6, 3 με τους $(4n-1)k, 2nk, nk$ και $4n, 2n, n$, αντίστοιχα.

Η λύση που δώσαμε προηγουμένως βρέθηκε από τα μέλη της ολυμπιακής ομάδας. Ωστόσο, το πρόβλημα αυτό στην πραγματικότητα προέκυψε ως συνέπεια του επόμενου προβλήματος, το οποίο θα ρίξει κάποιο φως στην πηγή των μάλλον ασυνήθιστων αριθμητικών τιμών που εμφανίζονται και στα δύο.

Προεξέχουσες ακμές. Θεωρούμε ένα σύνολο 12 σημείων και ενώνουμε ανά δύο τα σημεία του με ακμές. Θα λέμε ότι μια ακμή προεξέχει από ένα δεδομένο υποσύνολο αυτών των σημείων όταν ένα ακριβώς άκρο της ανήκει σ' αυτό. Αποδείξτε ότι δύο οποιαδήποτε υποσύνολα έξι σημείων έχουν τουλάχιστον 18 κοινές προεξέχουσες ακμές.

Λύση. Θεωρούμε δύο υποσύνολα έξι σημείων, A και B . Έστω y το πλήθος των κοινών τους σημείων. Μια ακμή προεξέχει και από τα δύο υπο-

3. Ο συμβολισμός \bar{A} σημαίνει το συμπλήρωμα του συνόλου A .

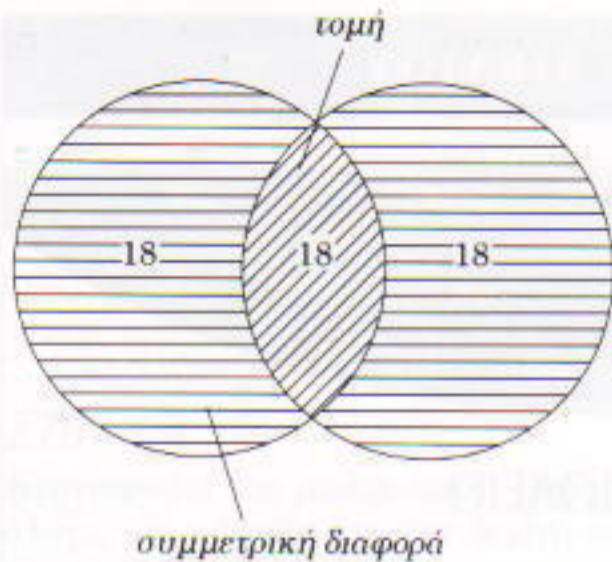
σύνολα αν και μόνο αν είτε το ένα από τα άκρα της ανήκει και στα δύο υποσύνολα (δηλαδή, στο $A \cap B$) ενώ το άλλο δεν ανήκει σε κανένα από τα δύο (δηλαδή, βρίσκεται στο $\bar{A} \cap \bar{B}$), είτε το ένα άκρο ανήκει στο A αλλά όχι στο B (βρίσκεται στο $A \cap \bar{B}$) ενώ το άλλο ανήκει στο \bar{B} αλλά όχι στο A (βρίσκεται στο $\bar{A} \cap B$). Το πλήθος των ακμών του πρώτου είδους είναι y^2 (Σχήμα 6α), ενώ το πλήθος των ακμών του δεύτερου είδους είναι $(6-y)^2$ (Σχήμα 6β). Συνεπώς, το πλήθος των ακμών που προεξέχουν και από τα δύο υποσύνολα είναι

$$y^2 + (6-y)^2 \geq \frac{(y+(6-y))^2}{2} = 18$$

(διότι, όπως ίσως θέλετε να επιβεβαιώσετε μόνοι σας, $a^2 + b^2 \geq (a+b)^2/2$). Παρατηρήστε ότι η τιμή 18 λαμβάνεται μόνο όταν $y=3$: επομένως, όταν το πλήθος των ακμών που προεξέχουν ταυτόχρονα από δύο σύνολα έξι σημείων δεν είναι 18, τότε το πλήθος των κοινών σημείων αυτών των συνόλων δεν είναι 3. Παρατηρήστε επίσης ότι το πλήθος όλων των ακμών που συνδέουν 12 σημεία είναι $\binom{12}{2} = 66$ και ότι το πλήθος των ακμών που προεξέχουν από ένα σύνολο έξι σημείων είναι $6 \cdot 6 = 36$. Συγκρίνετε τώρα αυτούς τους αριθμούς με τους αριθμούς στο πρόβλημα της «δωδεκάδας του ζαχαροπλάστη»!

Άσκηση 6. Λύστε το πρόβλημα της «δωδεκάδας του ζαχαροπλάστη» χρησιμοποιώντας το πρόβλημα των «ακμών που προεξέχουν».

Η σημασία όλων αυτών των συνδυαστικών ασκήσεων για την εικασία του Borsuk γίνεται φανερή αν εισαγάγουμε την απόσταση Hamming μεταξύ συνόλων ακμών. Αν περιοριστούμε, όπως προηγουμένως, στα σύνολα ακμών με 36 στοιχεία

Σχήμα 7

που προεξέχουν από υποσύνολα 6 σημείων ενός συνόλου 12 σημείων, τότε η διάμετρος Hamming αυτής της οικογένειας συνόλων είναι 36 (δύο τέτοια σύνολα έχουν τουλάχιστον 18 κοινά στοιχεία, επομένως η συμμετρική διαφορά τους αποτελείται το πολύ από $(36 - 18) + (36 - 18) = 36$ στοιχεία —Σχήμα 7). Επιπλέον, διαθέτουμε μια περιγραφή των συνόλων που έχουν τη μεγαλύτερη απόσταση μεταξύ τους: είναι αυτά που δημιουργούνται από σύνολα έξι σημείων με τρία ακριβώς κοινά σημεία. Αυτή είναι η κατασκευή (για την περίπτωση της διάστασης $n = 66$) που κατέρριψε την εικασία του Borsuk. Στη συνέχεια θα την περιγράψουμε περισσότερο τυπικά και γενικά.

Η κατασκευή

Για κάθε άρτιο m θεωρούμε ένα σύνολο S , m στοιχείων (αυτά που προηγουμένως ονομάσαμε «σημεία»), και το σύνολο όλων των υποσυνόλων του, το οποίο θεωρούμε ως έναν κύβο q , διάστασης m . Στη συνέχεια θεωρούμε το σύνολο P όλων των ζευγών στοιχείων του S (το P αποτελείται από $m(m - 1)/2$ στοιχεία —προηγουμένως τα ονομάσαμε ακμές) και το σύνολο όλων των υποσυνόλων του P , που το θεωρούμε ως έναν κύβο Q , διάστασης $m(m - 1)/2$. Θεωρούμε τη μεγαλύτερη «μη συγκρίσιμη οικογένεια υποσυνόλων» του S —δηλαδή, τα σημεία του $(m/2)$ -οστού ορόφου του q . Το ζητούμενο σύνολο X είναι η εικόνα αυτής της οικογένειας μέσω μιας συγκεκριμένης απεικόνισης f του q στον Q . Ακριβέστερα, για κάθε υποσύνολο A του S (σημείο του q) ορίζουμε το $f(A)$

«όροφος» $m/2$ του κύβου q

1	2	3	4
0	0	1	1
1	1	0	0
0	1	0	1
1	0	1	0
0	1	1	0
1	0	0	1

f

«όροφος» $m^2/4$ του κύβου Q

{1, 2}	{1, 3}	{1, 4}	{2, 3}	{2, 4}	{3, 4}
0	1	1	1	1	0
1	0	1	1	0	1
1	1	0	0	1	1

Σχήμα 8

Οι 0-1 ακολουθίες στα αριστερά αντιπροσωπεύουν όλα τα υποσύνολα των $(m/2)$ στοιχείων του συνόλου $\{1, 2, \dots, m\}$ (για $m = 4$): για παράδειγμα, η 0011 συμβολίζει το $\{3, 4\}$. Από την άλλη πλευρά, μπορούμε να θεωρήσουμε αυτές τις ακολουθίες ως τις συντεταγμένες των κορυφών του m -διάστατου κύβου που βρίσκονται στον $(m/2)$ -οστό όροφο του. Η σημασία των ψηφίων δεξιά είναι όμοια, με τη διαφορά ότι εδώ το σύνολο αποτελείται από από $m(m - 1)/2$ —και όχι m — στοιχεία, τα ζεύγη $\{1, 2\}, \{1, 3\}, \dots, \{m - 1, m\}$. Τα βέλη συνδέουν κάθε υποσύνολο στα αριστερά με το σύνολο των ζευγών που «προεξέχουν» απ' αυτό το σύνολο.

ως το υποσύνολο του P (σημείο του Q) που αποτελείται από όλα τα ζεύγη τα οποία περιέχουν ένα ακριβώς στοιχείο του A . (Επομένως, σύμφωνα με την ορολογία των προηγούμενων παραγράφων, $f(A)$ είναι το σύνολο των ζευγών που «προεξέχουν» από το A .) Η απεικόνιση αυτή παρουσιάζεται στο Σχήμα 8.

Άσκηση 7. Αποδείξτε ότι το σύνολο X βρίσκεται στον $(m^2/4)$ -οστό όροφο του κύβου Q .

Ας βρούμε τη διάμετρο του X συναρτήσει της απόστασης Hamming. Για λόγους ποικιλίας, θα το κάνουμε λίγο διαφορετικά απ' ό,τι προηγουμένως. Όπως είδαμε, η απόσταση Hamming ανάμεσα στα υποσύνολα $f(A)$ και $f(B)$ του συνόλου ζευγών P ισούται με το πλήθος των ζευγών στη συμμετρική διαφορά των $f(A)$ και $f(B)$, η οποία περιλαμβάνει (1) τα ζεύγη που ανήκουν στο $f(A)$ αλλά όχι στο $f(B)$ και (2) τα ζεύγη που ανήκουν στο $f(B)$ αλλά όχι στο $f(A)$. Ένα ζεύγος ανήκει στο $f(A)$ αν ακριβώς ένα από τα στοιχεία του ανήκει στο A . Δεν ανήκει στο $f(B)$ όταν και τα δύο στοιχεία του ανήκουν στο B ή όταν κανένα από τα στοιχεία του δεν ανήκει στο B . Με άλλα λόγια, είτε το ένα στοιχείο αυτού του ζεύγους ανήκει και στο A και στο B ενώ το άλλο ανήκει στο B αλλά όχι στο A (το πλήθος αυτών των στοιχείων ισούται με $y(m/2 - y)$, όπου y είναι το μέγεθος

της τομής $A \cap B$), είτε το ένα στοιχείο ανήκει στο A αλλά όχι στο B και το άλλο δεν ανήκει ούτε στο A ούτε στο B (το πλήθος αυτών των στοιχείων είναι $(m/2 - y)y$). Επομένως, το πλήθος των ζευγών τύπου (1) είναι $2y(m/2 - y)$. Το πλήθος των ζευγών του τύπου (2) είναι φανερά το ίδιο, συνεπώς η απόσταση μεταξύ των $f(A)$ και $f(B)$ είναι $4y(m/2 - y)$. Η τιμή αυτή γίνεται μέγιστη όταν $y = m/4$, και το μέγιστο ισούται με $m^2/4$. Άρα, αν χωρίσουμε το X σε τμήματα μικρότερης διαμέτρου, τότε το πλήθος των κοινών σημείων των A και B για δύο σημεία $f(A)$ και $f(B)$ που ανήκουν στο ίδιο τμήμα δεν ισούται με $m/4$.

Ο από μηχανής θεός

Όλες οι κατασκευές μας είχαν στόχο να ταιριάξουν με τις συνθήκες του επόμενου θεωρήματος, που αποδείχτηκε αρκετά νωρίτερα από τους Frankl και Wilson, και το οποίο βρήκε απρόσμενη εφαρμογή στο πρόβλημα του Borsuk.

ΘΕΩΡΗΜΑ. Έστω F μια οικογένεια διαφορετικών υποσυνόλων με $m/2$ στοιχεία ενός συνόλου m στοιχείων κανένα από τα οποία δεν έχει $m/4$ ακριβώς κοινά στοιχεία με κάποιο από τα υπόλοιπα. Αν $m = 4p^s$, όπου p είναι πρώτος μεγαλύτερος του 2 και a μη αρνητικός ακέραιος, τότε το πλήθος των υποσυνόλων του F είναι το πολύ $2^{\binom{m-1}{m/4-1}}$.

Άσκηση 8. Επαληθεύστε το θεώρημα για $m = 4$.

Το θεώρημα αυτό μας λέει πως, αν χωρίσουμε το σύνολο X σε τμήματα μικρότερης διαμέτρου, τότε η αντίστροφη εικόνα $f^{-1}(A)$ κάθε τμήματος A αποτελείται από $2^{\binom{m-1}{m/4-1}}$ στοιχεία το πολύ. Επομένως, αν έχουμε N τμήματα, τότε το πλήθος των στοιχείων της αντίστροφης εικόνας ολόκληρου του συνόλου X —δηλαδή, του $(m/2)$ -οστού «ορόφου» του κύβου q — είναι το πολύ $2^{\binom{m-1}{m/4-1}}$. Αυτός ο αριθμός, όμως, ισούται με $\binom{m}{m/2}$, και έτσι

$$N \geq \frac{\binom{m}{m/2}}{2^{\binom{m-1}{m/4-1}}}$$

Απομένει να εκτιμήσουμε την τιμή στο δεξιό μέλος. Αυτό μπορεί να γίνει με τη χρησιμοποίηση του γνωστού ασυμπτωτικού τύπου του Stirling για το $n!$, ο οποίος μας λέει ότι, αν το n είναι αρκετά μεγάλο, το $n!$ είναι κατά προσέγγιση ίσο με $\sqrt{2\pi n} e^{-n} n^n$.

Άσκηση 9. Αποδείξτε ότι για κατάλληλα μεγάλο m ισχύει

$$N > \frac{m(m-1)}{2} + 1.$$

Επομένως, η κατασκευή μας προσφέρει ένα αντιπαράδειγμα για την εικασία του Borsuk όταν το m είναι ένας κατάλληλα μεγάλος αριθμός της μορφής $4p^e$.

Θα ήθελα να ευχαριστήσω θερμά τον Nikolay Dolbilin, από τον οποίο πληροφορήθηκα για τη λύση του προβλήματος του Borsuk· τους μαθητές της Σχολής Κολμογορον καθώς και του Σχολείου 57 της Μόσχας, οι οποίοι πληροφορήθηκαν τη λύση από εμένα· τέλος, τον αξιαγάπητο Vladimir Dubrovsky, για τα πολύτιμα σχόλια και τις υποδείξεις του γι' αυτό το άρθρο. ■

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ, ΥΠΟΔΕΙΞΕΙΣ
ΚΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΣΤΗ ΣΕΛ. 65

ΣΤΟΑ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΤΟΠΤΡΟ & ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΡΗΤΗΣ

Στο κέντρο της Αθήνας, στη Στοά Αρσακείου, δημιουργήθηκε ένα ευχάριστο, καθαρά πνευματικό περιβάλλον, όπου δεκάδες εκδότες παρουσιάζουν τα βιβλία τους. Εκεί, οι Πανεπιστημιακές Εκδόσεις Κρήτης και οι Εκδόσεις Κάτοπτρο, δύο εκδοτικοί οίκοι με σημαντική προσφορά στο χώρο του επιστημονικού βιβλίου, άνοιξαν από κοινού ένα βιβλιοπωλείο στο οποίο μπορείτε να βρείτε το σύνολο της εκδοτικής τους παραγωγής. Περιμένουμε το αναγνωστικό κοινό να μας επισκεφθεί για να γνωρίσει τα βιβλία μας και να ενημερωθεί για τις νέες μας εκδόσεις.

Νέα στοά Αρσακείου (Πανεπιστημίου 49), 105 64 Αθήνα
Τηλ.: 3247785

Για να περνά η ώρα

Σ76

Κτηνοτροφία και μαθηματικά. Ένας κτηνοτρόφος έχει ένα μωσχάρι, ένα άλογο, μία κατσίκα και ένα δερμάτι σανό. Ο γιος του κτηνοτρόφου υπολόγισε ότι το σανό αρκεί για να τραφούν για ένα μήνα το άλογο και η κατσίκα, για τα $\frac{3}{4}$ του μήνα η κατσίκα και το μωσχάρι, ή για το $\frac{1}{3}$ του μήνα το μωσχάρι και το άλογο. Ο πατέρας είπε στο γιο του ότι μάλλον δεν τα πήγαινε και τόσο καλά στα μαθηματικά. Είναι βάσιμη η σαρκαστική παρατήρηση του πατέρα; (G. Kukin)

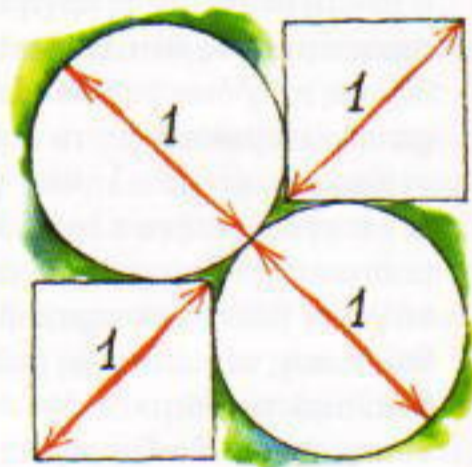

Σ77

Ο περιγεγραμμένος κύκλος ενός μικρού σπιτιού. Κατασκευάζουμε το ισόπλευρο τρίγωνο ABE στην πάνω πλευρά ενός τετραγώνου $ABCD$. Βρείτε την ακτίνα του κύκλου που διέρχεται από τα σημεία C, D και E , αν το μήκος της πλευράς του τετραγώνου ισούται με a . (A. Savin)

Σ78

Ξεχωρίστε την κηροζίνη. Έχετε δύο μεγάλα, αδιαφανή δοχεία. Το ένα περιέχει κηροζίνη, ενώ το δεύτερο περιέχει κηροζίνη και νερό. Μπορείτε να βρείτε το περιεχόμενο των δοχείων χρησιμοποιώντας ένα δυναμόμετρο και ένα νήμα της στάθμης;

Σ79

Τετράγωνα και κύκλοι. Βρείτε έξι σημεία του επιπέδου τέτοια ώστε οποιαδήποτε πέντε από αυτά να καλύπτονται από δύο τετράγωνα με μήκος διαγωνίου 1, να είναι όμως αδύνατον να καλυφθούν και τα έξι με δύο κύκλους διαμέτρου 1. (V. Proizvolov)

Σ80

Ανηouxίες γραφειοκρατών. Εκατό ανώτεροι κυβερνητικοί υπάλληλοι προσκλήθηκαν στο ετήσιο συνέδριό τους, στο Υπουργείο Εσωτερικών. Κάθισαν όλοι σε μια ορθογώνια αίθουσα με δέκα σειρές καθισμάτων, από δέκα καθίσματα η καθεμία. Η εναρκτήρια ομιλία καθυστέρησε· έτσι, αποφάσισαν να συγκρίνουν τους μισθούς τους. Για να θεωρηθεί «υψηλόμισθος» ένας υπάλληλος, έπρεπε να υπάρχει το πολύ ένα άτομο αριστερά, δεξιά, μπροστά, πίσω ή διαγώνια με ίσες ή μεγαλύτερες αποδοχές. Ποιος είναι ο μεγαλύτερος αριθμός υπαλλήλων που μπορούν να θεωρήσουν τους εαυτούς τους «υψηλόμισθους»; (A. Sharovalov)

Η δύναμη της λογικής

Ο Αλέξανδρος Κεχρής μιλά στο ελληνικό Quantum

Στη σειρά των συνεντεύξεων τις οποίες παραχώρησαν στο Quantum σημαντικοί Έλληνες και ξένοι επιστήμονες προστίθεται τώρα άλλη μία. Έχουμε τη χαρά να φιλοξενούμε στις σελίδες μας την άκρως ενδιαφέρουσα συζήτηση που είχε το φερινό καλοκαίρι ο Γιώργος Ευαγγελόπουλος με τον διαπρεπή καθηγητή της μαθηματικής λογικής στο Τεχνολογικό Ινστιτούτο της Καλιφόρνιας Αλέξανδρο Κεχρή.

Ερ.: Ξεκινώντας τη συζήτησή μου μ' έναν μαθηματικό που ασχολείται με τη λογική δεν μπορώ παρά να αναφερθώ στον Kurt Gödel και την περίφημη εργασία του «Περί των τυπικά αναποκρίσιμων προτάσεων των Principia Mathematica και των συναφών συστημάτων», που δημοσιεύτηκε το 1931. Θα ήθελα να μας πείτε ποια ακριβώς είναι τα περιεχόμενα των θεωρημάτων «της μη πληρότητας» και «της μη συμβιβαστότητας» του Gödel, και εν συνεχεία να μας εξηγήσετε γιατί αυτά ανέτρεψαν το «φορμαλιστικό πρόγραμμα» του Hilbert για τα θεμέλια των μαθηματικών.

Απ.: Όπως σωστά τονίσατε, υπάρχουν δύο θεωρήματα του Gödel, τα αποκαλούμενα «πρώτο θεώρημα» και «δεύτερο θεώρημα του Gödel». Το πρώτο, το θεώρημα της μη πληρότητας, λέει ότι σ' ένα δεδομένο σύστημα αξιωμάτων το οποίο περιέχει τουλάχιστον ένα μικρό μέρος της αριθμητικής υπάρχουν πάντοτε κάποια προβλήματα τα οποία τίθενται μέσα στο πλαίσιο του, αλλά δεν επιλύονται εντός αυτού. Το δεύτερο θεώρημα λέει ότι για ένα οποιοδήποτε σύστημα αξιωμάτων το οποίο ικανοποιεί πάλι ορισμένες απλές βασικές συνθήκες δεν είναι δυνατόν να αποδείξει κανένας μέσα σ' αυτό το ίδιο το σύστημα το συμβιβαστό του. Λοιπόν, αυτά τα δύο θεωρήματα ανέτρεψαν το βασικό πρόγραμμα του Hilbert για τη θεμελίωση των μαθηματικών. Το πώς έγινε αυτό το εξηγώ ευθύς αμέσως. Ο Hilbert φαντάστηκε ότι θα θεμελιώσει τα μαθηματικά ως εξής: Κάποιος δημιουργεί-επιλέγει ένα

σύστημα αξιωμάτων στο οποίο περιγράφει ορισμένες βασικές μαθηματικές δομές, π.χ. αριθμοθεωρία, ανάλυση κ.λπ., ή ακόμη και ευρύτερες, πιο γενικές, όπως η συνολοθεωρία. Αυτό το σύστημα αξιωμάτων στηρίζεται σε ορισμένες βασικές αρχές, με τις οποίες διά της συνηθισμένης λογικής μεθόδου αποδεικνύει κανείς θεωρήματα. Τότε, το πρώτο βασικό χαρακτηριστικό του συστήματος αυτού θα ήταν ότι οποιαδήποτε αληθής πρόταση γι' αυτό τον κλάδο των μαθηματικών, π.χ. την αριθμοθεωρία, θα μπορούσε να αποδειχτεί μέσα από τα αξιώματά του. Αυτό είναι η πρώτη θεμελιώδης αρχή του προγράμματος του Hilbert, η αξίωση πληρότητας των αξιωμάτων, σύμφωνα με το οποίο οτιδήποτε είναι αληθές για τον συγκεκριμένο κλάδο των μαθηματικών προκύπτει, συναγεται βάσει αυστηρής μαθηματικής αξιωματικής μεθόδου, από τις βασικές του έννοιες-αρχές. Το δεύτερο χαρακτηριστικό του αξιωματικού συστήματος του Hilbert έγκειται στο ότι ακόμη και όταν δεν αφορά π.χ. φυσικούς αριθμούς, αλλά εντελώς αφηρημένες και πολύπλοκες μαθηματικές έννοιες, όπως οι έννοιες της συνολοθεωρίας, και πάλι το σύστημα δεν παύει να είναι καθαρά φορμαλιστικό, έχει δηλαδή μια πεπερασμένη συνδυαστική δομή. Εκείνο που ήλπιζε ο Hilbert ήταν ότι θα μπορούσε να αποδείξει με καθαρά πεπερασμένες συνδυαστικές μεθόδους ότι το σύστημα αυτό ήταν συμβιβαστό, ότι δεν εμφανίζε αντιφάσεις και αντινομίες. Μ' αυτό τον τρόπο νόμιζε ότι θα μπορούσε να απαντήσει στις επικρίσεις

Ο Αλέξανδρος Κεχρής γεννήθηκε στην Αθήνα το 1946. Σπούδασε μηχανολόγος-ηλεκτρολόγος στο Εθνικό Μετσόβειο Πολυτεχνείο, απ' όπου πήρε το δίπλωμά του το 1969. Έκανε μεταπτυχιακές σπουδές στο Πανεπιστήμιο της Καλιφόρνιας στο Λος Άντζελες (UCLA) και πήρε το Ph.D. στα μαθηματικά το 1972. Ήταν C.L.E. Moore Instructor στο Τεχνολογικό Ινστιτούτο της Μασσαχουσέτης (MIT) στο διάστημα 1972-1974, και από το 1974 διδάσκει στο Τμήμα Μαθηματικών του Τεχνολογικού Ινστιτούτου της Καλιφόρνιας (Caltech). Εξελέγη τακτικός καθηγητής το 1981, ενώ από το 1994 είναι πρόεδρος του Τμήματος. Το 1987 ανακηρύχθηκε Επίτιμος Διδάκτωρ του Μαθηματικού Τμήματος του Πανεπιστημίου Αθηνών. Τα ερευνητικά του ενδιαφέροντα εντοπίζονται στη μαθηματική λογική και τη συνολοθεωρία, καθώς και στην εφαρμογή και τη συσχέτιση αυτού του κλάδου με τη μαθηματική ανάλυση και άλλους κλάδους των μαθηματικών. Έχει δημοσιεύσει περίπου 80 ερευνητικές εργασίες και τρία βιβλία: *Descriptive Set Theory and the Structure of Sets of Uniqueness* (Cambridge University Press, 1989), μαζί με τον Alain Louveau, *Classical Descriptive Set Theory* (Springer Verlag, 1995), *The Descriptive Set Theory of Polish Group Actions* (Cambridge University Press, 1996), μαζί με τον Howard Becker.

θηματικές έννοιες, όπως οι έννοιες της συνολοθεωρίας, και πάλι το σύστημα δεν παύει να είναι καθαρά φορμαλιστικό, έχει δηλαδή μια πεπερασμένη συνδυαστική δομή. Εκείνο που ήλπιζε ο Hilbert ήταν ότι θα μπορούσε να αποδείξει με καθαρά πεπερασμένες συνδυαστικές μεθόδους ότι το σύστημα αυτό ήταν συμβιβαστό, ότι δεν εμφανίζε αντιφάσεις και αντινομίες. Μ' αυτό τον τρόπο νόμιζε ότι θα μπορούσε να απαντήσει στις επικρίσεις

πολλών μαθηματικών της εποχής για την εκ μέρους του χρησιμοποίηση αφηρημένων μαθηματικών εννοιών, εν αντιθέσει με τις κατασκευαστικές, ας τις ονομάσουμε έτσι, πεπερασμένες ιδέες που χρησιμοποιούσαν για τη θεμελίωση των μαθηματικών τον 19ο αιώνα. Έτσι, το πρόγραμμα του Hilbert για τη θεμελίωση των μαθηματικών πήρε την ακόλουθη μορφή: Δημιουργούμε αξιωματικά συστήματα, τα οποία στηρίζονται σε διατύπωση των αξιωμάτων τους σε αυστηρές φεορμαλιστικές γλώσσες, διατυπώνουμε αυστηρούς κανόνες συλλογισμού, με τους οποίους από τα αξιώματα προχωρούμε στα θεωρήματα, αποδεικνύουμε την πληρότητα των αξιωμάτων, και μετά, με καθαρά συνδυαστικούς, πεπερασμένους, κατα-

σκευαστικούς τρόπους, αποδεικνύουμε το συμβιβαστό του αξιωματικού συστήματος. Εδώ έχουμε τη δεύτερη θεμελιώδη αρχή του προγράμματος του Hilbert, την αξίωση της κατασκευαστικής απόδειξης της συμβιβαστότητας του αξιωματικού συστήματος. Ο Gödel με το πρώτο του θεώρημα απέδειξε τη μη πληρότητα τέτοιων αξιωματικών συστημάτων και με το δεύτερο τη μη κατασκευαστική απόδειξη της συμβιβαστότητας τους. Διότι, εάν υποθέσουμε, όπως ήλπιζε ο Hilbert, ότι κάποιος έπαιρνε

ένα αξιωματικό σύστημα, π.χ. για την αριθμοθεωρία —που είναι και το πρώτο πεδίο το οποίο αναπτύσσει κάποιος— και έβρισκε μια κατασκευαστική, πεπερασμένη, συνδυαστική απόδειξη ότι η θεωρία αυτή είναι συμβιβαστή, αυτή η απόδειξη θα μπορούσε να μεταφραστεί μέσα στο ίδιο το σύστημα· επομένως, θα κατέληγε στην απόδειξη της συμβιβαστότητας του συστήματος, η οποία θα ήταν «φτιαγμένη» μέσα στο ίδιο το σύστημα, πράγμα που το δεύτερο θεώρημα του Gödel απορρίπτει, αφού, σύμφωνα με αυτό, δεν μπορούμε σ' ένα δεδομένο σύστημα να αποδείξουμε τη συμβιβαστότητά του, χρησιμοποιώντας μεθόδους μέσα στο ίδιο το σύστημα. Επομένως, και οι δύο βασικές, θεμελιώδεις αρχές του προγράμματος του Hilbert αποδεικνύονται μη ισχύουσες, λόγω της αποδείξεως των θεωρημάτων του Gödel.

Ερ.: Ποια είναι η σημερινή εικόνα όσον αφορά την προσπάθεια θεμελιώσεως των μαθηματικών, όταν ως συνέπεια των θεωρημάτων του Gödel εμφανίζονται μη επιλύσιμα προβλήματα, π.χ. η υπόθεση του συνεχούς;

Απ.: Επιχειρώντας μια απλοποιημένη, κατά κάποιον τρόπο, περιγραφή, η θεμελίωση των μαθηματικών εμφανίζεται σήμερα ως εξής: Κατ' αρχήν, όλες οι γνωστές μαθηματικές έννοιες «εμφυτεύονται» σ' έναν συνολοθεωρητικό κόσμο, εξηγούνται δηλαδή με βάση την έννοια της θεωρίας των συνόλων. Η μαθηματοποίηση ενός κλάδου ουσιαστικά σημαίνει «μετάφρασή» του, ή στήριξή του

με βάση συνολοθεωρητικές έννοιες. Π.χ. όσον αφορά τη θεωρία των πιθανοτήτων, η οποία θεμελιώθηκε γύρω στο 1930 από τον Kolmogorov, μπορούμε να δούμε ότι αυτή στηρίζεται στη θεωρία του μέτρου, η οποία, με τη σειρά της, «ενσωματώνεται» στη συνολοθεωρία. Μέχρι τότε μπορούσε κάποιος να ισχυριστεί ότι υπήρχαν διάφορες έννοιες πιθανοτήτων για τις οποίες δεν ήταν σαφές το πώς ενσωματώνονταν στη συνολοθεωρία. Γενικότερα, μπορούμε να πούμε ότι από την εποχή που ο Cantor διατύπωσε τη συνολοθεωρία, η μια μετά την άλλη οι διάφορες μαθηματικές έννοιες οι οποίες πιο πριν υπήρχαν σε κάποιο διαισθητικό επίπεδο-στάδιο σιγά σιγά ενσωματώθηκαν και θεμελιώθηκαν στη θεωρία των συνόλων. Άρα,

η νέα θεμελίωση των μαθηματικών έγκειται στην αξιωματική τους θεμελίωση στη θεωρία συνόλων, η οποία γίνεται ως εξής: Υπάρχει η κλασική θεμελίωση, δηλαδή το αξιωματικό σύστημα ZFC (Zermelo-Fraenkel-Choice), η οποία αποτελείται από τα αξιώματα της θεωρίας Zermelo-Fraenkel και το αξίωμα της επιλογής. Επί τη βάσει αυτών των αξιωμάτων μπορεί κάποιος να αναπτύξει όλες τις συνολοθεωρητικές έννοιες και εν συνεχεία όλες τις μαθηματικές έννοιες, ούτως ώστε σ' αυτό το πλαίσιο να

συμπεριλάβει όλα τα σύγχρονα μαθηματικά. Ωστόσο, και για το συζητούμενο αξιωματικό σύστημα —το οποίο αποτελεί το καθολικό πλαίσιο, εντός του οποίου δεν θεμελιώνεται μόνον η συνολοθεωρία, αλλά όλα τα σύγχρονα μαθηματικά— δεν μπορεί παρά να ισχύει το θεώρημα της μη πληρότητας του Gödel. Αυτό σημαίνει ότι υπάρχουν μαθηματικά προβλήματα τα οποία είναι αδύνατον να λυθούν με τις κλασικές μεθόδους των μαθηματικών, δηλαδή εκείνες που περιλαμβάνονται στο αξιωματικό σύστημα ZFC. Επίσης, σύμφωνα με το δεύτερο θεώρημα του Gödel, δεν είναι δυνατόν να αποδείξουμε με οποιαδήποτε συνηθισμένη σήμερα μέθοδο, όχι μόνο με κατασκευαστική, το συμβιβαστό των αξιωμάτων του προαναφερθέντος συστήματος.

Έτσι όμως προκύπτει το εξής πολύ ενδιαφέρον ερώτημα: πώς είμαστε πεπεισμένοι, πώς γνωρίζουμε ότι τα χρησιμοποιούμενα σήμερα μαθηματικά είναι, κατά κάποιον τρόπο, συμβιβαστά; Ας μη συζητήσουμε όμως σε βάθος αυτό το θέμα· αρκούμαι μόνο στο να επισημάνω το γεγονός ότι τα αξιώματα του συστήματος ZFC αφορούν ορισμένες βασικές διαισθήσεις μας· δηλαδή υπάρχει κάποιος κόσμος διαισθητικής αντίληψης πίσω από αυτά τα αξιώματα, τα οποία εκφράζουν μερικές βασικές αρχές του. Έτσι, έχουμε αρκετή εμπιστοσύνη στο προαναφερθέν αξιωματικό σύστημα, και εκεί στηρίζουμε την πίστη μας για το συμβιβαστό των αξιωμάτων του και

κατά προέκταση για το ότι τα σημερινά μαθηματικά στην καθολικότητά τους είναι συμβιβαστά.

Επανερχόμενος στη συζήτηση για τις συνέπειες του πρώτου θεωρήματος του Gödel όσον αφορά την πληρότητα του αξιωματικού συστήματος ZFC, θα ήθελα να πω ότι ναι μεν ο Gödel αποδεικνύει ότι μπορεί να υπάρχουν μαθηματικές προτάσεις των οποίων ούτε το αληθές ούτε το ψευδές αποδεικνύεται στο πλαίσιο ενός δεδομένου αξιωματικού συστήματος, και εν προκειμένω του ZFC (και μάλιστα δίνει και συγκεκριμένα παραδείγματα, τα οποία έχουν τη μορφή μάλλον ερωτημάτων της λογικής), όμως το κρίσιμο ερώτημα είναι αν υπάρχουν κλασικά προβλήματα των μαθηματικών, δηλαδή προβλήματα που έχουν εμφανιστεί στους διάφορους κλάδους τους, τα οποία εμπίπτουν στην κατηγορία αυτή, δηλαδή είναι αναποκρίσιμα. Η απάντηση σ' αυτό το ερώτημα είναι θετική, και ως πρώτο συνταρακτικό παράδειγμα αυτού του είδους των προβλημάτων αναφέρω την «υπόθεση του συνεχούς». Το εν λόγω πρόβλημα έχει ιστορία πάνω από 100 χρόνια. Το πρωτοδιατύπωσε ο Cantor, ο οποίος αρχικά νόμισε εσφαλμένα ότι το είχε επιλύσει, για να το συμπεριλάβει στη συνέχεια ο Hilbert στον περίφημο κατάλογο των 23 άλυτων έως τότε προβλημάτων που πρότεινε το 1900 στο Διεθνές Συνέδριο των Μαθηματικών των Παρισίων.

Ερ.: Τι είναι ακριβώς η υπόθεση του συνεχούς, και ποια η σημασία της περίφημης απόδειξης του Paul Cohen τόσο όσον αφορά αυτήν, όσο και για τα μαθηματικά εν γένει;

Απ.: Όπως γνωρίζετε, ο Cantor επινόησε τη θεωρία των πληθάριθμων. Εισηγάγε τη θεωρία πληθάριθμων άπειρων συνόλων στα μαθηματικά και έθεσε το βασικό ερώτημα: ποιοι είναι οι δυνατοί πληθάριθμοι υποσυνόλων της ευθείας των πραγματικών αριθμών; Το πρώτο και σημαντικότερο αποτέλεσμα που παρήγαγε ο Cantor ήταν ότι ο πληθάριθμος της ευθείας των πραγματικών, δηλαδή ο αριθμός των στοιχείων της, είναι μεγαλύτερος από αυτόν των φυσικών αριθμών. Με άλλα λόγια, ο Cantor διατύπωσε τη θεωρία πληθάριθμων και απέδειξε ότι τα άπειρα σύνολα δεν είναι ίδια, αλλά διαφοροποιούνται ανάλογα με τον αριθμό των στοιχείων τους. Πιο συγκεκριμένα, πρώτα απέδειξε ότι υπάρχουν διάφορα σύνολα, όπως οι φυσικοί αριθμοί, οι ρητοί αριθμοί, οι αλγεβρικοί αριθμοί, οι οποίοι έχουν τον ίδιο πληθάριθμο με τους φυσικούς αριθμούς, πράγμα που οπωσδήποτε αποτέλεσε κάποια έκπληξη, διότι κατ' αρχήν φαίνεται ότι υπάρχουν π.χ. πολύ περισσότεροι ρητοί αριθμοί απ' ό,τι φυσικοί. Εν πάση περιπτώσει, αρχικά απέδειξε ότι υπάρχει μια ένα-προς-ένα απεικόνιση των φυσικών αριθμών προς τους ρητούς, αλλά και τους αλγεβρικούς, και μετά έθεσε το ερώτημα αν έχουν τον ίδιο πληθάριθμο με τους φυσικούς αριθμούς και οι πραγματικοί αριθμοί. Το πρώτο του μεγάλο αποτέλεσμα στη συνολοθεωρία ήταν ότι αυτό δεν συμβαίνει, ότι οι πραγματικοί αριθμοί είναι πολύ περισσότεροι από τους φυσικούς αριθμούς, ότι δεν υπάρχει καμία ένα-προς-ένα απεικόνιση μεταξύ φυσικών αριθμών και πραγματικών αριθμών. Όπως ήταν ευνόητο, το επόμενο ερώτημα που απασχόλησε τον Cantor ήταν ποιοι

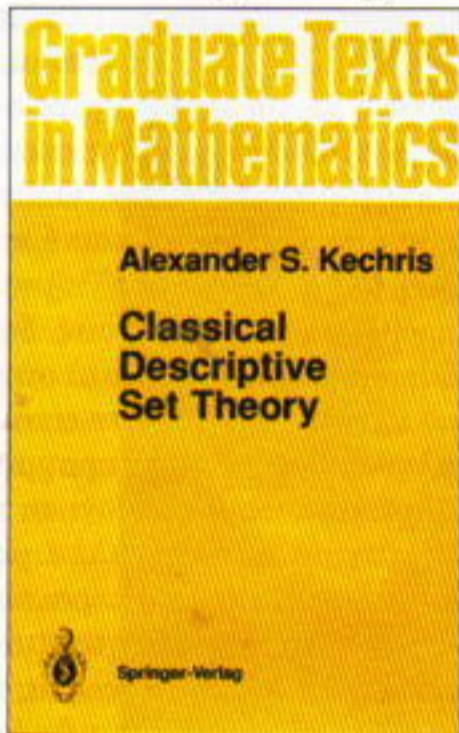
είναι οι πληθάριθμοι των υποσυνόλων των πραγματικών αριθμών. Εδώ κατ' αρχάς διακρίνουμε δύο κατηγορίες τέτοιων (άπειρων) συνόλων: Αφ' ενός μεν εκείνα τα σύνολα που έχουν ως στοιχεία πραγματικούς αριθμούς, τα οποία μπορούμε να φέρουμε σε ένα-προς-ένα απεικόνιση με τους φυσικούς (αυτοί λέγονται αριθμήσιμοι, και τα σύνολα τα οποία συγκροτούν ονομάζονται αριθμήσιμα σύνολα), και αφ' ετέρου τα σύνολα πραγματικών αριθμών, όπως π.χ. όλη η ευθεία των πραγματικών αριθμών ή ένα ανοικτό διάστημά της, τα οποία βρίσκονται σε ένα-προς-ένα απεικόνιση προς τους πραγματικούς αριθμούς. Με βάση τα ανωτέρω, ήταν φυσικό να διατυπώσει ο Cantor την εικασία ότι κάθε άπειρο σύνολο πραγματικών αριθμών είτε είναι ισοδύναμο, δηλαδή έχει τον ίδιο πληθάριθμο με τους φυσικούς αριθμούς, είτε έχει τον ίδιο πληθάριθμο με τους πραγματικούς αριθμούς. Αυτή είναι η εικασία της υπόθεσης του συνεχούς, σύμφωνα με την οποία κάθε σύνολο πραγματικών αριθμών είναι είτε πεπερασμένο είτε αριθμήσιμο είτε έχει τον ίδιο πληθάριθμο με τους πραγματικούς αριθμούς.

Ένας άλλος τρόπος να αντιμετωπίσουμε το πρόβλημα είναι ο εξής: Χρησιμοποιώντας τη θεωρία των πληθάριθμων του Cantor, αν πάρουμε εκείνους που είναι πληθάριθμοι άπειρων συνόλων, διαπιστώνουμε ότι υπάρχει ένας μικρότερος δυνατός, που είναι ο πληθάριθμος των φυσικών αριθμών, στον οποίο ο Cantor έδωσε το συμβολισμό \aleph_0 . Αυτός είναι ο μικρότερος πληθάριθμος άπειρου συνόλου. Ακολουθώντας απέδειξε, με βάση την ίδια θεωρία, ότι μετά τον πρώτο αυτό δυνατό άπειρο πληθάριθμο υπάρχει και ένας αμέσως μεγαλύτερος, στον οποίο έδωσε το όνομα \aleph_1 . Αυτός είναι ο μικρότερος πληθάριθμος ενός μη αριθμήσιμου συνόλου. Και μετά υπάρχει ένας αμέσως μεγαλύτερος από αυτόν, τον οποίο συμβόλισε με \aleph_2 , κ.λπ. Λοιπόν, η εικασία του συνεχούς διατυπώνεται διαφορετικά ως εξής: ο πληθάριθμος του συνεχούς, δηλαδή της ευθείας των πραγματικών αριθμών, είναι ακριβώς ο πρώτος μη αριθμήσιμος πληθάριθμος, δηλαδή το \aleph_1 . Και επειδή ο Cantor, χρησιμοποιώντας την έννοια του δυναμοσυνόλου, συμβολίζει τον πληθάριθμο των πραγματικών αριθμών με 2^{\aleph_0} , η υπόθεση του συνεχούς παίρνει τη μορφή της εξίσωσης: $2^{\aleph_0} = \aleph_1$. Δηλαδή ο πληθάριθμος του συνεχούς είναι ο πρώτος μη αριθμήσιμος πληθάριθμος, ο οποίος είναι ο \aleph_1 . Εκείνο που αποδείχτηκε, αφ' ενός μεν από τον Gödel, το 1937 περίπου, και αφ' ετέρου από το Cohen, το 1963, είναι ότι η ανωτέρω υπόθεση είναι αναποκρίσιμη στη συνολοθεωρία των Zermelo-Fraenkel-Choice με το αξίωμα της επιλογής ούτε μπορεί κάποιος να αποδείξει την υπόθεση του συνεχούς ούτε μπορεί όμως και να την απορρίψει. Πιο συγκεκριμένα, ο Gödel απέδειξε ότι η υπόθεση του συνεχούς είναι συμβιβαστή με τα αξιώματα της κλασικής συνολοθεωρίας ZFC, δηλαδή ότι μπορούμε να την προσθέσουμε σ' αυτά τα αξιώματα, χωρίς να προκύπτει αντίφαση, ενώ ο Cohen, με το θεώρημα που απέδειξε το 1963, συμπλήρωσε την εργασία του Gödel, αποδεικνύοντας ότι δεν μπορούμε να αποδείξουμε την υπόθεση του συνεχούς, δηλαδή ότι μπορούμε να προσθέσουμε συμβιβαστά στα αξιώματα την άρνησή της.

Ερ.: Επιτρέψτε μου να σας διακόψω σ' αυτό το σημείο και να σας παρακαλέσω να μας εξηγήσετε, με απλά λόγια, τις μεθόδους που χρησιμοποίησαν οι Gödel και Cohen στις αποδείξεις των προαναφερθέντων θεωρημάτων τους. Επίσης, ποιων περαιτέρω εφαρμογών έτυχε η μέθοδος εξαναγκασμού (*forcing*) που ακολούθησε ο Cohen;

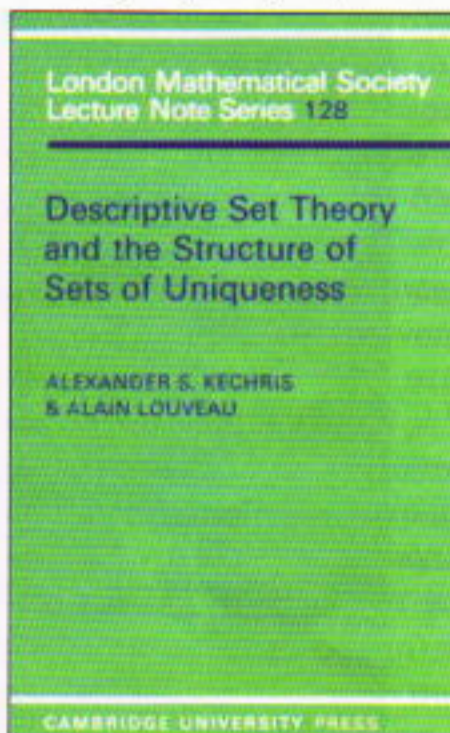
Απ.: Και τα δύο θεωρήματα αποδεικνύονται με μεθόδους που, τουλάχιστον από λογικής απόψεως, είναι αντίστοιχες με τις μεθόδους τις οποίες χρησιμοποιούμε προκειμένου με βάση την ευκλείδεια γεωμετρία να επιτύχουμε τη θεμελίωση μη ευκλείδειων γεωμετριών. Δηλαδή ξεκινάμε από ένα μοντέλο, αυτό της κλασικής συνολοθεωρίας, και με βάση αυτό δημιουργούμε δύο νέα διαφορετικά μοντέλα, ένα στο οποίο ισχύει η υπόθεση του συνεχούς και ένα στο οποίο δεν ισχύει, όπως ακριβώς, όσον αφορά τη γεωμετρία, ξεκινάμε από ένα μοντέλο της ευκλείδειας γεωμετρίας και δημιουργούμε με βάση αυτό μοντέλα μη ευκλείδειων γεωμετριών. Επομένως, στην περίπτωση αυτή αποδεικνύεται το σχετικά συμβιβαστό.

Πιο συγκεκριμένα, η μέθοδος του Gödel μοιάζει κάπως με τον τρόπο που κάποιος αποδεικνύει την ύπαρξη μοντέλου της μη ευκλείδειας γεωμετρίας επί τη βάσει ενός δεδομένου μοντέλου της ευκλείδειας γεωμετρίας, διότι, όπως για τη θεμελίωση μη ευκλείδειων γεωμετριών αλλάζουν οι έννοιες π.χ. του σημείου, της γραμμής κ.λπ. της ευκλείδειας γεωμετρίας, έτσι και ο Gödel πήρε ένα μοντέλο της κλασικής συνολοθεωρίας ZFC και μέσα σ' αυτό δημιούργησε ένα μοντέλο της ίδιας θεωρίας, στο οποίο ίσχυε η υπόθεση του συνεχούς. Για να καταλάβουν οι αναγνώστες του *Quantum*, πρέπει να πούμε ότι η κλασική συνολοθεωρία στηρίζεται στις ακόλουθες δύο βασικές μη ορισμένες έννοιες (ανάλογες εκείνων της γραμμής, του σημείου κ.λπ. για τη γεωμετρία): την έννοια του συνόλου και την έννοια του «ανήκειν», που δηλώνει μια βασική σχέση μεταξύ συνόλων, ήτοι ότι το ένα σύνολο είναι στοιχείο ενός άλλου συνόλου. Αυτό που έκανε ο Gödel ήταν ότι πήρε έναν κόσμο συνόλων τα οποία ικανοποιούν τα αξιώματα ZFC και τροποποίησε την έννοια του συνόλου. Ακριβέστερα, όπως στη γεωμετρία, αν, αντί για τα σημεία ενός επιπέδου, πάρουμε τα σημεία ενός ανοικτού δίσκου, «κατασκευάζουμε» μια υπερβολική γεωμετρία, έτσι και ο Gödel πήρε μια υποκλάση των προαναφερθέντων συνόλων, άφησε την έννοια του «ανήκειν» την ίδια και απέδειξε ότι αυτή η νέα κλάση υποσυνόλων, εφοδιασμένη με απaráλλακτη την έννοια του «ανήκειν», ικανοποιεί όλα τα αξιώματα της συνολοθεωρίας ZFC, και επιπλέον την υπόθεση του συνεχούς. Η εν λόγω μέθοδος λέγεται μέθοδος των εσωτερικών μοντέ-

λων, διότι το νέο μοντέλο που δημιουργείται είναι μια εσωτερική υποκλάση του αρχικού μοντέλου.

Η μέθοδος του Cohen είναι αντίθετη από αυτήν του Gödel, και είναι η εξής: Ξεκινά κάποιος από ένα μοντέλο στο οποίο προσθέτει ορισμένα νέα «αντικείμενα» (τα αποκαλούμενα αντικείμενα-γεννήτορες ή σύνολα-γεννήτορες), και «κατασκευάζει» έτσι ένα διευρυμένο μοντέλο, για το οποίο αποδεικνύει ότι ισχύουν όλα τα κλασικά αξιώματα, πλην όμως η υπόθεση του συνεχούς δεν είναι σωστή, είναι λανθασμένη· δηλαδή, αποδεικνύει ότι μπορούμε να προσθέσουμε συμβιβαστά στα αξιώματα την άρνηση της εν λόγω εικασίας. Η μέθοδος αυτή, η μέθοδος του εξαναγκασμού, είναι αρκετά τεχνική, και γι' αυτό

δεν θα επιχειρήσω να την εξηγήσω αναλυτικά τώρα. Εκείνο που αξίζει να πω, και με το οποίο απαντώ στο δεύτερο σκέλος του ερωτήματός σας, που αφορούσε τη σημασία της μεθόδου του εξαναγκασμού για την έρευνα στα μαθηματικά, είναι ότι η μέθοδος αυτή εφαρμόζεται και σ' ένα πλήθος άλλα προβλήματα της συνολοθεωρίας, της άλγεβρας, της τοπολογίας, της ανάλυσης κ.λπ. τα οποία έχει αποδειχτεί ότι δεν επιλύονται επί τη βάσει των

κλασικών μαθηματικών. Π.χ. ένα σημαντικό πρόβλημα ήταν αν το ίδιο το αξίωμα της επιλογής μπορεί να αποδειχτεί επί τη βάσει των υπόλοιπων αξιωμάτων. Αποδεικνύεται, λοιπόν, με το συνδυασμό των μεθόδων του Cohen και του Gödel, ότι το αξίωμα της επιλογής είναι αναποκρίσιμο, δηλαδή ούτε αποδεικνύεται ότι είναι σωστό ούτε ότι είναι λανθασμένο, με βάση τα άλλα αξιώματα. Ένα άλλο παράδειγμα εφαρμογής της μεθόδου του Cohen αφορά ένα σημαντικό αποτέλεσμα στην ανάλυση. Πρόκειται για το γνωστό πρόβλημα του Karlsky στη θεωρία αλγεβρών τελεστών, σύμφωνα με την υπόθεση του οποίου ορισμένοι ομοιομορφισμοί μεταξύ αλγεβρών είναι αυτομάτως συνεχείς. Αποδείχτηκε ότι το εν λόγω πρόβλημα είναι αναποκρίσιμο, όπως αποδείχτηκε αναποκρίσιμο και το πρόβλημα του Whitehead στη θεωρία των αβελιανών ομάδων. Υπάρχουν και πολλά άλλα τέτοια παραδείγματα. Συμπερασματικά, η μέθοδος του Cohen χρησιμοποιείται κυρίως για να αποδεικνύεται ότι ορισμένα μαθηματικά προβλήματα είναι αναποκρίσιμα επί τη βάσει των κλασικών αξιωμάτων, δηλαδή αποτελούν παραδείγματα που καλύπτονται από το πρώτο θεώρημα του Gödel. Ένα άλλο στοιχείο, που είναι πολύ ενδιαφέρον και αναπάντεχο, είναι ότι η μέθοδος του Cohen που επινοήθηκε για να αποδεικνύεται λογικά ότι κάποιο πρόβλημα είναι αναποκρίσιμο σ' ένα ορισμένο αξιωματικό σύστημα, χρησιμοποιείται σήμερα και μ' έναν άλλο τρόπο, ήτοι σαν αποδεικτική μέθοδος νέων θεωρημάτων εντός του πλαισίου της κλασικής συνολοθεωρίας!

Ερ.: Πώς όμως αντιμετωπίζει η σύγχρονη συνολοθεωρία το ζήτημα των αναποκρίσιμων προβλημάτων, π.χ. της υπόθεσης του συνεχούς, κ.ά.;

Απ.: Το ερώτημά σας είναι πολύ ενδιαφέρον. Υπάρχει μια κατηγορία μαθηματικών η οποία ασχολούμενη είτε με τη θεμελίωση των μαθηματικών, είτε με την έρευνα σε διάφορους κλάδους τους, π.χ. άλγεβρα, τοπολογία κ.λπ., θεωρεί ότι τελικά καταλήγουμε να μελετάμε διαφορετικά μοντέλα μαθηματικών. Έτσι, σ' ένα μοντέλο είναι δυνατόν η υπόθεση του συνεχούς να αληθεύει, ενώ σ' ένα άλλο όχι, σ' ένα ορισμένο σύστημα αξιωμάτων η υπόθεση του Whitehead να ισχύει, ενώ σ' ένα άλλο να αποδεικνύεται εσφαλμένη. Πρόκειται για μια κάπως φορμαλιστική άποψη, σύμφωνα με την οποία μελετάμε απλώς ορισμένα αξιώματα και τα συμπεράσματά τους, και δεν ενδιαφερόμαστε να καταλήξουμε σε ένα ομοιογενές σύστημα ενοποιημένων αξιωμάτων για το σύνολο των μαθηματικών. Προσωπικά δεν συμμαρίζομαι αυτή την άποψη.

Σύμφωνα με την άλλη άποψη, ορισμένα προβλήματα είναι αναποκρίσιμα, δεν επιλύονται στα κλασικά συστήματα, διότι τα βασικά αξιώματα της συνολοθεωρίας δεν είναι παρά μερικές μόνον απλές αλλά ελλιπείς αρχές για τον διαισθητικό κόσμο των συνόλων. Απλώς, το ότι διατυπώθηκαν αυτά τα αξιώματα, στην αρχή του αιώνα, από τον Zermelo και μετά συμπληρώθηκαν από τον Fraenkel

τους. Η εικασία π.χ. του συνεχούς αφορά τη δομή ενός τυχαίου γενικού συνόλου πραγματικών αριθμών, διότι πρόκειται για τον δυνατό του πληθάριθμο. Από την άλλη πλευρά, στα μαθηματικά, στην ανάλυση, την τοπολογία κ.λπ., δεν μελετάμε συνήθως τυχαία σύνολα πραγματικών αριθμών (ή και άλλων χώρων, π.χ. μιγαδικών, χώρων Banach κ.λπ.), αλλά σύνολα πραγματικών αριθμών τα οποία είναι απλά, δηλαδή διαστήματα, ανοικτά σύνολα που είναι ένωση διαστημάτων, κλειστά σύνολα που είναι τα συμπληρώματα των ανοικτών συνόλων, σύνολα Borel που συναντάμε στη θεωρία μέτρου και την πιθανοθεωρία κ.λπ. Με δυο λόγια, σύνολα που επιδέχονται ορισμού. Υπάρχει, λοιπόν, μια διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στα ορίσιμα και τα μη ορίσιμα ή γενικά σύνολα. Μπορούμε, κατά συνέπεια, να αναρωτηθούμε για την ισχύ ή μη της υπόθεσης του συνεχούς και άλλων παρεμφερών προβλημάτων εντός καθεμίας από τις δύο αυτές κατηγορίες συνόλων. Όσον αφορά τα ορίσιμα σύνολα, ήδη από την εποχή του Cantor είχαν δοθεί απαντήσεις σε μερικά από τα προβλήματα. Ο ίδιος ο Cantor έλυσε το πρόβλημα του συνεχούς, δηλαδή το πρόβλημα του πληθαρίθμου για τα κλειστά σύνολα. Απέδειξε ότι κάθε άπειρο κλειστό σύνολο είτε είναι αριθμήσιμο είτε έχει τον ίδιο πληθάριθμο με τους πραγματικούς αριθμούς. Επομένως, όταν κάποιος περιορίσει το πεδίο, δηλαδή δεν «εργαστεί» με τυχαία σύνολα, αλλά με ορίσιμα, εφόσον τ \bar{c}

Date	Description	Amount
1890
1891
1892
1893
1894
1895
1896
1897
1898
1899
1900
1901
1902
1903
1904
1905
1906
1907
1908
1909
1910
1911
1912
1913
1914
1915
1916
1917
1918
1919
1920
1921
1922
1923
1924
1925
1926
1927
1928
1929
1930
1931
1932
1933
1934
1935
1936
1937
1938
1939
1940
1941
1942
1943
1944
1945
1946
1947
1948
1949
1950
1951
1952
1953
1954
1955
1956
1957
1958
1959
1960
1961
1962
1963
1964
1965
1966
1967
1968
1969
1970
1971
1972
1973
1974
1975
1976
1977
1978
1979
1980
1981
1982
1983
1984
1985
1986
1987
1988
1989
1990
1991
1992
1993
1994
1995
1996
1997
1998
1999
2000
2001
2002
2003
2004
2005
2006
2007
2008
2009
2010
2011
2012
2013
2014
2015
2016
2017
2018
2019
2020
2021
2022
2023
2024
2025
2026
2027
2028
2029
2030
2031
2032
2033
2034
2035
2036
2037
2038
2039
2040
2041
2042
2043
2044
2045
2046
2047
2048
2049
2050
2051
2052
2053
2054
2055
2056
2057
2058
2059
2060
2061
2062
2063
2064
2065
2066
2067
2068
2069
2070
2071
2072
2073
2074
2075
2076
2077
2078
2079
2080
2081
2082
2083
2084
2085
2086
2087
2088
2089
2090
2091
2092
2093
2094
2095
2096
2097
2098
2099
2100

THE AUTHORS OF *THE GREAT WALL*

The first part of the paper discusses the importance of the research and the objectives of the study. It highlights the need for a comprehensive understanding of the research area and the specific goals that the study aims to achieve. The second part of the paper provides a detailed overview of the methodology used in the study, including the data collection methods, the sample size, and the statistical techniques employed. The third part of the paper presents the results of the study, which are discussed in the context of the research objectives and the existing literature. The final part of the paper concludes the study and provides some suggestions for future research.

The first part of the paper discusses the importance of the research and the objectives of the study. It highlights the need for a comprehensive understanding of the research area and the specific goals that the study aims to achieve. The second part of the paper provides a detailed overview of the methodology used in the study, including the data collection methods, the sample size, and the statistical techniques employed. The third part of the paper presents the results of the study, which are discussed in the context of the research objectives and the existing literature. The final part of the paper concludes the study and provides some suggestions for future research.

THE FUTURE

BY [Name]

The first part of the article discusses the current state of the industry and the challenges it faces. It highlights the need for innovation and the role of technology in driving growth. The author notes that while there are many opportunities, there are also significant barriers to entry and a need for strategic planning.

The second part of the article explores the impact of global trends and how they are shaping the future of the industry. It discusses the importance of understanding local markets and the role of government policy in creating a favorable environment for business.

The third part of the article provides a detailed analysis of the key players in the industry and their strategies. It examines the competitive landscape and the ways in which these companies are positioning themselves for the future.

The fourth part of the article offers insights into the future of the industry and the opportunities that will arise. It discusses the potential for new markets and the role of emerging technologies in creating new products and services.

The fifth part of the article provides a detailed analysis of the key players in the industry and their strategies. It examines the competitive landscape and the ways in which these companies are positioning themselves for the future.

The sixth part of the article offers insights into the future of the industry and the opportunities that will arise. It discusses the potential for new markets and the role of emerging technologies in creating new products and services.

The seventh part of the article provides a detailed analysis of the key players in the industry and their strategies. It examines the competitive landscape and the ways in which these companies are positioning themselves for the future.

The eighth part of the article offers insights into the future of the industry and the opportunities that will arise. It discusses the potential for new markets and the role of emerging technologies in creating new products and services.

The ninth part of the article provides a detailed analysis of the key players in the industry and their strategies. It examines the competitive landscape and the ways in which these companies are positioning themselves for the future.

The tenth part of the article offers insights into the future of the industry and the opportunities that will arise. It discusses the potential for new markets and the role of emerging technologies in creating new products and services.

新聞

2023年10月27日

【本報訊】香港政府昨日（廿六日）宣布，將由下月一日起，將全港的「雙程雙語」小學，由目前的百分之三點七，增加至百分之五點五。這項決定是根據《基本法》第九十二條，旨在加強中小學的全國語文教育，提高學生的中文水平，以更好地融入社會。

據悉，目前全港共有約一百五十間「雙程雙語」小學，學生人數約為十萬人。政府表示，這項措施將有助於提高學生的中文水平，並促進學校與社會的溝通。此外，政府還將加強對這些學校的資助，以確保教學質量。

這項決定得到了社會各界的廣泛支持。許多家長和教育工作者認為，這將有助於提高學生的中文水平，並促進學校與社會的溝通。然而，也有一些人擔心，這可能會導致學校的教學質量下降，因為學校需要投入更多的資源來提高中文水平。

【本報訊】香港政府昨日（廿六日）宣布，將由下月一日起，將全港的「雙程雙語」小學，由目前的百分之三點七，增加至百分之五點五。這項決定是根據《基本法》第九十二條，旨在加強中小學的全國語文教育，提高學生的中文水平，以更好地融入社會。

據悉，目前全港共有約一百五十間「雙程雙語」小學，學生人數約為十萬人。政府表示，這項措施將有助於提高學生的中文水平，並促進學校與社會的溝通。此外，政府還將加強對這些學校的資助，以確保教學質量。

這項決定得到了社會各界的廣泛支持。許多家長和教育工作者認為，這將有助於提高學生的中文水平，並促進學校與社會的溝通。然而，也有一些人擔心，這可能會導致學校的教學質量下降，因為學校需要投入更多的資源來提高中文水平。

【本報訊】香港政府昨日（廿六日）宣布，將由下月一日起，將全港的「雙程雙語」小學，由目前的百分之三點七，增加至百分之五點五。這項決定是根據《基本法》第九十二條，旨在加強中小學的全國語文教育，提高學生的中文水平，以更好地融入社會。

據悉，目前全港共有約一百五十間「雙程雙語」小學，學生人數約為十萬人。政府表示，這項措施將有助於提高學生的中文水平，並促進學校與社會的溝通。此外，政府還將加強對這些學校的資助，以確保教學質量。

這項決定得到了社會各界的廣泛支持。許多家長和教育工作者認為，這將有助於提高學生的中文水平，並促進學校與社會的溝通。然而，也有一些人擔心，這可能會導致學校的教學質量下降，因為學校需要投入更多的資源來提高中文水平。

THE
MAGAZINE

Magazine cover title

Special Double Issue

Volume 10, Number 1

 The first column of text on the page, containing several paragraphs of content.

The second column of text on the page, containing several paragraphs of content.

The third column of text on the page, containing several paragraphs of content.

RESEARCH

THE NEW MOBILE APP, LAUNCHED IN 2014, IS THE FIRST OF ITS KIND TO OFFER A PERSONALIZED LIST OF RECOMMENDED PRODUCTS TO BUY

“We’re not just selling products, we’re selling a lifestyle,” says the company’s chief marketing officer, David H. Johnson. “We’re not just selling products, we’re selling a lifestyle.” The company’s marketing strategy is focused on creating a sense of community and belonging among its customers. This is achieved through a combination of social media, email marketing, and in-store events. The company’s marketing budget is approximately \$10 million per year, with a focus on digital marketing and social media advertising.

“We’re not just selling products, we’re selling a lifestyle,” says the company’s chief marketing officer, David H. Johnson. “We’re not just selling products, we’re selling a lifestyle.” The company’s marketing strategy is focused on creating a sense of community and belonging among its customers. This is achieved through a combination of social media, email marketing, and in-store events. The company’s marketing budget is approximately \$10 million per year, with a focus on digital marketing and social media advertising.

Expanding on the long-term plan

By [Name]

[Date]

[Blurred text column on the left side of the page]

Figure 1 shows the geometry of the problem. The domain is a circular cross-section of a cylinder. The coordinate system is defined with the origin at the center of the circle. The radial coordinate is r and the angular coordinate is θ . The domain is divided into two regions by a vertical line at $\theta = \pi/2$. The region to the left of this line is labeled 'Region I' and the region to the right is labeled 'Region II'. The boundary conditions are specified as follows: at $r = 0$, the function is finite; at $r = R$, the function is zero; at $\theta = 0$ and $\theta = \pi$, the function is zero; and at $\theta = \pi/2$, the function is continuous and its derivative is zero.

The problem is solved using the method of separation of variables. The solution is assumed to be of the form $u(r, \theta) = R(r)\Theta(\theta)$. Substituting this into the Laplace equation and separating the variables leads to two ordinary differential equations. The radial equation is a Bessel equation of order n , and the angular equation is a simple harmonic oscillator equation. The boundary conditions are used to determine the eigenvalues and the corresponding eigenfunctions. The final solution is a sum of these eigenfunctions, weighted by coefficients determined by the boundary conditions.

The solution is then used to calculate the values of the function at various points in the domain. The results are shown in Figure 2, which is a plot of the function $u(r, \theta)$ versus r and θ . The plot shows that the function is zero along the boundary $r = R$ and $\theta = 0, \pi$, and is maximum at the center $r = 0, \theta = \pi/2$.

The maximum value of the function is found by setting the derivative of the function with respect to the independent variable equal to zero and solving for the independent variable. This gives the value of r at which the function is maximum. The corresponding value of θ is $\pi/2$. The maximum value of the function is then calculated by substituting these values into the function.

The first graph illustrates a non-linear relationship where the dependent variable increases to a maximum and then decreases. The second graph shows a direct, linear relationship between the two variables. The third graph also shows a non-linear relationship, similar to the first, but with a different rate of change.

These graphs represent different types of functions commonly used in mathematics and science to model real-world phenomena. The linear graph is the simplest, while the non-linear graphs show more complex relationships.

The first graph shows a curve that starts at the origin, rises to a peak, and then falls. This is characteristic of a downward-opening parabola. The second graph is a straight line with a positive slope, representing a linear function. The third graph shows a curve that starts at the origin, rises to a peak, and then falls, similar to the first graph but with a different shape.

The linear graph is the simplest, while the non-linear graphs show more complex relationships. The first and third graphs represent quadratic functions, while the second represents a linear function.

These graphs are used to visualize the relationship between variables and to identify the type of function that best describes the data. The linear graph is the simplest, while the non-linear graphs show more complex relationships.

Japan in distress

How the Japanese government's policies are affecting the economy

BY DAVID BELMONT

Japan's economy is in a state of deep distress. The country's growth rate has fallen to a historic low of 0.1% in 2009, and is expected to remain near zero for the foreseeable future. This is a stark contrast to the rapid growth of the 1980s and 1990s, which saw Japan become the world's second-largest economy. The current economic crisis is the result of a combination of factors, including a global recession, a sharp decline in exports, and a series of natural disasters, including the earthquake and tsunami in March 2011. The government's response to the crisis has been a mix of fiscal and monetary stimulus, but these measures have had limited success in reviving the economy. The Japanese government has implemented a series of fiscal stimulus packages, totaling over 100 trillion yen, to support the economy. However, these measures have led to a significant increase in public debt, which is now over 200% of GDP. The government has also implemented a series of monetary stimulus measures, including quantitative easing, to lower interest rates and encourage lending. However, these measures have had limited success in stimulating the economy, as businesses remain cautious and consumers are reluctant to spend. The current economic situation in Japan is a result of a combination of factors, including a global recession, a sharp decline in exports, and a series of natural disasters. The government's response to the crisis has been a mix of fiscal and monetary stimulus, but these measures have had limited success in reviving the economy. The Japanese government has implemented a series of fiscal stimulus packages, totaling over 100 trillion yen, to support the economy. However, these measures have led to a significant increase in public debt, which is now over 200% of GDP. The government has also implemented a series of monetary stimulus measures, including quantitative easing, to lower interest rates and encourage lending. However, these measures have had limited success in stimulating the economy, as businesses remain cautious and consumers are reluctant to spend.

The Japanese government's policies are having a significant impact on the economy. The current economic situation in Japan is a result of a combination of factors, including a global recession, a sharp decline in exports, and a series of natural disasters. The government's response to the crisis has been a mix of fiscal and monetary stimulus, but these measures have had limited success in reviving the economy. The Japanese government has implemented a series of fiscal stimulus packages, totaling over 100 trillion yen, to support the economy. However, these measures have led to a significant increase in public debt, which is now over 200% of GDP. The government has also implemented a series of monetary stimulus measures, including quantitative easing, to lower interest rates and encourage lending. However, these measures have had limited success in stimulating the economy, as businesses remain cautious and consumers are reluctant to spend. The current economic situation in Japan is a result of a combination of factors, including a global recession, a sharp decline in exports, and a series of natural disasters. The government's response to the crisis has been a mix of fiscal and monetary stimulus, but these measures have had limited success in reviving the economy. The Japanese government has implemented a series of fiscal stimulus packages, totaling over 100 trillion yen, to support the economy. However, these measures have led to a significant increase in public debt, which is now over 200% of GDP. The government has also implemented a series of monetary stimulus measures, including quantitative easing, to lower interest rates and encourage lending. However, these measures have had limited success in stimulating the economy, as businesses remain cautious and consumers are reluctant to spend.

The current economic situation in Japan is a result of a combination of factors, including a global recession, a sharp decline in exports, and a series of natural disasters. The government's response to the crisis has been a mix of fiscal and monetary stimulus, but these measures have had limited success in reviving the economy. The Japanese government has implemented a series of fiscal stimulus packages, totaling over 100 trillion yen, to support the economy. However, these measures have led to a significant increase in public debt, which is now over 200% of GDP. The government has also implemented a series of monetary stimulus measures, including quantitative easing, to lower interest rates and encourage lending. However, these measures have had limited success in stimulating the economy, as businesses remain cautious and consumers are reluctant to spend. The current economic situation in Japan is a result of a combination of factors, including a global recession, a sharp decline in exports, and a series of natural disasters. The government's response to the crisis has been a mix of fiscal and monetary stimulus, but these measures have had limited success in reviving the economy. The Japanese government has implemented a series of fiscal stimulus packages, totaling over 100 trillion yen, to support the economy. However, these measures have led to a significant increase in public debt, which is now over 200% of GDP. The government has also implemented a series of monetary stimulus measures, including quantitative easing, to lower interest rates and encourage lending. However, these measures have had limited success in stimulating the economy, as businesses remain cautious and consumers are reluctant to spend.

THE [Illegible] [Illegible]

[Illegible text block]

[Illegible]

[Illegible text column 1]

[Illegible text column 2]

[Illegible text column 3]

Date	Description	Amount
1890
1891
1892
1893
1894
1895
1896
1897
1898
1899
1900
1901
1902
1903
1904
1905
1906
1907
1908
1909
1910
1911
1912
1913
1914
1915
1916
1917
1918
1919
1920
1921
1922
1923
1924
1925
1926
1927
1928
1929
1930
1931
1932
1933
1934
1935
1936
1937
1938
1939
1940
1941
1942
1943
1944
1945
1946
1947
1948
1949
1950
1951
1952
1953
1954
1955
1956
1957
1958
1959
1960
1961
1962
1963
1964
1965
1966
1967
1968
1969
1970
1971
1972
1973
1974
1975
1976
1977
1978
1979
1980
1981
1982
1983
1984
1985
1986
1987
1988
1989
1990
1991
1992
1993
1994
1995
1996
1997
1998
1999
2000
2001
2002
2003
2004
2005
2006
2007
2008
2009
2010
2011
2012
2013
2014
2015
2016
2017
2018
2019
2020
2021
2022
2023
2024
2025
2026
2027
2028
2029
2030
2031
2032
2033
2034
2035
2036
2037
2038
2039
2040
2041
2042
2043
2044
2045
2046
2047
2048
2049
2050
2051
2052
2053
2054
2055
2056
2057
2058
2059
2060
2061
2062
2063
2064
2065
2066
2067
2068
2069
2070
2071
2072
2073
2074
2075
2076
2077
2078
2079
2080
2081
2082
2083
2084
2085
2086
2087
2088
2089
2090
2091
2092
2093
2094
2095
2096
2097
2098
2099
2100

Impact of the 2008 financial crisis on the UK economy

Journal of Economic Surveys (2009) 23, 1–30

© 2009 The Author

Abstract. This paper provides a comprehensive overview of the impact of the 2008 financial crisis on the UK economy. It examines the effects on output, employment, and inflation, and discusses the role of monetary and fiscal policy in the response.

The 2008 financial crisis had a profound impact on the UK economy. Output fell sharply, and unemployment rose significantly. The Bank of England responded by cutting interest rates and providing liquidity support to the financial system.

The UK government implemented a series of fiscal measures to support the economy, including a large increase in public spending and a reduction in taxes. These measures helped to stabilize the economy and prevent a deeper recession.

Variable	2007	2008	2009	2010	2011
GDP (billions of £)	1400	1350	1300	1350	1400
Unemployment (%)	5.5	7.5	7.8	7.5	7.2
Inflation (%)	3.5	1.5	1.0	2.5	3.0
Bank of England rate (%)	5.5	5.5	1.0	1.0	1.0
Public spending (billions of £)	100	110	120	130	140
Tax revenue (billions of £)	150	145	140	145	150

The absorbance of the solution was measured at various wavelengths, and the results are shown in Figure 1. The absorbance increases sharply from 250 nm to 300 nm, reaching a maximum of approximately 0.9 at 300 nm. The absorbance then decreases gradually as the wavelength increases towards 400 nm, reaching about 0.4 at 400 nm.

The maximum absorbance of the solution is observed at 300 nm, which is characteristic of the absorption maximum of the compound. The absorbance values at other wavelengths are significantly lower, indicating that the compound absorbs light most strongly in the 250-350 nm range.

The absorbance of the solution is directly proportional to the concentration of the compound, as shown in Figure 2. The absorbance increases linearly with concentration, indicating that the compound follows Beer's Law. The absorbance values are approximately 0.1, 0.2, 0.3, 0.4, 0.5, 0.6, 0.7, 0.8, and 0.9 for concentrations of 0.1, 0.2, 0.3, 0.4, 0.5, 0.6, 0.7, 0.8, and 0.9, respectively.

THE NEW YORK TIMES

Published daily except on Sundays and public holidays. Price 15 cents per copy. Subscription price \$5.00 per year in advance.

FRIDAY, OCTOBER 10, 1936

U. S. AID TO POLAND
 The United States government today announced that it had agreed to lend Poland \$100,000,000 to help her meet her obligations under the Lend-Lease Act. The loan is the largest ever made by the United States to a foreign country.

The loan is to be repaid in kind, that is, in goods and services. It is to be used for the purchase of raw materials and other commodities which are essential to the production of war materiel. The loan is to be made in the form of a loan guarantee, which will enable the United States to purchase the goods and services from Poland.

U. S. AID TO POLAND
 The United States government today announced that it had agreed to lend Poland \$100,000,000 to help her meet her obligations under the Lend-Lease Act. The loan is the largest ever made by the United States to a foreign country.

The loan is to be repaid in kind, that is, in goods and services. It is to be used for the purchase of raw materials and other commodities which are essential to the production of war materiel. The loan is to be made in the form of a loan guarantee, which will enable the United States to purchase the goods and services from Poland.

U. S. AID TO POLAND
 The United States government today announced that it had agreed to lend Poland \$100,000,000 to help her meet her obligations under the Lend-Lease Act. The loan is the largest ever made by the United States to a foreign country.

The loan is to be repaid in kind, that is, in goods and services. It is to be used for the purchase of raw materials and other commodities which are essential to the production of war materiel. The loan is to be made in the form of a loan guarantee, which will enable the United States to purchase the goods and services from Poland.

The first part of the document discusses the importance of maintaining accurate records of all transactions. It emphasizes that proper record-keeping is essential for ensuring the integrity and transparency of the financial system. This section also outlines the various methods used to collect and analyze data, highlighting the role of technology in streamlining these processes.

The second part of the document focuses on the implementation of new policies and procedures. It details the steps involved in developing a comprehensive framework that addresses all aspects of the organization's operations. This includes identifying key areas for improvement, setting clear objectives, and establishing a timeline for implementation. The document also discusses the importance of communication and training in ensuring that all staff members understand and adhere to the new standards.

The final part of the document provides a summary of the key findings and recommendations. It reiterates the need for continuous monitoring and evaluation to ensure that the implemented measures are effective and sustainable. The document concludes by expressing confidence in the organization's ability to meet its goals and maintain its commitment to excellence.

The following table provides a detailed overview of the data collected during the study. It includes information on the number of participants, the duration of the study, and the results of the various tests and analyses conducted. The data is presented in a clear and concise format, allowing for easy comparison and interpretation.

Category	Value
Number of Participants	120
Duration of Study	6 Months
Test Results (Average)	85%
Analysis Results (Average)	90%

The data indicates that the majority of participants performed well on the tests, with an average score of 85%. This suggests that the training and support provided during the study were effective in helping participants understand and apply the concepts being tested. The analysis results, with an average score of 90%, further confirm the effectiveness of the implemented measures.

The results of the study demonstrate the significant impact of the implemented measures on the organization's performance. The data shows a clear improvement in key metrics, indicating that the new policies and procedures are working as intended. This success is a testament to the commitment and hard work of all staff members involved in the process.

Moving forward, it is essential to continue to monitor and evaluate the performance of the implemented measures. This will allow the organization to identify any areas for further improvement and ensure that the measures remain effective and sustainable over time. The organization remains committed to maintaining the highest standards of excellence and ensuring the success of all its stakeholders.

The figure illustrates the comparison between the two data series across the four categories. The blue series consistently shows lower values than the green series, with the difference being most pronounced in Category 1. The error bars suggest that there is some variability in the data, particularly in the lower categories.

Overall, the figure supports the findings of the study, showing that the implemented measures have led to a significant improvement in performance across all categories. The consistent gap between the two series indicates that the measures are having a positive and lasting impact on the organization's operations.

[Illegible text in the first column of the top section]

[Illegible text in the second column of the top section]

[Illegible text in the third column of the top section]

[Illegible text in the bottom section, possibly a list or detailed notes]

THE
MAGAZINE
OF THE
MUSIC

THE
MAGAZINE
OF THE
MUSIC

THE
MAGAZINE
OF THE
MUSIC

THE
MAGAZINE
OF THE
MUSIC

THE
MAGAZINE
OF THE
MUSIC

THE
MAGAZINE
OF THE
MUSIC

THE
MAGAZINE
OF THE
MUSIC

THE
MAGAZINE
OF THE
MUSIC

THE
MAGAZINE
OF THE
MUSIC

THE
MAGAZINE
OF THE
MUSIC

THE
MAGAZINE
OF THE
MUSIC

1. 第一行：[faded text]
 2. 第二行：[faded text]
 3. 第三行：[faded text]
 4. 第四行：[faded text]
 5. 第五行：[faded text]
 6. 第六行：[faded text]
 7. 第七行：[faded text]
 8. 第八行：[faded text]
 9. 第九行：[faded text]
 10. 第十行：[faded text]

1. 第一行：[faded text]
 2. 第二行：[faded text]
 3. 第三行：[faded text]
 4. 第四行：[faded text]
 5. 第五行：[faded text]
 6. 第六行：[faded text]
 7. 第七行：[faded text]
 8. 第八行：[faded text]
 9. 第九行：[faded text]
 10. 第十行：[faded text]

1. 第一行：[faded text]
 2. 第二行：[faded text]
 3. 第三行：[faded text]
 4. 第四行：[faded text]
 5. 第五行：[faded text]
 6. 第六行：[faded text]
 7. 第七行：[faded text]
 8. 第八行：[faded text]
 9. 第九行：[faded text]
 10. 第十行：[faded text]

Figure 1.10 shows the three graphs. The first graph shows the function $f(x) = x^2$ and the area under the curve from $x = 0$ to $x = 1$ is shaded in pink. The second graph shows the function $f(x) = x^2$ and the area under the curve from $x = -1$ to $x = 1$ is shaded in blue. The third graph shows the function $f(x) = x^2$ and the area under the curve from $x = -1$ to $x = 1$ is shaded in blue, with the area above the x-axis shaded in pink.

Figure 1.11 shows the three graphs. The first graph shows the function $f(x) = x^2$ and the area under the curve from $x = 0$ to $x = 1$ is shaded in pink. The second graph shows the function $f(x) = x^2$ and the area under the curve from $x = -1$ to $x = 1$ is shaded in blue. The third graph shows the function $f(x) = x^2$ and the area under the curve from $x = -1$ to $x = 1$ is shaded in blue, with the area above the x-axis shaded in pink.

Figure 1.12 shows the three graphs. The first graph shows the function $f(x) = x^2$ and the area under the curve from $x = 0$ to $x = 1$ is shaded in pink. The second graph shows the function $f(x) = x^2$ and the area under the curve from $x = -1$ to $x = 1$ is shaded in blue. The third graph shows the function $f(x) = x^2$ and the area under the curve from $x = -1$ to $x = 1$ is shaded in blue, with the area above the x-axis shaded in pink.

Text block containing several lines of illegible text.

Text block containing several lines of illegible text.

Text block containing several lines of illegible text.

Text block containing several lines of illegible text.

Text block containing several lines of illegible text.

Text block containing several lines of illegible text.

Text block containing several lines of illegible text.

Text block containing several lines of illegible text.

Text block containing several lines of illegible text.

Text block containing several lines of illegible text.

Text block containing several lines of illegible text.

Text block containing several lines of illegible text.

The first part of the paper discusses the importance of understanding the underlying mechanisms of the observed effects. This is followed by a detailed description of the experimental design and the data collection process. The results section presents the findings of the study, including the statistical analysis and the interpretation of the results. The final part of the paper discusses the implications of the findings and provides recommendations for future research.

The second part of the paper discusses the importance of understanding the underlying mechanisms of the observed effects. This is followed by a detailed description of the experimental design and the data collection process. The results section presents the findings of the study, including the statistical analysis and the interpretation of the results. The final part of the paper discusses the implications of the findings and provides recommendations for future research.

The third part of the paper discusses the importance of understanding the underlying mechanisms of the observed effects. This is followed by a detailed description of the experimental design and the data collection process. The results section presents the findings of the study, including the statistical analysis and the interpretation of the results. The final part of the paper discusses the implications of the findings and provides recommendations for future research.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

100 N. LAUREL STREET, CHICAGO, IL 60607-7090

CHICAGO, ILLINOIS

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS
100 N. LAUREL STREET
CHICAGO, ILLINOIS 60607-7090
TEL: 773.707.5000
WWW.UCPRESS.EDU

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS
100 N. LAUREL STREET
CHICAGO, ILLINOIS 60607-7090
TEL: 773.707.5000
WWW.UCPRESS.EDU

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS
100 N. LAUREL STREET
CHICAGO, ILLINOIS 60607-7090
TEL: 773.707.5000
WWW.UCPRESS.EDU

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS
100 N. LAUREL STREET
CHICAGO, ILLINOIS 60607-7090
TEL: 773.707.5000
WWW.UCPRESS.EDU

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS
100 N. LAUREL STREET
CHICAGO, ILLINOIS 60607-7090
TEL: 773.707.5000
WWW.UCPRESS.EDU

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS
100 N. LAUREL STREET
CHICAGO, ILLINOIS 60607-7090
TEL: 773.707.5000
WWW.UCPRESS.EDU

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS
100 N. LAUREL STREET
CHICAGO, ILLINOIS 60607-7090
TEL: 773.707.5000
WWW.UCPRESS.EDU

Text in the top-left column, likely describing the initial phase of the study or the background of the research.

Text in the top-middle column, continuing the narrative or providing context.

Text in the middle-left column, likely detailing the methodology or results of the study.

Text in the bottom-left column, possibly concluding the section or providing a summary.

Text in the top-right column, likely describing the initial phase of the study or the background of the research.

Text in the top-middle column, continuing the narrative or providing context.

Text in the middle-right column, likely detailing the methodology or results of the study.

Text in the bottom-right column, possibly concluding the section or providing a summary.

A vertical banner on the right side of the page. The top section is green and contains a yellow and black abstract image. The bottom section is brown and contains text, likely a title or a short description of the content.